

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม
กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

โกวิทย์ เหมือนสังข์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม
กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

โกวิทย์ เหมือนสังข์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**PARTICIPATORY TOURISM DEVELOPMENT GUIDELINE. THE CASE OF
THALE NOI WATERFOWL PARK, PHATTHALUNG PROVINCE**

GOWIT MUEANSANG

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF BUSNIESS ADMINISTRATION PROGRAM
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2014

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ชื่อวิทยานิพนธ์ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย
จังหวัดพัทลุง

PARTICIPATORY TOURISM DEVELOPMENT GUIDELINE. THE CASE OF
THALENOI WATERFOWL PARK, PHATTHALUNG PROVINCE

ผู้วิจัย นายโกวิทย์ เหมือนสังข์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง) ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ดร.ฐานิภูจักร์ ทินนาม)

..... กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(รองศาสตราจารย์เพ็ญศรี พิทักษ์ธรรม)

..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาพร ยางประยงค์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา:
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ผู้วิจัย

นายโกวิท เหมือนสังข์ ปีการศึกษา 2557

ปริญญา

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชา บริหารธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ฐานิฎฐ์ ทินนาม

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้
1) เพื่อศึกษาบริบทการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย 2) เพื่อศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยาน
นกน้ำทะเลน้อย 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง
การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ซึ่งเป็นผู้ให้
ข้อมูลหลักที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มี 3 ภาคส่วน ประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคชุมชน
ทั้งหมดจำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง โดยการ
สัมภาษณ์เชิงลึกตัวต่อตัว จำนวน 5 คน สัมภาษณ์กลุ่มจำนวน 7 คน และสรุปแนวทางการพัฒนา
การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยโดยการสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 7 คน ผู้วิจัยวิเคราะห์
ข้อมูลโดยการถอดเทปและนำข้อมูลที่ได้มาจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็น สังเคราะห์ข้อมูล แปลความหมาย
ข้อมูลและนำเสนอเชิงพรรณนาความ การศึกษาเชิงปริมาณจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยาน
นกน้ำทะเลน้อย จำนวน 400 ตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม มี 3 ตอน ตอนที่ 1
เป็นลักษณะตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ตอนที่ 3 เป็นการบรรยายความ
โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จ SPSS ในการวิเคราะห์
ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอข้อมูลโดยการบรรยายความ

ผลการศึกษาตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
จังหวัดพัทลุง พบว่า อุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ซึ่ง
ประกาศเป็นพื้นที่อนุรักษ์เปิดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมและพักผ่อนได้ โดยในช่วงเดือน
มีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

ทุกปี การขาดการบริหารจัดการและการประเมินศักยภาพด้านพื้นที่ที่เหมาะสม ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบปัญหาสามารถแบ่งเป็น 4 ด้านได้แก่ 1)ปัญหาด้านสิ่งดึงดูดใจ เช่นการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นที่อนุรักษ์ 2)ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ ที่ทับซ้อน 3) ปัญหาด้านการเข้าถึง คือป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายเตือน ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ 4) ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ คือ การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อแผ่นพับ ใบปลิว ยังไม่แพร่หลาย คำถามการวิจัยข้อที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า ควรจัดทำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่ดังกล่าวร่วมกัน โดยให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ทะเลน้อย และมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่จะเป็นตัวกลางประสานงานกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปแนวทางในการดำเนินงานดังนี้ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจ ควรกำหนดพื้นที่การให้บริการที่ชัดเจนและเหมาะสม 2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ควรพัฒนาที่จอดรถ ห้องสุขา ท่าเทียบเรือ ให้ได้มาตรฐานไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ 3) ด้านการเข้าถึง ควรมีการจัดทำป้ายสื่อความหมาย ป้ายบอกทิศทางภายในแหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจน ป้ายเตือนนักท่องเที่ยวในจุดที่เสี่ยงอันตราย 4) ด้านการประชาสัมพันธ์หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดสรรงบประมาณในการจัดทำแผ่นพับ ใบปลิว เว็บไซต์ เพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว 5) การมีส่วนร่วมของชุมชน ควรมีการจัดตั้งกลุ่มประสานงานการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยการมีส่วนร่วมของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคชุมชนและเยาวชน

Thesis Title	Participatory Tourism Development Guidelines: the Case of Thalenoi Waterfowl Park, Phatthalung Province
Researcher	Mr.Gowit Mueansang Academic year: 2014
Degree	Master of Business Administration Program in Business Administration
Advisors	1. Dr.Pongsak Thongnurkang 2. Dr.Thanit Tinnam

Abstract

This research placed emphasis equally on both quantitative and qualitative research methods. The three objectives of the research comprised: 1) to study the tourism context of Thalenoi Waterfowl Park, Phatthalung Province, 2) to investigate the problems in Thalenoi Waterfowl Park, 3) to propose the developmental approaches for Thalenoi Waterfowl Park. The qualitative research was conducted by interviewing 12 participants who were associated with Thalenoi Waterfowl Park from official and private organizations and the community. A non-structured interview was used to collect the data as the instrument for qualitative research method. In order to find out the developmental approaches for Thalenoi Waterfowl Park, individual interviews were employed for 5 participants and a group interview was employed for 7 participants. The interview data was transcribed, grouped in particular points, synthesized, interpreted, and described. The quantitative research was conducted by using questionnaires for 400 tourists. The questionnaire consisted of three parts. The first part was check lists, the second part was a rating scale, and the third part was open-ended questions. The questionnaires were collected by the researcher and analyzed by using SPSS program to find out the percentage and standard deviation.

The findings for research question number 1 revealed that the generality of Thalenoi Waterfowl Park was wetland and non-hunting area which was declare as the opened conservation area where the tourists can come to visit and relax. There were large numbers of tourists visiting the park from March to May and the number tends to increase in every single years. However, lack of appropriate management and potential assessment made the environment dramatically worsen. The findings for research question number 2 revealed that the problems in Thalenoi Waterfowl Park were: 1) the problem concerning attraction factors such as trespassing on conservation areas

and the destruction of natural resources, 2) the problem concerning facility factors such as law enforcement launched by related organizations and the problems of overlapping territorial area against the act of legislation on public beneficial areas, 3) the problem concerning accessibility factors such as the lack of guide posts, signs, warning signs, and big welcome signs, 4) the problem concerning public relation factors such as the lack of it through pamphlets, handbills, etc. The findings for research question number 3 revealed that the developmental approaches for Thalenoi Waterfowl Park were the establishing of a tourism division as a part of a developmental strategic plan and setting up of a working team for coordinating with related organizations. The operating approaches were: 1) the approach concerning attraction factors was clear specification of the service area, 2) the approach concerning facility factors was standard and sufficient parking areas, toilets, and harbors, 3) the approach concerning accessibility factors was providing by noticeable guide posts, signs, and warning signs within the park, 4) the approach concerning public relations factors was to provide a budget supported by the related organizations for public relations via pamphlets, handbills, and websites, 5) the approach concerning community participation factors was establishing tourism coordinated groups and a model scheme for tourism development which private and official organizations, community, and youth have important roles in.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่งในความกรุณาของ ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักที่ได้สละเวลาอันมีค่ามาเป็นที่ปรึกษาพร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณ ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ กรรมการและเลขานุการหลักสูตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาพร ยางประยงค์ กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย และรองศาสตราจารย์ เพ็ญศรี พิทักษ์ธรรม กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่า

กราบขอบพระคุณ คุณคณนาท หมั่นหนู นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลทะเลน้อย คุณวิจิต ชันติพันธ์ นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลพนางตุง คุณชาย สุวรรณชาติ หัวหน้าเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย คุณสุจิรา เศรษฐเชื้อ นักวิชาการศูนย์ศึกษาธรรมชาติสัตว์ป่าทะเลน้อย ผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการ ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยทุกท่าน เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ข้อมูล และอำนวยความสะดวกสถานที่ในการจัดประชุม ในการทำวิจัยครั้งนี้

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อจำเริญ เหมือนสังข์ คุณแม่ น้อม เหมือนสังข์ และคุณป้า ปิ่นแก้ว เหมือนสังข์ คุณคณัย อุไรรัตน์ คุณน้อย คงช่วย คุณสันติชัย ประทุมวรรณ ที่เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนในเรื่องของเงินทุนในการดำเนินการวิจัย และอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้าน อย่างดีที่สุดเสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ เสียงใต้พัทลุง เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย ที่เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน และให้การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบพระคุณและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณ ทุก ๆ ท่าน และผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับพื้นที่อื่น ๆ ของประเทศและผู้ที่เกี่ยวข้องบ้างไม่มากก็น้อย

โกวิทย์ เหมือนสังข์

กันยายน 2557

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(9)
สารบัญภาพ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว	8
แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	11
แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	21
แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน	25
บริบทการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
งานวิจัยที่เกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	41
กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การวิเคราะห์ข้อมูล	52
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	53
บทที่ 4 ผลการศึกษา	54
ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ	54
ผลการศึกษาเชิงปริมาณ	79
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
สรุป	90
อภิปรายผล	94
ข้อเสนอแนะ	101
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	111
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	112
ภาคผนวก ข รายนามผู้ให้ข้อมูล	114
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	116

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก (ต่อ)	139
ภาคผนวก ง โครงการอบรมสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมี ส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง	139
ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	155
ภาคผนวก ฉ การหาคุณภาพเครื่องมือ	178
ภาคผนวก ช ประมวลภาพ	189
ประวัติผู้วิจัย	204

สารบัญญัตราง

ตาราง	หน้า
1	สรุปจำนวนและรายได้จากนักท่องเที่ยวปี 2550 – 2556 2
2	แสดงรายละเอียดผู้ให้ข้อมูลหลัก 42
3	แสดงระดับคะแนนการวัดข้อคำถาม 46
4	แสดงระดับคะแนนคะแนนเฉลี่ย 47
5	ความถี่และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 80
6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านจุดถึงจุดใจ 83
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในแหล่งท่องเที่ยว 84
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในการเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว 86
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในการประชาสัมพันธ์ แหล่งท่องเที่ยว 87
10	ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว อุทยานนกน้ำทะเลน้อย 88

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัยเชิงปริมาณและกระบวนการศึกษาเชิงคุณภาพ	5
2	แผนที่เขตติดต่อของทะเลน้อย	30
3	ผลิตภัณฑ์สื่อกระจุด กลุ่มอาชีพชุมชนทะเลน้อย	32
4	บริการเรือนำเที่ยว	33
5	ทะเลบัวแดง	34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมบริการ ที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ก่อให้เกิดรายได้แก่ประเทศปีละนับแสนล้านบาท (กรมการท่องเที่ยว, 2557) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดการลงทุนในการผลิตและบริการแก่นักท่องเที่ยว ช่วยสร้างงานสร้างอาชีพให้ประชาชนมีรายได้ ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และช่วยกระจายรายได้สู่ภูมิภาคในท้องถิ่นต่าง ๆ อันเป็นการสร้างเสริมเศรษฐกิจและสังคมในประเทศ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีธุรกิจที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย ธุรกิจที่พัก ธุรกิจสินค้าที่ระลึก ธุรกิจภัตตาคาร ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจการจัดนำเที่ยว และธุรกิจอื่น ๆ ในช่วงปี 2555 พบว่า ประเทศไทยมีรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จำนวน 983,928 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 26.76 ของรายได้จากนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นรายได้ที่เพิ่มขึ้นจากปี 54 ดังตาราง 1 (กรมการท่องเที่ยว, 2557)

เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมบริการขนาดใหญ่ ที่ก่อให้เกิดรายได้เป็นจำนวนมาก แต่ปัญหาที่พบในประเทศไทย คือ การใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ฟุ่มเฟือย ขาดการดูแลรักษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งตกอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมและไม่สามารถสร้างความปลอดภัยในการเดินทางมาเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวได้ ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งไม่ได้รับความนิยมแม้จะมีความสวยงามทางธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวก็ตาม จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า แม้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วและรายได้จากภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวส่งผลให้เกิดเงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศเพิ่มมากขึ้น แต่ผลกระทบจากภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ขาดการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด กลับส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

กรณีแหล่งท่องเที่ยวภูทับเบิก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า มีปัญหาเรื่องขยะตกค้าง ทับถมส่งกลิ่นเหม็น สร้างปัญหาลิ่งแวดล้อมเป็นพิษไปทั่วบริเวณ ซึ่งขยะจำนวนมากถูกทิ้งในพื้นที่ 2-4 ต้นต่อวัน (สำนักข่าวสปริงนิวส์, 2557) กรณีแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดเตยงาม อ่าวนาวิกโยธิน ค่ายกรมหลวงชุมพร อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ได้รับผลกระทบจากปัญหาขยะมูลฝอยมหาศาล ลอยมารวมกันบริเวณชายหาด ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วพื้นที่ และสร้างความไม่ประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว

ที่เข้ามาพักผ่อนยังชายหาด (สำนักข่าวเดลินิวส์, 2557) และยังมีอีกหลายพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวโดยเฉพาะภาค

ตาราง 1 สรุปรูปจำนวนและรายได้จากนักท่องเที่ยวปี 2550-2556

ปี (พ.ศ.)	จำนวนนักท่องเที่ยว		รายได้จากการท่องเที่ยว	
	จำนวน (คน)	%	จำนวน (ล้านบาท)	%
2550	14,464,228	+4.65	547,781.81	+ 13.57
2551	14,584,220	+0.83	574,520.52	+ 4.88
2552	14,149,841	-2.98	510,255.05	- 11.19
2553	15,936,400	+12.63	592,794.09	+ 16.18
2554	19,230,470	+20.67	776,217.20	+ 30.94
2555	22,353,903	+16.24	983,928.36	+26.76
2556 (ม.ค.-พ.ค.)	10,688,133	+19.09	476,826.80	+ 18.97

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว, 2557.

เนื่องจากภาคใต้ก็เป็นอีกพื้นที่หนึ่ง ที่ได้รับผลกระทบจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่นเดียวกัน กรณีเกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล หลังประสบปัญหาขยะตกค้างจำนวนมาก ส่งผลกระทบต่อทัศนียภาพบนเกาะ ซึ่งมีปริมาณขยะ 300 ตันต่อเดือน (สำนักข่าวผู้จัดการออนไลน์, 2556) จังหวัดภูเก็ต “ไข่มุกแห่งอันดามัน” การที่จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวแบบก้าวกระโดด ทำให้ประสบปัญหาขยะจำนวนมากสาตกค้างจากธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ทั้ง โรงแรม รีสอร์ท คอนโดมิเนียม ห้างสรรพสินค้า ซึ่งในช่วงไฮซีซั่นจะมีปริมาณขยะมากถึง 730 ตัน ต่อวัน (สำนักข่าวไทยรัฐออนไลน์, 2557) และยังมีจังหวัดพัทลุง อีกพื้นที่หนึ่งที่ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย

อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ทะเลน้อย ประกาศเป็นพื้นที่อนุรักษ์และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง จากผลการวิจัยของนักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อมหลายชิ้นระบุตรงกัน ว่าปัจจุบันระบบนิเวศน์ของทะเลน้อยเสื่อมโทรมลงหลายด้าน เช่น ปัญหาน้ำเน่าเสียและปนเปื้อนของสารโลหะหนัก การสูญเสียที่ดินจากการบุกรุกเพื่อทำการเกษตร การแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของวัชพืชทำให้พืชบางชนิด เช่น ดอกบัว ไม่สามารถเติบโตได้ การลดจำนวนของสัตว์น้ำและนกน้ำ เช่น นกเป็ดแดง รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวไม่ให้เกิดกระทบกับระบบนิเวศน์ที่ยังขาดการบูรณาการอย่างจริงจัง (สำนักข่าวไทยพีบีเอสนิวส์, 2557) และยังคงพบ

ในงานวิจัยของณัฐธิดา หมั่นหนู (2555) ซึ่งศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนทะเลน้อย ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนพบว่า การท่องเที่ยวทะเลน้อยส่งผลให้เกิดการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดน้ำเสียในชุมชน ขยะมูลฝอยจำนวนมาก ความแออัดของอาคารบ้านเรือนที่คับบึงทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยวและปัญหาการมีส่วนร่วมของชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นความสำคัญที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า อุทยานนกน้ำทะเลน้อยได้รับผลกระทบจากการขยายตัวของการท่องเที่ยว เช่นเดียวกัน ผู้วิจัยมีความสนใจจึงได้ทำการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ทั้งนี้เพื่อนำผลจากการศึกษาไปเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนและกำหนดนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบทของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง
2. เพื่อศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

คำถามการวิจัย

1. สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นอย่างไร
2. ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง มีอะไรบ้าง
3. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ควรจะเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีขั้นตอน คือ การสำรวจพื้นที่ การสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง นำผลที่ได้มาจัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว นำผลที่ได้มาอภิปราย สรุป เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมอีกครั้งหนึ่ง ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ซึ่งเป็นผู้ที่มีองค์ความรู้ ประสบการณ์ และมีหน้าที่รับผิดชอบ โดยตรงกับการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 3 ภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคชุมชน (ดูรายละเอียดในบทที่ 3)

1.2 ประชากรเชิงปริมาณ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

1.3 กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของสำนักงานเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยใน 1 ปี พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น 208,823 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มมาจำนวน 400 ราย (ดูรายละเอียดในบทที่ 3)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา หรือประเด็นที่ศึกษา

2.1 ศึกษาบริบทของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากเอกสารทางราชการ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

2.2 ศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตามหลักการพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว 2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 3) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และ 4) ด้านการประชาสัมพันธ์

2.3 ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

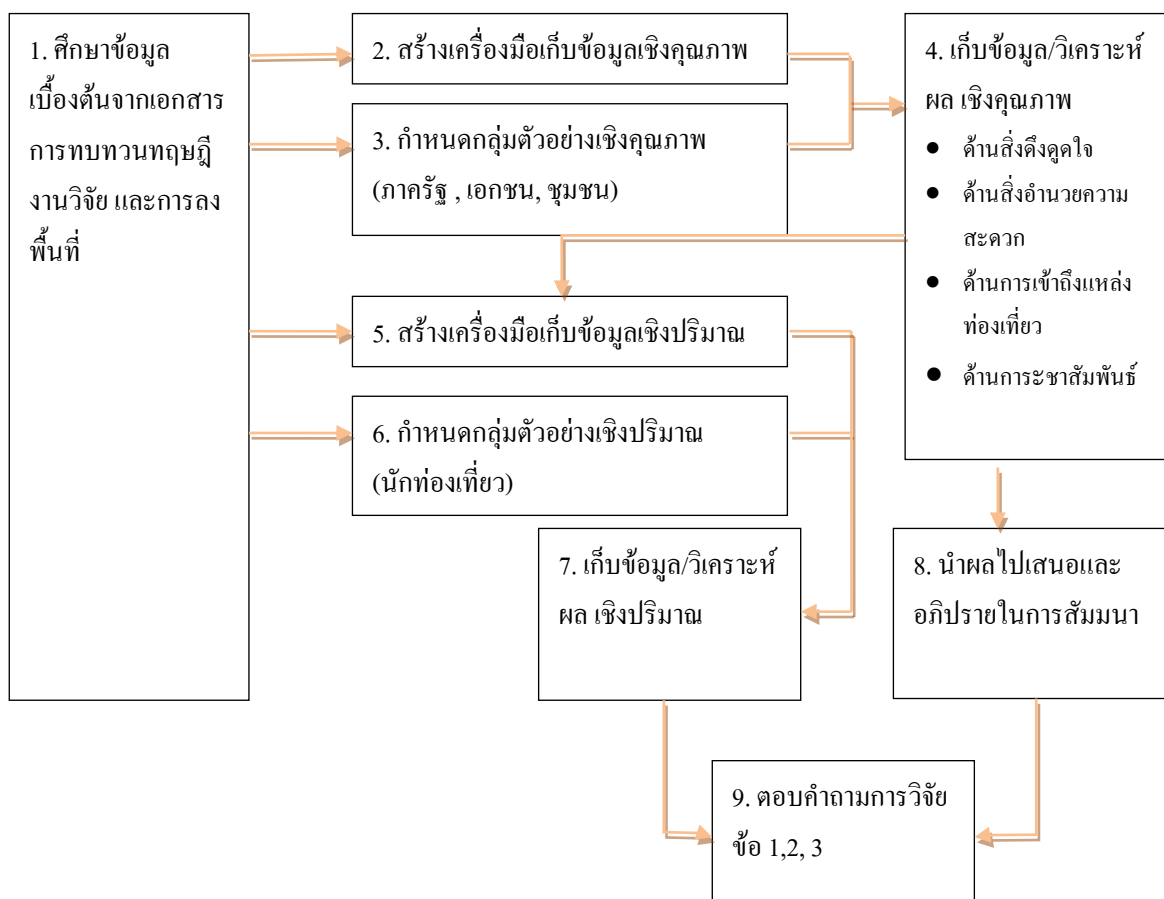
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็นช่วงที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวจำนวนมากที่สุดของปี และนักท่องเที่ยวมีโอกาสพบปัญหามากกว่าช่วงอื่น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2557 รวมระยะเวลา 3 เดือน

4. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ดำเนินการศึกษาในครั้งนี้ คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยเชิงปริมาณและกระบวนการศึกษาเชิงคุณภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การปรับปรุงองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เช่น จุดดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น ให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจเมื่อเดินทางมาท่องเที่ยว
2. การพัฒนาแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตั้งแต่กระบวนการแรกจนเสร็จสิ้นกระบวนการ
3. อุทยานนกน้ำทะเลน้อย หมายถึง เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ซึ่งประกาศเป็นพื้นที่อนุรักษ์เพื่อคุ้มครองสัตว์ป่า อนุญาตให้ชุมชนที่อาศัยอยู่บริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อยใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยว และเป็นแหล่งท่องเที่ยวเปิดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมชมและพักผ่อนหย่อนใจได้
4. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย กิจกรรมและวัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมของท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยี่ยมชม เช่น ดอกบัว นกน้ำ ควายน้ำ กิจกรรมล่องเรือดูนก ประเพณีชักพระน้ำ เป็นต้น
5. สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง บริการทางการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อยที่มีไว้เพื่อบริการนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวให้เกิดความสะดวกสบาย และเกิดความประทับใจซึ่งประกอบด้วย ที่พักแรม ที่จอดรถ ศาลาที่พัก ร้านอาหาร ของที่ระลึก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว บริการนำเที่ยว มัคคุเทศก์ และสาธารณูปโภคพื้นฐานต่าง ๆ เป็นต้น
6. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย รวมถึงป้ายบอกทางและเส้นทางภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยที่เป็นจุดเชื่อมต่อถึงกัน อีกทั้งความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
7. การประชาสัมพันธ์ หมายถึง การเผยแพร่ข่าวสาร ข้อมูล รายละเอียดของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวโดยผ่านสื่อแผ่นพับ ใบปลิว รวมไปถึงสื่อออนไลน์ต่าง ๆ เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในสภาวะปัจจุบัน
2. ได้แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และนำผลที่ได้จากการศึกษาไปเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารรวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
3. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
4. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน
5. บริบทการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. งานวิจัยเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา

จากแนวคิดทฤษฎีที่หลากหลายดังกล่าว ได้ส่งผลให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างครบถ้วนมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษา และเพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน จึงขอเสนอรายละเอียดของแนวความคิด ทฤษฎีต่าง ๆ รวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังต่อไปนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมายาวนานตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งความเจริญของการท่องเที่ยวมักมีส่วนสัมพันธ์กับความมั่นคงทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม การท่องเที่ยวและการเดินทางเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ควบคู่กันมาโดยตลอด ธุรกิจคมนาคมขนส่งที่พัฒนาอย่างรวดเร็วส่งผลต่อการเดินทางท่องเที่ยว นอกจากนี้ธุรกิจอื่นที่สนับสนุนการท่องเที่ยวมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ เช่น ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจสินค้าที่ระลึก และธุรกิจนันทนาการ เป็นต้น นอกจากนี้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย เช่น นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐบาล เอกชน และชาวบ้านในชุมชน เป็นต้น

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่วิวัฒนาการมาจากการเดินทาง สมัยก่อนมนุษย์เดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การล่าสัตว์ ล่าอาณานิคม ความเชื่อทางศาสนา การค้าขาย การศึกษา และการพักผ่อน เป็นต้น ซึ่งแต่ละยุคสมัยความนิยมเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมความเป็นอยู่ เทคโนโลยีทางการคมนาคมขนส่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมให้คนเดินทางได้สะดวกรวดเร็วขึ้น จนทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ในปัจจุบันมีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

เสรี วงษ์ไพจิตร (2532: 10) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมิได้เฉพาะเพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงรื่นรมย์อย่างที่ส่วนมากเข้าใจกัน การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อความรู้ เพื่อการศึกษา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมชมเยือนญาติพี่น้องก็นับได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น โดยจุดมุ่งหมายของการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีใช้เพื่อการประกอบอาชีพ และไปอยู่เป็นประจำ แต่ไปเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่าง ต่อไปนี้ 1) เพื่อพักผ่อนในวันหยุด 2) เพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา 3) เพื่อการศึกษา 4) เพื่อการศึกษาและบันเทิง 5) เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ 6) เพื่องานอดิเรก 7) เพื่อเยี่ยมชมญาติมิตร 8) เพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ 9) เพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา

จริญญา เจริญสุกใส (2544: 72) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของการเดินทางของบุคคล จากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว เพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการหารายได้ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางความสัมพันธ์ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน ระหว่างบุคคลที่เดินทางธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ผลิตสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ภาครัฐบาลที่ดูแลการท่องเที่ยวและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

ปรีชา แดงโรจน์ (2544: 31) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวตามที่องค์การสหประชาชาติในการประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม เมื่อปีพ.ศ. 2506 ได้ให้คำนิยามของการท่องเที่ยวไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ 1) ต้องมีการเดินทาง 2) ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมชม 3) ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง

นิคม จารุมณี (2544: 92) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นผลรวมของปรากฏการณ์ต่าง ๆ และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับธุรกิจและบริการต่าง ๆ รัฐบาลประเทศเจ้าภาพและประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องอยู่ในกิจกรรมหรือกระบวนการในการดึงดูดและให้การต้อนรับที่อบอุ่นเปี่ยมไมตรีจิตแก่นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน

สุวัฒน์ จูชากรณ์ (2544: 72) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของการเดินทาง ของบุคคลจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการหารายได้ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดปรากฏการณ์และความสัมพันธ์ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เดินทาง (นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน) ธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ผลิตสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ภาครัฐบาลที่ดูแลการท่องเที่ยว และชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2546: 11) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อความเพลิดเพลินและพักผ่อนหย่อนใจ เป็นการเดินทางที่มีเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการ คือ 1) เดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว 2) เดินทางด้วยความสมัครใจ 3) เดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ได้ แต่ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2542: 45) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยวกับการเดินทางสามารถใช้สลับเปลี่ยนกันได้ จนบางครั้งดูเหมือนว่าเป็นความหมายเดียวกัน แต่ถ้าพิจารณาในเรื่องความหมายและพฤติกรรมแล้ว การเดินทางกับการท่องเที่ยวแตกต่างกัน การเดินทาง หมายถึง การเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปสู่อีกสถานที่หนึ่งโดยวิธีการ และวัตถุประสงค์ในการเดินทางต่าง ๆ กัน หรือบางครั้งการเดินทางแล้วไม่กลับมายังสถานที่เดิม ส่วนการท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการและอำนวยความสะดวก เพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการเดินทาง ตลอดจนการจัดกิจกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวกับการสร้างความประทับใจการบริการ และการสร้างความพึงใจให้กับนักท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 12) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นเรื่องของการเดินทาง ถ้าไม่มีการเดินทาง ก็ไม่มีการท่องเที่ยว แต่ต้องเป็นการเดินทางที่เป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจมิใช่ถูกบังคับหรือเพื่อสินจ้าง แต่เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน การศึกษา ศาสนา กีฬา เยี่ยมญาติมิตร ติดต่อธุรกิจการประชุมสัมมนา เป็นต้น มิฉะนั้นก็จะเป็นการเดินทางที่ไม่ใช่การท่องเที่ยว ถ้าหากการเดินทางอยู่ในเงื่อนไข 6 ประการดังต่อไปนี้ คือ 1) เป็นการเดินทางเพื่อประกอบอาชีพหรือประกอบธุรกิจใดธุรกิจหนึ่งในประเทศที่เดินทางไป 2) เป็นการเดินทางโดยตั้งใจจะไปตั้งถิ่นฐานถาวรในประเทศที่เดินทางไป 3) เป็นการเดินทางเข้าไปประเทศใดประเทศหนึ่ง เพื่อปฏิบัติงานด้านการทูตหรือองค์การระหว่างประเทศ หรือเอกชนอื่น ๆ โดยได้รับค่าจ้างตอบแทน 4) เป็นการเดินทางข้ามพรมแดนไปทำงานนอกประเทศทุกวันเป็นประจำ 5) เป็นการเดินทางผ่านโดยไม่แวะลง แม้ว่าการเดินทางจะอยู่ในอาณาเขตของประเทศหนึ่งประเทศใดเป็นเวลานานมากกว่า 24 ชั่วโมงก็ตาม 6) เป็นการเดินทางที่ถูกบังคับให้เดินทาง เช่น การนำกองทหารเคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือการย้ายนักโทษจากที่คุมขังหนึ่งไปยังอีกที่คุมขังหนึ่ง เป็นต้น

สายพิณ ชีมอ่อน (2548 : 2) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่า หมายถึง กิจกรรมของการเดินทางไปยังต่างถิ่น โดยการพักอยู่ระยะหนึ่ง โดยร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ศึกษาหาความรู้ ตัดต่อธุรกิจ เพื่อการกีฬาหรือเยี่ยมญาติ โดยไม่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพ ภายใต้งื่อนไข คือ การได้เดินทางจากแหล่งที่อยู่ประจำการได้ไปเยือนท้องถิ่นอื่นเป็นการชั่วคราว เป็นการไปด้วยความสมัครใจมิได้รับสินจ้าง และไม่เป็นการไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

Mathieson and Wall (1980 อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2551: 4) ได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการเดินทางไปยังสถานที่อันไม่ใช่ที่อยู่อาศัยถาวรและที่ทำงานอันเป็นการชั่วคราว รวมทั้งกิจกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างการพำนักในแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกิดขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการและความจำเป็นของนักท่องเที่ยวที่พักพิงอยู่นอกบ้านตนเอง

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง เป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการเดินทางของ นักท่องเที่ยว ที่มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น การเดินทางไปยังที่ต่างถิ่น การเดินทางจากสถานที่อยู่อาศัยไปยังสถานที่หนึ่งเป็นการชั่วคราวเกิดจากความสมัครใจ เป็นกิจกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน ความเพลิดเพลิน ความสนุกสนานหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ แต่มิได้เป็นการเดินทางไปเพื่อประกอบธุรกิจหรือหารายได้

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างมากสำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน เนื่องจากรายได้ส่วนใหญ่ของประเทศมาจากการท่องเที่ยว จากการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ดีขึ้น จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกต้องการไปท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ ถือเป็นการนำรายได้เข้าสู่ประเทศอีกทางหนึ่ง ในปัจจุบันมีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

วิชัย เทียนน้อย (2540: 260) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการดำเนินการ และเป็นแนวทางไปสู่การปรับปรุงแก้ไขบำรุงรักษา โดยกระบวนการที่นำทรัพยากรทางการท่องเที่ยว กำลังคน และเงินทุนในการปรับปรุงพัฒนามาตรการและแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว สรุปได้ 3 ประการ คือ การบำรุงรักษาและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว

มนัส สุวรรณ (2538: 10) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้สำเร็จ มีสิ่งสำคัญที่จะต้องนำมาประกอบการตัดสินใจในการพัฒนา คือ ความปรารถนาของผู้ท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้บริการของผู้ท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทางและการเข้าถึง และความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ ประกอบด้วย ความสามารถที่จะรับได้เชิงกายภาพ ความสามารถที่จะรับได้ทางสังคม ความสามารถที่จะรับได้เชิงนิเวศวิทยา โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้น

วิลาส เตชะไพบุลย์ (2538: 20) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นกระบวนการของการเคลื่อนไหวจากสภาพที่ไม่น่าพอใจไปสู่สภาพที่น่าพอใจ การพัฒนาเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอไม่หยุดนิ่ง

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2542: 12) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ศรัญญา วรากุลวิทย์ (2546: 329) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นกระบวนการที่น่าทรัพยากรทุกด้านทั้งกำลังคน กำลังเงิน ทรัพยากรการท่องเที่ยว และระยะเวลาเข้าสู่กระบวนการวางแผน เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างถูกทิศทาง และมีความเหมาะสมกับกระแสของโลก

วิมล วิโรจน์พันธ์ (2548: 179) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการป้องกันและการปรับปรุงแก้ไข การบำรุงรักษาและพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยว อันเป็นสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว อันมีค่าและน่าหวงแหนให้อยู่ในสภาพที่ดี คงความสวยงามและคงความมีคุณค่าต่อท้องถิ่นและประเทศชาติตลอดไป

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 198) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในการปรับปรุงและเสริมแต่งแหล่งท่องเที่ยว จากสภาพเดิมไปสู่สภาพใหม่ที่ดีกว่าตามความต้องการของนักท่องเที่ยว

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยว คือ กระบวนการหรือวิธีการในการปรับปรุงหรือทำให้สถานที่ท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไปในทิศทางที่ดีขึ้นเจริญขึ้น เกิดความสะดวกสบายในการเดินทางมาท่องเที่ยว และสามารถสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวนั้น

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการดำเนินการและเป็นแนวทางไปสู่การปรับปรุงแก้ไข โดยผ่านกระบวนการต่าง ๆ ที่นำทรัพยากรทางการท่องเที่ยว กำลังคน และเงินทุนในการปรับปรุงพัฒนามาตรการและแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งมีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

เสกสรรค์ ยงวณิชย์ (2536: 8-9) ได้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ให้การศึกษาและสนับสนุนการอนุรักษ์สถานที่ที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ ที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ให้คงสภาพความสวยงามอยู่ตลอดไป 2) ควรดำเนินการทำนุบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อความสวยงามทรงคุณค่า สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว 3) ควรมีการจัดทำเป็นพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง ทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยอาศัยความร่วมมือและประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความร่วมมือของภาครัฐและเอกชน 4) ควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 5) ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม โดยเฉพาะทางรถยนต์ให้ได้มาตรฐาน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกสบาย เป็นต้น 6) ปรับปรุงและอำนวยความสะดวกในการบริการเกี่ยวกับการคมนาคมขนส่ง เช่น การจัดระบบการจราจร เครื่องหมายสัญญาณจราจร เป็นต้น 7) ปรับปรุงสนามบินและสนับสนุนจัดบริการสายการบินระหว่างจังหวัดใกล้เคียงและระหว่างกรุงเทพมหานคร 8) ปรับปรุงและสนับสนุนเส้นทางคมนาคมทางทะเลให้มีความสะดวกและปลอดภัย 9) ปรับปรุงและเพิ่มขีดความสามารถในการบริการด้านการสื่อสาร โทรคมนาคม รูปแบบต่าง ๆ อย่างเพียงพอและทั่วถึง เช่น โทรศัพท์ เป็นต้น 10) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก 11) ส่งเสริมการลงทุนด้านกิจการ โรงแรมที่พักให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนสถานบริการธุรกิจบันเทิงต่าง ๆ 12) ยกกระดับมาตรฐานร้านค้า ร้านอาหารในชุมชนเมือง และแหล่งท่องเที่ยว คุณภาพและราคาที่ยุติธรรม โดยส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชน 13) เพิ่มประสิทธิภาพการกำหนดมาตรการการป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ 14) การพัฒนากิจกรรมและการประชาสัมพันธ์ 15) การส่งเสริมการจัดกิจกรรมประกอบการท่องเที่ยว เช่น การจัดกีฬาทางน้ำ กิจกรรมค่ายพักแรมแก่นักท่องเที่ยว นิสิตนักศึกษา เป็นต้น 16) ส่งเสริมอุตสาหกรรมหัตถกรรมในครัวเรือน เพื่อผลิตเป็นของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมืองต่าง ๆ 17) พื้นฟู ปรับปรุง ส่งเสริมการจัดเทศกาลงานประเพณีต่าง ๆ ของท้องถิ่น เพื่อสะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว 18) จัดตั้งศูนย์กลางการเผยแพร่ข่าวสารการท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจและเดินทางไปท่องเที่ยว

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2531: 4) ได้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถสรุปได้ 3 ประการ ดังต่อไปนี้ 1) การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเป็นการรักษาและประชาสัมพันธ์ให้จุดเด่นและความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวคงอยู่ และเป็นที่ยู่งักกันแพร่หลายมากขึ้น 2) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการส่งเสริมความเด่นและความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวให้ดีขึ้น 3) การสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ เป็นกระบวนการพัฒนาที่พิจารณาถึงความเป็นไปได้และศักยภาพด้านอื่นมากำหนดให้เกิดการพัฒนาขึ้น

อร สีแพร (2549: 336-337) ได้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 สรุปได้ดังนี้ 1) พัฒนาระบบเครือข่ายคมนาคมเชื่อมโยงระหว่างกันให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อนำไปสู่การใช้ประโยชน์ในทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และเสริมขีดความสามารถด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน 2) ร่วมมือกับประเทศที่สามหรือองค์กรระหว่างประเทศในการฟื้นฟูภาวะเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้าน โดยการกระตุ้นธุรกิจด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวในพื้นที่เศรษฐกิจที่มีศักยภาพ 3) พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวไทยและต่างประเทศ โดยพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงกลุ่มพื้นที่สนับสนุนการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมทรัพยากรธรรมชาติและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงขีดความสามารถของพื้นที่ในการรองรับนักท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และประเพณีการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬาสวนสุขภาพและสวนสนุก 4) การปรับปรุงคุณภาพการบริการและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและเพียงพอ โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มและกวดขันมาตรฐานด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาการหลอกลวงนักท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการเข้าออกประเทศ การเดินทางในประเทศ การให้บริการข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยรวมทั้งพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพเพียงพอ 5) ส่งเสริมบทบาทชุมชนและองค์กรชุมชนในท้องถิ่น ให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างครบวงจร ทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบำรุงรักษาและการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว โดยธรรมาภิบาลสร้างจิตสำนึกและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ชุมชนและท้องถิ่นเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สนับสนุนให้มีการพัฒนาสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านและบริการในท้องถิ่น ที่เชื่อมโยงกับธุรกิจการท่องเที่ยว 6) ให้ความสำคัญกับกลุ่มเป้าหมายนักท่องเที่ยวที่มีระยะพำนักนานและนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจากต่างประเทศ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวกลุ่มการจัดนิทรรศการนานาชาติ การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล โดยมีระบบบริหารจัดการเฉพาะขึ้นมารับผิดชอบ รวมทั้งมีศูนย์ประชุมศูนย์แสดงสินค้านานาชาติในเมืองหลักที่มีศักยภาพ 7) ประชาสัมพันธ์และสร้างจิตสำนึกการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ

เพื่อส่งเสริมให้คนไทยเที่ยวเมืองไทยมากขึ้น เร่งรัดการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ได้รับการพัฒนาให้เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวหลักในพื้นที่ 8) สนับสนุนการรักษาพยาบาล และส่งเสริมสุขภาพสำหรับชาวต่างประเทศ โดยจัดให้มีองค์กรทำหน้าที่ควบคุมดูแล กำหนดมาตรฐานคุณภาพบริการของโรงพยาบาลและสถานพยาบาลของเอกชน ส่งเสริมการศึกษาวิจัยและการพัฒนาคุณภาพการรักษาพยาบาล และส่งเสริมสุขภาพของไทยให้ทันสมัย โดยเฉพาะแพทย์แผนไทยและสมุนไพร 9) สนับสนุนธุรกิจด้านภัตตาคารและร้านอาหารไทยให้มีมาตรฐานการปรุงใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการภัตตาคารและร้านอาหารทั้งในและต่างประเทศหันมาควบคุมดูแลมาตรฐานและสุขอนามัยของตนเองให้มากขึ้น พร้อมทั้งส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การจัดงานเทศกาลอาหารไทยให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากขึ้น 10) ส่งเสริมบริการด้านการศึกษาของประเทศให้มีมาตรฐาน รวมทั้งสนับสนุนการศึกษานานาชาติและฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะด้านสำหรับชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะหลักสูตรระยะสั้น และจัดระบบการศึกษาและฝึกอบรมให้เป็นมาตรฐานสากลที่สามารถเชื่อมโยงและประสานกับสถาบันการศึกษาระหว่างประเทศสำหรับเป็นทางเลือกผู้ต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ

สรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต้องประกอบด้วย การให้การศึกษาและสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว ให้นักท่องเที่ยวและชุมชนตระหนักถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสิ่งอำนวยความสะดวกไว้บริการกับนักท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอ การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวอย่างแพร่หลายและทั่วถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอและเหมาะสม

การพัฒนาองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว

เป็นกระบวนการที่จำเป็นต้องอาศัยกิจกรรมหรือธุรกิจอื่นเป็นองค์ประกอบ จึงทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ องค์ประกอบที่ทำให้การท่องเที่ยวสมบูรณ์ประกอบด้วย ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว บริการการท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยวหรือนักท่องเที่ยว ซึ่งมีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการพัฒนาองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

Collier and Harraway (1997 อ้างถึงใน เอี่ยมพร วิมลไชยจิต, 2551: 18) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวจะบรรลุวัตถุประสงค์นั้น แหล่งท่องเที่ยวต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ หรือ 3 As คือ

- 1) สิ่งดึงดูด (Attraction) สิ่งดึงดูดใจเกิดจากสถานที่ (Sites) และเหตุการณ์ (Events) สถานที่อาจเกิดจากธรรมชาติสร้างหรือมนุษย์สร้างขึ้น แต่เหตุการณ์ที่น่าประทับใจเกิดจากมนุษย์เพียงอย่างเดียว
- 2) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ความสะดวกสบายที่ทำให้นักท่องเที่ยวหรือคนเดินทางเข้าไปถึงสถานที่ได้รวดเร็วปลอดภัยและสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการสร้างปัจจัยพื้นฐานในการผลิต (Infrastrure) เช่น ระบบขนส่ง ระบบการสื่อสาร ระบบสาธารณสุข โภค เช่น ไฟฟ้า ประปา

จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้สิ่งก่อสร้างอื่น ๆ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก โรงพยาบาล ฯลฯ ตลอดจนระบบการกำจัดของเสียก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพัฒนาควบคู่กันไปกับแหล่งท่องเที่ยว 3) การเข้าถึง (Accessibility) การเข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบการขนส่ง (Transportation) ซึ่งประกอบด้วยเส้นทาง (The Way) พาหนะ (The Vehicle) สถานี (The Terminal) และผู้ประกอบการ (The Carrier) การขนส่งมีวัตถุประสงค์ในการลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทางโดยเส้นทางหรือท่อลำเลียง

วิลาส เตชะไพฑูริย์ (2538: 21-23) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ว่า การพัฒนาจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 3 ประการ คือ 1) สิ่งดึงดูดใจจากการท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือสิ่งที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ อาจจะเป็นสิ่งดึงดูดใจเกี่ยวกับสถานที่หรือสิ่งที่ดึงดูดใจจากเหตุการณ์ 2) ความสำราญจากแหล่งท่องเที่ยว แยกออกเป็น 2 ประเภท คือ 2.1) ปัจจัยพื้นฐาน อันได้แก่ การคมนาคม ยานพาหนะ ลานจอดรถ น้ำ ไฟฟ้า ระบบกำจัดน้ำเสีย ระบบกำจัดขยะ ระบบการสื่อสาร โทรศัพท์ ไปรษณีย์ ฯลฯ 2.2) สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย ได้แก่ ที่พักแรม ร้านอาหาร ภัตตาคาร ร้านขายของที่ระลึก สถานเริงรมย์ บริการรถเช่า บริการนำเที่ยว เป็นต้น 3) ความสามารถในการเข้าถึง คือ วิธีการเดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว มีความหมายครอบคลุมเรื่องของยานพาหนะ ระยะทาง ระยะเวลา ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ซึ่งความสามารถในการเข้าถึงนี้มีองค์ประกอบที่ต้องคำนึงถึง 2 ประการ คือ 3.1) องค์ประกอบเชิงปริมาณ หมายถึง ความเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น ความจุและความถี่ของยานพาหนะ 3.2) องค์ประกอบเชิงคุณภาพ หมายถึง ความสะดวกสบายในการเดินทาง ความประหยัดและความปลอดภัย

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2546: 70-71) ได้กล่าวถึงหลักการและแนวทางปฏิบัติของการพัฒนาการท่องเที่ยวมี 10 ประการ ดังนี้ 1) มุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างจริงจังก่อนแล้วจึงพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างค่อยเป็นค่อยไปภายหลัง เพื่อให้เหมาะสมกับระบบสาธารณสุขโลกที่รองรับเป็นสำคัญ 2) มุ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจโครงการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่จะเกิดผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ 3) มุ่งพิจารณาอย่างรอบคอบถึงขอบเขตที่เหมาะสมของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับทุก ๆ ด้าน 4) มุ่งให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยวอย่างเพียงพอพร้อมแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งช่วยยกระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย 5) มุ่งใช้วัสดุและผลผลิตในท้องถิ่นเพื่อช่วยลดดุลการค้ากับต่างประเทศได้ทางหนึ่ง และเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย 6) มุ่งกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น เพื่อนำรายได้เข้าท้องถิ่นนั้นให้มากที่สุด อันจะเป็นประโยชน์ในระยะยาวของชุมชนท้องถิ่น 7) มุ่งจ้างงานในท้องถิ่น โดยส่งเสริมรูปแบบของงานที่น่าสนใจและได้รับผลตอบแทนสูงให้แก่ชุมชนท้องถิ่น 8) มุ่งพัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น

อันจะช่วยยกระดับการบริการท่องเที่ยวให้สูงขึ้น 9) มุ่งรักษาคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมในท้องถิ่นให้อยู่รอดในระยะยาว เพื่อเป็นแหล่งรองรับการท่องเที่ยวตลอดไป 10) มุ่งทำงานร่วมกันอย่างเสมอภาคระหว่างภาคธุรกิจการท่องเที่ยว องค์กรท้องถิ่น องค์กรด้านสิ่งแวดล้อมและรัฐบาล

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 32-33) ได้กล่าวถึงปัจจัยหลักสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมีกระบวนการและองค์ประกอบหลักที่สำคัญซึ่งประกอบด้วย 1) ด้านแหล่งท่องเที่ยวหรือทรัพยากรทางการท่องเที่ยว แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ 1.1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถานและศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งนี้แหล่งท่องเที่ยวในแต่ละประเภทจะมีภาระหน้าที่หลักแตกต่างกัน กล่าวคือ ในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีภาระหน้าที่หลัก คือ การรักษาระบบนิเวศของธรรมชาติ การเป็นส่วนหนึ่งในการรักษาต้นน้ำลำธาร เป็นทรัพยากรที่ต้องเอื้อกับคนท้องถิ่น สำหรับแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณวัตถุสถานและศาสนามีภาระหน้าที่หลัก คือ การดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมชุมชน ซึ่งจะสนองตอบความต้องการของชุมชน สังคม ในส่วนภาระหน้าที่ของงานวัฒนธรรมกิจกรรมประเพณี คือ การรักษากิจกรรมประเพณีของท้องถิ่นให้คงอยู่ 1.2) ด้านการบริการทางการท่องเที่ยว ในส่วนของการบริการทางการท่องเที่ยว คือ ส่วนของการกำกับดูแล การประสานงานทำความเข้าใจและกำกับให้การเติบโตของภาคบริการทางการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม 1.3) ด้านการตลาดเป็นเรื่องจำเป็นต้องให้ความสำคัญในเรื่องการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักท่องเที่ยว เพราะการตลาดจะเป็นส่วนสำคัญในการชักจูงหรือดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยว คือ การดำเนินกิจกรรมที่ทำให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ซึ่งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ประการ คือ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรมประเพณี กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

องค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว

องค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจึงต้องพัฒนาองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบเสริม ซึ่งองค์ประกอบเสริมเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ มีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2551: 27-28) องค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนการท่องเที่ยว ได้แก่ ข่าวสารข้อมูลทางการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์ เพื่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ทั้งคนที่อยู่ในท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้ให้บริการทางการท่องเที่ยว และด้านนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้ใช้บริการทางการท่องเที่ยว ลักษณะข้อมูลข่าวสารและสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวมีดังนี้ 1) รายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว เช่น งานเทศกาล รวมทั้งแผนที่ท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นคู่มือประกอบการเดินทาง โดยสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ หนังสือคู่มือนักท่องเที่ยว และสื่อออนไลน์ต่าง ๆ 2) การประชาสัมพันธ์เพื่อชักจูงนักท่องเที่ยว เช่น การนำเสนอรายการนำเที่ยวในราคาพิเศษ การลดราคาห้องพัก โดยใช้สื่อหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ สื่อออนไลน์ต่าง ๆ 3) การแนะนำสิ่งให้นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นที่นักท่องเที่ยวไปเยือน 4) การเตือนสิ่งให้นักท่องเที่ยวควรระมัดระวังและแนะนำการป้องกัน เช่น การหลอกหลวงในรูปแบบต่าง ๆ โจรระบาด เป็นต้น

จริญญา เจริญสุกใส (2544: 101) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว 4 ประการสรุปได้ดังนี้ 1) ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว ในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากการได้รับข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวจะส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร แผ่นพับ หนังสือ โทรทัศน์ วิทยุ ป้ายโฆษณา นอกจากนี้ยังมีข้อมูลข่าวสารสำหรับคนในท้องถิ่น เช่น ข่าวสารด้านการตระหนักรู้ภัยสิ่งแวดล้อม ข่าวสารด้านความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ข่าวสารด้านการปฏิบัติตนเป็นเจ้าบ้านที่ดี เป็นต้น 2) ความปลอดภัยและการอำนวยความสะดวกในการเข้าเมืองในปัจจุบันปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางไปหรือไม่ไปในประเทศใดประเทศหนึ่งเกิดขึ้นจากความปลอดภัยภายในประเทศนั้น ๆ เช่น มีการก่อการร้าย สงครามกลางเมือง การลอบวางระเบิดในสถานที่สำคัญต่าง ๆ หรือมีสถิติที่เกิดอาชญากรรมสูงก็จะทำให้นักท่องเที่ยวไม่เดินทางเข้ามาในแหล่งท่องเที่ยว อีกด้านหนึ่งที่สำคัญก็คือ การอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง เพราะจะเป็นปัจจัยแรกที่นักท่องเที่ยวก้าวเข้ามาในประเทศแล้วจะเกิดความประทับใจจากการบริการของเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยวจะสัมผัสได้จากการให้การต้อนรับที่ดี เช่น สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ท่าอากาศยานระหว่างประเทศ เป็นต้น 3) โครงสร้างพื้นฐาน เป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนทางการท่องเที่ยว ที่ทำให้การท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดีอันประกอบไปด้วย ระบบไฟฟ้า ระบบประปา ระบบขนส่งสาธารณะ ระบบสาธารณสุข ระบบการสื่อสาร องค์ประกอบเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญและสามารถทำให้การท่องเที่ยวเชื่อมโยงกันได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว 4) การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบาลและหน่วยงานเอกชน ภาครัฐบาลจะต้องมีการประสานความร่วมมือกันในการให้

นโยบายกระตุ้นและส่งเสริมในการประกอบธุรกิจของเอกชนและการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ ภาคเอกชนก็จะดำเนินงานในด้านสินค้าและบริการของตนเองให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพเป็นที่ น่าเชื่อถือต่อนักท่องเที่ยว

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว คือ การตลาดท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ ต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งนำมาประยุกต์ใช้ในส่วนของการประชาสัมพันธ์ข่าวสาร ข้อมูลทาง การท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์ เพื่อเผยแพร่ให้แก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว อาจเป็นคำเตือนหรือข้อพึงปฏิบัติ ในแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะดำเนินไปได้จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือและการประสานงาน จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนการพัฒนาในทุกด้านและสอดคล้องกัน เป็นการผสมผสาน ความต้องการและการตอบสนองแก่นักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันต้องให้ความสำคัญต่อการดูแลรักษา ความเป็นธรรมชาติและเอกลักษณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นหลักควบคู่กันไป มีนักวิชาการได้ให้ คำจำกัดความเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

ราไพพรรณ แก้วสุริยะ (2544: 82-83) ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวไว้ ดังนี้ 1) การบริหารจัดการ ในส่วนขององค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งใน ระดับนโยบายและระดับปฏิบัติการอันได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรมป่าไม้ กรมการปกครอง กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานนโยบายและแผน สิ่งแวดล้อม รวมทั้งองค์กรชุมชนในท้องถิ่น หน่วยงาน เหล่านี้เป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน แต่ที่ผ่านมาการพัฒนามักเป็น การดำเนินการแบบ “ต่างคนต่างทำ” การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานนำไปซึ่งปัญหา การบริหารจัดการในท้องถิ่นนั้น ๆ 2) แหล่งท่องเที่ยวกับกิจกรรม ปัจจุบันการดำเนินกิจกรรมทาง การท่องเที่ยวบางชนิดไม่คำนึงถึงความเหมาะสมหรือผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว มุ่งแต่ผลประโยชน์ หรือด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จนทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งยังมิได้กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวกับขีดความสามารถในการรองรับของ พื้นที่ 3) การบริการ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการอำนวยความสะดวก ส่งเสริม สนับสนุน กำกับดูแล ให้นักท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร การบริการนำเที่ยว เป็นต้น แต่ที่ผ่านมาการบริการดังกล่าวไม่ได้รับการบริหารจัดการที่ควร จึงกลายเป็นปัญหาการบริการที่ไม่มีมาตรฐาน 4) สิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ของพื้นที่ เป็นสิ่ง เสริมสร้างคุณค่าและสวยงามให้แก่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ แต่ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งกลับถูก ทำลายโดยสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ดังกล่าว ด้วยเหตุของการขาดการบริหารจัดการจากผู้เกี่ยวข้อง

ในพื้นที่นั้น จึงกลายเป็นปัญหาการสร้างสิ่งแปลกปลอมหรือการทำลายทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในแหล่งนั้น 5) นักท่องเที่ยว ถือเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพราะนักท่องเที่ยวเป็นผู้ต้องการหรือเป็นอุปสงค์ (Demand) ของการท่องเที่ยว อีกทั้งนักท่องเที่ยวคือปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมหรือวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว การขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรมีส่วนทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว 6) ชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว มีบทบาทและความสัมพันธ์ต่อการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ เช่น ความเป็นเจ้าของผู้จำหน่ายสินค้า ผู้ให้บริการ รวมถึงองค์กรปกครองท้องถิ่นด้วย ความสำคัญดังกล่าวจึงถือเป็นอีกหนึ่งกลไกในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน แต่ด้วยความเป็นชุมชนนั้นก็ก่อให้เกิดปัญหาในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้ ด้วยเหตุของการขาดความรู้ความเข้าใจรวมทั้งการมีส่วนร่วมในการพัฒนา จึงทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนล่าช้า

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวจะดำเนินไปได้จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือและการประสานงานจากองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในทุกด้าน และการดำเนินการต้องสอดคล้องกัน ซึ่งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น คือ การบริหารจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ต่างคนต่างทำการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวบางชนิดไม่คำนึงถึงความเหมาะสมหรือผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว การบริการที่ไม่มีมาตรฐาน การสร้างสิ่งแปลกปลอมหรือการทำลายทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนขาดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

แนวทางการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำไปสู่การเจริญเติบโต การดำรงอยู่ และการสืบทอดต่อไป จำเป็นต้องพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบครบวงจรและต้องดำเนินการไปพร้อมกันในทุกองค์ประกอบและทุกด้าน มีนักวิชาการได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้หลายแง่มุม ดังนี้

ราไพพรรณ แก้วสุริยะ (2544: 82-83) ได้กล่าวถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ ดังนี้ 1) การบริหารจัดการต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ดำเนินไปด้วยกัน 2) การกำหนดกิจกรรมให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวพอเพียงต่อขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวและก่อให้เกิดผลกระทบให้น้อยที่สุด 3) การส่งเสริมและสนับสนุนการบริการ เพื่อให้บริการที่มีคุณภาพโดยควรคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่าเป็นระบบและยั่งยืน 4) การสร้างความสัมพันธ์ของชุมชนในการมีส่วนร่วมและสร้างจิตสำนึกของการพัฒนาอย่างเป็นระบบต่อแก่นคุณค่าของทรัพยากรกับกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยตระหนักถึงความพึงพอใจและความต้องการของชุมชนด้วย 5) การสร้างเสริมและเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจจิตสำนึกของนักท่องเที่ยว และเจ้าของท้องถิ่นให้เกิด

ความรักความหวงแหนและรับผิดชอบต่อทรัพยากรท่องเที่ยว รวมถึงการพึ่งพากันในความต้องการและตอบสนองอย่างรู้คุณค่าของการใช้ไป และการฟื้นฟูรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืนนั้นประชาชนในท้องถิ่นผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวจะต้องร่วมกันคิดร่วมทำกับพหุภาคี โดยคำนึงถึงเป้าหมายต่อการพัฒนา คำนึงถึงการใช้ทรัพยากรอย่างชาญฉลาด เกิดประโยชน์สูงสุด ใช้ได้นานที่สุด มีปัญหาหรือผลกระทบน้อยที่สุด นั่นคือ การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

สรุปได้ว่า แนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อนำไปสู่การเจริญเติบโตของแหล่งท่องเที่ยว จำเป็นต้องพัฒนาแบบครบวงจรและดำเนินการไปพร้อม ๆ กันในทุกด้าน คือ การบริหารจัดการพื้นที่อย่างเหมาะสม การกำหนดกิจกรรมให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมและสนับสนุนด้านการบริการที่มีคุณภาพ การสร้างความสัมพันธ์ของชุมชนในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การสร้างจิตสำนึกของนักท่องเที่ยวและชุมชนให้เกิดความรักความหวงแหนและรับผิดชอบต่อทรัพยากรการท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

การมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละภาคส่วน ที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบต่าง ๆ มีความสำคัญในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว จะทำให้เกิดความเข้มแข็งภายในชุมชน และเกิดเครือข่ายชุมชนในการร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไว้หลายแง่มุม ดังนี้

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2526: 253) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในความคิดริเริ่ม การพิจารณาตัดสินใจ การร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ อันมีผลกระทบถึงตัวประชาชน

เสน่ห์ จามริก (2527: 22) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนว่าไม่ได้หมายความว่าดึงประชาชนเข้ามามีกิจกรรมตามที่นักวิชาการหรือองค์กรพัฒนาตั้งขึ้น แท้จริงแล้วต้องให้มีชุมชนมีกิจกรรมและวิธีดำเนินการของตนเองในชุมชน

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน (2531: 10) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนว่าเป็นการเข้าร่วมอย่างแข็งขันและอย่างเต็มที่ของกลุ่มบุคคล ผู้มีส่วนได้เสียในทุกขั้นตอนของโครงการหรืองานพัฒนาชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมในอำนาจ การตัดสินใจและหน้าที่ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมเข้าร่วมจะเป็นเครื่องประกันว่าสิ่งที่ผู้มีส่วนได้เสียต้องการที่สุดนั้น จักได้รับการตอบสนองและทำให้มี

ความเป็นไปได้มากขึ้น ว่าสิ่งที่ทำไปนั้นจะตรงกับความต้องการที่แท้จริง และมั่นใจมากขึ้นว่าผู้เข้าร่วมทุกคนจะได้รับประโยชน์เสมอหน้ากัน

สุริพร พงษ์พานิช (2544: 12) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมจัดการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่น จะประสบความสำเร็จได้ โดยทุกคนต้องร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรพัฒนาเอกชนทุกฝ่ายต้องเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นดำเนินการเอง จะต้องสนับสนุนความรู้ให้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ และให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคเอกชนที่เป็นผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ควรสนับสนุนกิจกรรมของชุมชนท้องถิ่นดำเนินการได้ราบรื่นและยั่งยืน

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2546: 183) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมว่า เกี่ยวข้องกับจิตใจและอารมณ์ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้กระทำการให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้น กับทั้งทำให้เกิดความมีส่วนร่วมรับผิดชอบกับกลุ่มดังกล่าวด้วย

โกวิท พวงงาม (2545:56) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมว่า เป็นกระบวนการของกลุ่มองค์กรชุมชน มีการร่วมคิดร่วมตัดสินใจร่วมลงมือปฏิบัติ โดยมีความเข้าใจปัญหาของตนและตระหนักถึงสิทธิ์ของตนที่มีต่อสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้น ได้ด้วยการที่บุคคลได้รับข้อมูลใหม่ที่ช่วยเพิ่มอำนาจความคิดและโอกาสได้ ร่วมวิเคราะห์และตัดสินใจกำหนดเป้าหมายในกิจกรรมเหล่านั้น

นรินทร์ชัย พัฒนพงศา (2546:4) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมว่า เป็นการที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่ไม่เคยได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ หรือเข้าร่วมการตัดสินใจหรือเคยมาเข้าร่วมด้วยเล็กน้อยได้เข้าร่วมด้วยมากขึ้น เป็นไปอย่างมีอิสรภาพเสมอภาค มิใช่มีส่วนร่วมอย่างผิวเผิน แต่เข้าร่วมด้วยอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น และการเข้าร่วมนั้นต้องเริ่มตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้ายของโครงการ

สรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่น จะประสบความสำเร็จได้ ทุกคนทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันเปิดโอกาสให้ชุมชนหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละภาคส่วน เข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบต่าง ๆ ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการสร้างความเข้มแข็งและเครือข่ายของชุมชน เป็นการสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง อาจเป็นการเข้าร่วมแบบทางตรงหรือทางอ้อมก็ได้

ลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชน

ลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในด้านต่าง ในทุกรูปแบบ และทุกขั้นตอน มีนักวิชาการและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้คำจำกัดความเกี่ยวกับลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชนไว้หลายแง่มุม ดังนี้

สุริพร พงษ์พานิช (2544: 12) ได้กล่าวถึงรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านการท่องเที่ยวที่ส่วนใหญ่มักจะเป็นการร่วมกันใช้ประโยชน์หรือได้รับประโยชน์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งเท่านั้น การมีส่วนร่วมที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืนในการพัฒนาได้ จะต้องครบองค์ประกอบ 5 ประการ คือ

ประการแรก ร่วมกันวางแผน เป็นการร่วมคิดร่วมวางแผนจัดการเตรียมความพร้อมและถึงอำนวยความสะดวกในชุมชน ร่วมประชุมและลงความเห็นว่าจะพัฒนาการท่องเที่ยวที่ภาคราชการนำเสนอ นั้น ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากไม่เห็นด้วยมีข้อเสนอแนะควรทำอย่างไร หากท้องถิ่นใดที่ยังไม่มีการท่องเที่ยวแต่ต้องการให้เกิดขึ้น ก็ต้องร่วมกันคิดว่าชุมชนของตนมีอะไรเด่นแตกต่างจากชุมชนอื่น มีทรัพยากรอะไรที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้บ้าง เป็นต้น

ประการที่สอง ร่วมกันปฏิบัติตามแผน เมื่อมีการวางแผนแล้วสมาชิกในชุมชนทุกคนต้องร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ที่ตกลงกันไว้ อาทิการวางแผนลดขยะภายใน 1 ปี ก็จะต้องร่วมกันลงมือทำให้ได้ตามแผนนั้น

ประการที่สาม ร่วมกันใช้ประโยชน์ สมาชิกทุกคนจะต้องมีสิทธิใช้ประโยชน์จากทรัพยากรท่องเที่ยวในท้องถิ่น จะต้องมีการจัดการผลประโยชน์ทั้งที่เป็นตัวเงินและวัตถุให้ประชาชนในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเหมาะสม โดยคำนึงถึงความยุติธรรมและความเท่าเทียมกันเป็นหลัก เมื่อทุกคนได้รับประโยชน์อย่างเหมาะสม ซึ่งหมายถึงการลงทุนลงแรงมากก็จะได้ผลตอบแทนมาก สิ่งนี้จะช่วยกระตุ้นให้กิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นดำเนินต่อไปได้

ประการที่สี่ ร่วมคิดตามและประเมินผล เมื่อมีการดำเนินการแล้วย่อมจะมีปัญหาความไม่เข้าใจต่าง ๆ เกิดขึ้น จึงต้องร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ถ่ายทอดประสบการณ์ และร่วมกันประชุมหาวิธีการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น

ประการสุดท้าย ร่วมบำรุงรักษา เมื่อมีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรแล้ว ทุกคนต้องร่วมกันบำรุงรักษาด้วย หากละเลยปล่อยให้ทรัพยากรที่มีอยู่เสมอ โทรมลง นักท่องเที่ยวก็จะไม่มาเยี่ยมชมเยือน ผลประโยชน์ที่เคยได้รับก็จะหมดไปเช่นกัน

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2546: 10) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาไว้ 3 ประการ ดังนี้ 1) การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรงโดยผ่านองค์กรจัดตั้งของประชาชน เช่น การรวมกลุ่มเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ 2) การมีประชาชนมีส่วนร่วมทางอ้อมโดยผ่านองค์กรผู้แทนของประชาชน เช่น กรรมการของกลุ่มหรือชุมชน กรรมการกลุ่มเลี้ยงไหม กรรมการหมู่บ้าน 3) การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยการเปิดโอกาสให้โดยผ่านองค์กรที่ไม่ใช่ผู้แทนของประชาชน เช่น สถาบันหรือหน่วยงานที่เชิญชวนหรือเปิดโอกาสให้กับประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเมื่อไรก็ได้ตลอดเวลา

Tosunand Timothy (2003 อ้างถึงใน พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัจย์, 2553: 34) ได้ให้เหตุผลสำคัญ 7 ประการ ที่ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว โดยมีชุมชนเป็นฐานมีรูปแบบ ดังนี้

- 1) การมีส่วนร่วมของชุมชน เป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินการวางแผน และตั้งกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว
- 2) การมีส่วนร่วมของชุมชน นำสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในหลาย ๆ ทาง
- 3) การมีส่วนร่วมของชุมชน ทำให้เพิ่มพูนความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว
- 4) การมีส่วนร่วมของชุมชน ช่วยให้นักวางแผนทางการท่องเที่ยวตัดสินใจหรือวางแผนได้ง่ายขึ้น
- 5) การมีส่วนร่วมของชุมชน ทำให้เกิดการกระจายผลประโยชน์ให้กับชุมชนอย่างทั่วถึง
- 6) การมีส่วนร่วมของชุมชน ช่วยให้ความต้องการของชุมชนสำเร็จได้
- 7) การมีส่วนร่วมของชุมชน ทำให้เกิดกระบวนการประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

อภิญา กังสนารักษ์ (2544: 14-15) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวว่า ชุมชนต้องมีส่วนร่วมใน 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมในการริเริ่มโครงการร่วมกันหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ร่วมตัดสินใจกำหนดความต้องการและร่วมลำดับความสำคัญของความต้องการ 2) การมีส่วนร่วมในขั้นการวางแผน กำหนดวัตถุประสงค์ วิธีการ แนวทางการดำเนินงาน รวมถึงทรัพยากรและแหล่งวิทยากรที่จะใช้ในโครงการ 3) การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินโครงการ ทำประโยชน์ให้แก่โครงการ โดยร่วมช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ วัสดุ อุปกรณ์และแรงงาน 4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการ เพื่อให้รู้ว่าผลจากการดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยสามารถกำหนดการประเมินผลเป็นระยะต่อเนื่อง หรือประเมินผลรวมทั้งโครงการในคราวเดียวก็ได้

โกวิท พวงงาม (2545: 8) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ควรจะมี 4 ขั้นตอน คือ 1) การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาของแต่ละท้องถิ่น กล่าวคือ ถ้าหากชาวชนบทยังไม่สามารถทราบถึงปัญหาและเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดีแล้ว การดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาของท้องถิ่นย่อมไร้ประโยชน์ เพราะชาวชนบทจะไม่เข้าใจและมองไม่เห็นถึงความสำคัญของการดำเนินงานเหล่านั้น 2) การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินกิจกรรม เพราะการวางแผนดำเนินงานเป็นขั้นตอนที่จะช่วยให้ชาวชนบทรู้จักวิธีการคิด การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักการนำเอาปัจจัยข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผน 3) การมีส่วนร่วมในการลงทุนและการปฏิบัติงาน แม้ชาวชนบทส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจน แต่ก็มีความสามารถที่สามารถใช้เข้าร่วมได้ การร่วมลงทุนและปฏิบัติงานจะทำให้ชาวชนบทสามารถคิดค้นทุนดำเนินงานได้ด้วยตนเอง ทำให้ได้เรียนรู้การดำเนินกิจกรรมอย่างใกล้ชิด 4) การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลงาน ถ้าหากการติดตามงานและประเมินผลงานขาดการมีส่วนร่วมแล้วชาวชนบทย่อมจะ

ไม่ทราบด้วยตนเอง ว่างานที่ทำไปนั้นได้รับผลดี ได้รับประโยชน์หรือไม่อย่างไร การดำเนินกิจกรรมอย่างเดียวกันในโอกาสต่อไปจึงอาจจะประสบความสำเร็จความยากลำบาก

อคิน รพีพัฒน์ (2547: 49) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สามารถแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดปัญหา สาเหตุของปัญหา ตลอดจนแนวทางแก้ไข 2) การตัดสินใจเลือกแนวทางและวางแผนพัฒนาแก้ไขปัญหา 3) การปฏิบัติงานในกิจกรรมการพัฒนาตามแผน 4) การประเมินผลงานกิจกรรมการพัฒนา

สรุปได้ว่า ลักษณะของการมีส่วนร่วมของประชาชน คือ การเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นหรือความสามารถ ในลักษณะของการร่วมมือร่วมใจกันในการพัฒนา ตลอดจนการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นร่วมกัน มีส่วนร่วมในการดำเนินการในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การมีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดนโยบายร่วมกัน ติดตามและประเมินผลร่วมกัน บำรุงรักษาเมื่อมีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยว หรือการแสดงออกด้วยวิธีอื่น ๆ จะมีส่วนร่วมแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้

แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน

ผลกระทบจากการท่องเที่ยวควรพิจารณาถึงองค์ประกอบ และผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ในระบบของการท่องเที่ยวซึ่งได้แก่ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการทรัพยากรท่องเที่ยวชุมชนและองค์กรที่ให้การสนับสนุนอันประกอบด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนรวมทั้งองค์กรภาคีที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ มีนักวิชาการให้คำจำกัดความเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนไว้หลายแง่มุม ดังนี้

วรรณา ศิลปอาษา (2546: 217) ได้กล่าวว่า ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนมี ดังนี้

1. ผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจชุมชน

1.1 ผลกระทบด้านบวกจากการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจชุมชน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชน เมื่อมีการท่องเที่ยวเริ่มมีการลงทุนผลิตสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว รายได้จากการเกษตรเปลี่ยนเป็นเศรษฐกิจอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และช่วยให้เศรษฐกิจของชุมชนเข้มแข็งขึ้น การกระจายรายได้สู่ชุมชน การใช้จ่ายใช้สอยในการซื้อสินค้าของกินของใช้ โดยส่วนใหญ่ นักท่องเที่ยวจะใช้จ่ายในรายการต่าง ๆ เช่น การซื้อของที่ระลึก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม และรายจ่ายเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เป็นต้น การเพิ่มรายได้ต่อหัวของชุมชนเมื่อชุมชนได้รับรายได้จากการท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้รายได้ต่อหัวของประชากรในชุมชนเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเป็น

ตัวบ่งชี้สถานะเศรษฐกิจทางการเงินของชุมชน ว่ามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การจ้างงานแก่ชุมชน เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่ต้องใช้แรงงานมากในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว จึงเปิดโอกาสในการจ้างงานภายในชุมชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

1.2 ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจชุมชน จากการขยายตัวของการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว นอกจากส่งผลกระทบต่อเชิงบวกแล้ว ผลกระทบในเชิงลบต่อระบบเศรษฐกิจชุมชน คือเกิดความไม่เสมอภาคในการพัฒนาและกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจที่ขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่แตกต่างกันในพื้นที่ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ดีกว่าจะได้ผลตอบแทนที่ดีกว่า ส่งผลต่อการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ก่อให้เกิดปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรและผลประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่น ส่งผลต่อค่าครองชีพราคาที่ดินในพื้นที่ที่การท่องเที่ยวราคาสูงกว่าพื้นที่อื่น ๆ

สรุปได้ว่า ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจชุมชนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้สถานะทางการเงินของชุมชนว่ามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ส่วนผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจชุมชนทำให้เกิดความไม่เสมอภาคในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ก่อให้เกิดปัญหาการแย่งชิงทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและผลประโยชน์ของชุมชน

2. ผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรมชุมชน

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมของมนุษย์ โดยมีปัจจัยเชิงสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลกระทบต่อท่องเที่ยวดังต่อไปนี้ ปัจจัยเกี่ยวกับทัศนคติค่านิยมในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ปัจจัยเกี่ยวกับโครงสร้างของอายุและรายได้ของประชาชน ปัจจัยเกี่ยวกับเชื้อชาติ ภูมิภาค และสีผิว ปัจจัยเกี่ยวกับศาสนาหลักความเชื่อ ปัจจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ ปัจจัยเกี่ยวกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

2.1 ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนเกิดประโยชน์ในการสร้างสรรค์ความเจริญทางสังคมแก่ท้องถิ่นในการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การสร้างถนน ที่พักร้านอาหาร เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงแผนการประกอบอาชีพของชุมชน เช่น เกิดอาชีพเสริมที่สร้างรายได้แก่คนในท้องถิ่น เช่น การจำหน่ายสินค้าและบริการอื่น ๆ การสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยว เกิดความสามัคคีแก่คนในท้องถิ่น เนื่องจากเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นอันจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างหวงแหนต่อไป เกิดประโยชน์ในการสร้างงานภายในชุมชน และป้องกันการอพยพแรงงานย้ายถิ่นด้วยการใช้สื่อทางวัฒนธรรมชุมชน การแสดงศิลปะ การแสดงนาฏลีลาต่าง ๆ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ กระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวในการฟื้นฟูคุณค่าทางศิลปะ

สังคม วัฒนธรรม ให้กลับมามีจิตวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหลากหลายของชุมชน เพื่อการเรียนรู้และสร้างคุณค่าแก่กลุ่มและชุมชน

2.2 ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณี และค่านิยมของชุมชนท้องถิ่นเกิดวัฒนธรรมเลียนแบบ เช่น การแต่งกาย ภาษา อาหารการกิน และพฤติกรรม เกิดความขัดแย้งระหว่างคนท้องถิ่นกับคนภายนอกในกรณีที่นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในบางแห่ง เช่น ในศาสนสถาน การจกฉวยผลประโยชน์ของผู้ประกอบการที่ไม่เข้าใจและขาดความรับผิดชอบต่อสังคม เช่น การขึ้นราคาที่พักและอื่น ๆ การค้ากำไรเกินควร เกิดปัญหาสังคมอื่น ๆ เช่น อาชญากรรม การลักขโมย การทะเลาะวิวาท การเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ปัญหาการค้าประเวณีและยาเสพติด เป็นต้น การลดคุณค่าดั้งเดิมของศิลปวัฒนธรรมบางอย่าง เพื่อเอาใจนักท่องเที่ยวมากจนลืมเอกลักษณ์ของตนเอง

สรุปได้ว่า ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรมชุมชน ทำให้เกิดประโยชน์ในการสร้างสรรค์ ความเจริญทางสังคมแก่ท้องถิ่นในการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น การสร้างถนน ที่พักร้านอาหาร เป็นต้น ส่วนผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรมชุมชน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมประเพณีและค่านิยมของชุมชน เกิดวัฒนธรรมเลียนแบบ เช่น การแต่งกาย ภาษา อาหารการกินและพฤติกรรม เกิดความขัดแย้งระหว่างคนท้องถิ่นกับคนภายนอกในกรณีที่นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในบางแห่ง

3. ผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

วรรณภา ศิลปอาษา (2546: 225) ได้ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อม หมายถึง ธรรมชาติและสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา การท่องเที่ยวได้อาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว ถ้าหากสิ่งแวดล้อมดีย่อมสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวออกมาเที่ยวชม สัมผัสบรรยากาศในชุมชนนั้น ๆ ดังนั้น การพิจารณาถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกฝ่ายจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับประเด็นดังกล่าว

3.1 ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชน การท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นในด้านที่ส่งผลกระทบในเชิงบวกมีดังนี้ การสร้างความตระหนักทั้งแก่คนภายนอกและคนในชุมชน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่กลายเป็นความภาคภูมิใจของคนท้องถิ่นหรือแม้แต่คนท้องถิ่น และกลายเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดเป็นความรักความภาคภูมิใจในมรดก

ของชาติ การเกิดพลังในเชิงของการสร้างสรรค์และการมีส่วนร่วมในการรักษาคุณค่าของทรัพยากร และแหล่งท่องเที่ยว

3.2 ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชน เกิดปัญหาการทำลายทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่เจตนาและความไม่รู้ เช่น การเดินป่า การพักผ่อนในป่าแล้วแต่มีส่วนในการเพิ่มมลพิษแก่สิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น การลักลอบเก็บของป่าหายาก การขีดเขียนตามสถานที่สำคัญ ๆ เช่น การสลักชื่อลงบนต้นไม้ ผนังกำแพง หน้าผา เหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีส่วนทำให้ทรัพยากรธรรมชาติการท่องเที่ยวเสื่อมโทรมและด้อยคุณค่าทั้งนั้น ปัญหาหมอกควัน เช่น ปัญหาขยะและสิ่งปฏิกูลที่กำจัดไม่ได้ การก่อสร้างสิ่งสาธารณูปโภคที่ทำลายภูมิทัศน์และสูญเสียความเป็นธรรมชาติไป ปัญหาหมอกควันอื่น ๆ ที่เกิดจากการเพิ่มของปริมาณผู้บริโภครถยนต์ เช่น กลิ่น เสียง เป็นต้น

สรุปได้ว่า ผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดความตระหนักแก่นักท่องเที่ยวและคนในชุมชนให้เห็นคุณค่าของทรัพยากรและแหล่งท่องเที่ยว ส่วนผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชน ทำให้เกิดปัญหาการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

บริบทของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ทะเลน้อยประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลทะเลน้อยและตำบลนางตุง โดยตำบลทะเลน้อยเป็นตำบลหนึ่งในอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับทะเลน้อย เดิมบ้านทะเลน้อยตั้งอยู่ที่บ้านกล้วยและบ้านกลางทางทิศใต้ของทะเลน้อย (บริเวณหลังสถานีตำรวจภูธรทะเลน้อยปัจจุบัน) แต่เนื่องจากที่เดิมเป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมทุกปี ทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นได้รับความลำบาก จึงได้อพยพมาทางทิศเหนือซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านทะเลน้อยในปัจจุบัน เมื่อตั้งหมู่บ้านขึ้นเป็นครั้งแรกปรากฏว่าประสบกับปัญหาเรื่องโจรผู้ร้ายและยังสืบจับยาก เนื่องจากหมู่บ้านมีเขตติดต่อกับเมืองนครศรีธรรมราช และภูมิภาคยังเป็นป่าทึบ ดังพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว “ในที่ทะเลต่อแดนกันนี้ว่า ผู้ร้ายชุกชุมอย่างยิ่ง ฟังเสียงทั้งพัทลุงทั้งสงขลาว่า โทษกันว่า เขตทะเลน้อยในแขวงเมืองนคร มีคนตั้งบ้านเรือนมากมายแต่เกือบจะไม่มีคนคิดเลยในหมู่บ้านนั้น เป็นผู้ร้ายทั้งสิ้นด้วยเป็นชายแดนห่างจากเมืองนครศรีธรรมราชมาก การติดตามผู้ร้ายลำบากอย่างยิ่ง การอันนี้เห็นจะเป็นจริงด้วย หัวเมืองที่เขตแขวงติดต่อกันดี ๆ หรือชนาบคาบเกี่ยวกันและก็ติดตามผู้ร้ายยากด้วยกันทุกเมือง” ต่อมาทางราชการได้ย้ายอำเภอปากประ (อำเภอควนขนุน) มาตั้งที่บ้านทะเลน้อย เพื่อสะดวกในการจับผู้ร้าย เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2450 แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น “อำเภอทะเลน้อย” แต่เนื่องจากบ้านทะเลน้อยเป็นที่ลุ่มจึงไม่เหมาะที่จะตั้งที่ทำการอำเภอ จึงตั้งอยู่ไม่นานก็ย้ายอำเภอทะเลน้อยไป

ตั้งที่ควนพนางตุงแล้วเปลี่ยนชื่อเป็น “อำเภอพนางตุง” บ้านทะเลน้อยจึงเป็นเพียงหมู่บ้านและตำบล มาจนถึงทุกวันนี้ (เทศบาลตำบลทะเลน้อย, 2556)

ส่วนเทศบาลตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของอำเภอเมืองพัทลุง และอยู่ทางทิศตะวันออกของอำเภอควนขนุน ซึ่งตำบลพนางตุงได้เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 คือ เริ่มจากตำบลพนางตุง ตำบลทะเลน้อย ได้เป็นส่วนหนึ่งของอำเภอคูร ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองปากประ คือ บ้านมะกอกใต้ เมื่อปี พ.ศ. 2442 และได้เปลี่ยนชื่อจากอำเภอคูร เป็นอำเภอปากประ ต่อมาเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2445 ได้มีการเปลี่ยนชื่อในแขวงเมืองพัทลุง โดยเปลี่ยนจากอำเภอปากประเป็นอำเภอทะเลน้อย และแบ่งเขตการปกครองพื้นที่ใหม่ คือ ให้ปกครองตำบลตะเคียนชะ ตำบลหัวป่า ตำบลทะเลน้อย ตำบลบ้านพร้าว และตำบลสำโรง ในอำเภอพัทลุง เมืองนครศรีธรรมราช มารวมอยู่ในอำเภอทะเลน้อย พร้อมยกตำบลมะกอกเหนือ ตำบลมะกอกใต้ ซึ่งเดิมขึ้นกับอำเภอปากประ ไปขึ้นกับอำเภอเมืองพัทลุง และเมื่อ พ.ศ. 2445 ได้ย้ายที่ทำการอำเภอทะเลน้อยไปตั้งที่ตำบลพนางตุง ตรงข้ามกับวัดควนพนางตุงในปัจจุบัน แต่ยังคงเรียกว่าอำเภอทะเลน้อย ด้วยเหตุว่าช้างป่าเข้าทำลายที่ทำการอำเภอเสียหายหมด เมื่อถึง พ.ศ. 2460 กระทรวงมหาดไทยได้มีประกาศลงวันที่ 24 เมษายน 2460 ให้เปลี่ยนชื่ออำเภอทะเลน้อย เป็นอำเภอพนางตุง มีเขตการปกครองเหมือนอำเภอทะเลน้อย ครั้นมาถึง พ.ศ. 2466 กระทรวงมหาดไทยมีประกาศลงวันที่ 10 กันยายน 2466 ให้ย้ายที่ว่าการอำเภอพนางตุงไปตั้งที่ตำบลควนขนุน และให้เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอควนขนุน อันเนื่องมาจากราษฎรที่มาติดต่อกับอำเภอพนางตุง ตั้งบ้านเรือนอยู่ห่างไกลไม่สามารถมาเข้าเฝ้ากลับได้ ต้องนอนแรมระหว่างทางมีอันตรายจากสัตว์ป่านานาชนิด และอีกประการหนึ่ง เมื่อค้ามีคดีต้องขอพักอาศัยกับผู้อยู่ใกล้เส้นทางถึงแม้ว่าจะรู้จักหรือไม่รู้จักมาก่อน เนื่องจากมีกลุ่มโจรปล้นสะดมอยู่เป็นประจำ ทำให้เกิดความระแวงว่าผู้ที่มาพักจะมาตีหรือมร้าย จึงต้องย้ายที่ว่าการอำเภอมาอยู่ที่ส่วนกลาง และอำเภอพนางตุงก็เป็นเพียงตำบลหนึ่งในอำเภอควนขนุนจนถึงปัจจุบันนี้ (เทศบาลตำบลพนางตุง, 2556)

สรุปได้ว่า ในภาพรวมของทะเลน้อยประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลทะเลน้อยและตำบลพนางตุง อยู่ในพื้นที่ของอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งมีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 และยังมีร่องรอยทางประวัติศาสตร์ให้เห็นจากหลักฐานบันทึกของเจ้าอาวาสวัดทะเลน้อย ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวได้ประกาศเป็นเขตปกครองของเทศบาลตำบลจนถึงปัจจุบัน และมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ซึ่งอยู่ในพื้นที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

ที่ตั้งและอาณาเขต

ทะเลน้อยอยู่ห่างจากศาลากลาง จังหวัดพัทลุง ไปทางทิศเหนือ ประมาณ 32 กิโลเมตรและอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอควนขนุนไปทางทิศตะวันออก ประมาณ 15 กิโลเมตร ตามถนนสายควนขนุน-ทะเลน้อย มีพื้นที่โดยประมาณ 65 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 40,625 ไร่ ประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลทะเลน้อยและตำบลพนางตุง มีหมู่บ้าน จำนวน 23 หมู่บ้าน มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้ ทิศเหนือ ติดคลองชะอวด อำเภอชะอวดและอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ทิศตะวันออก ติดทะเลหลวงและทางหลวงหมายเลข 4038 อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ทิศใต้ ติดคลองปากประ อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ทิศตะวันตก ติดชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง และอำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช (เทศบาลตำบลพนางตุง, 2556)

ภาพ 2 แผนที่เขตติดต่อของทะเลน้อย

ที่มา: เทศบาลตำบลทะเลน้อย, 20 กันยายน 2556.

ด้านสังคม

เทศบาลตำบลทะเลน้อยมีจำนวนประชากร จำนวน 6,649 คน แยกเป็นชาย จำนวน 3,191 คน เป็นหญิง จำนวน 3,458 คน ประกอบด้วย 10 หมู่บ้าน มี 2,037 ครัวเรือน (เทศบาลตำบลทะเลน้อย, 2556) เทศบาลตำบลพนางตุงมีจำนวนประชากร จำนวน 9,921 คน แยกเป็นชาย จำนวน 4,813 คน เป็นหญิง จำนวน 5,108 คน ประกอบด้วย 13 หมู่บ้าน มี 3,250 ครัวเรือน (เทศบาลตำบลพนางตุง, 2556) ทะเลน้อยประกอบด้วย 2 ตำบล คือ เทศบาลตำบลทะเลน้อยและเทศบาลตำบลพนางตุง ซึ่งเป็นชุมชนที่หนาแน่น ภาษาที่ใช้เป็นภาษาท้องถิ่นดั้งเดิมใช้พูดในชีวิตประจำวัน ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ซึ่งหมู่ที่ 2 เทศบาลตำบลพนางตุงเป็นชุมชนที่ตั้งอยู่ในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย โดยมีกรมประมงและกรมธนารักษ์เป็นเจ้าของสิทธิ์ โดยอนุญาตให้ประชาชนสามารถทำกินได้แต่ไม่สามารถซื้อขายได้ และยังเป็นพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวของทะเลน้อย โดยเป็นพื้นที่ศูนย์รวมของธุรกิจ สิ่งอำนวยความสะดวกที่เกิดจากการท่องเที่ยวทะเลน้อย และผู้วิจัยใช้พื้นที่บริเวณนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวด้วย

สรุปได้ว่า ในภาพรวมของพื้นที่ชุมชนที่อาศัยรอบบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นชุมชนหนาแน่น ประชาชนไม่มีเอกสารสิทธิ์ของที่ดิน มีกรมประมงและกรมธนารักษ์เป็นเจ้าของสิทธิ์โดยอนุญาตให้ประชาชนที่อาศัยรอบบริเวณนั้นสามารถทำกินและใช้ประโยชน์ได้ โดยไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมแต่ไม่สามารถซื้อขายได้

ด้านเศรษฐกิจ

ทะเลน้อยประชาชนส่วนใหญ่เป็นคนในพื้นที่โดยกำเนิด วิถีชีวิตยังคงเรียบง่าย ร้อยละ 90 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีการใช้พื้นที่ดินเพื่อทำนาข้าว 3,500 ไร่ ปลูกยางพารา 1,151 ไร่ ปลูกไม้ผล 92 ไร่ ปลูกไม้ยืนต้นอื่น ๆ 54 ไร่ และป่าพรุที่เป็นป่าสงวน พุงหญ้าเลี้ยงสัตว์ จำนวน 25,877 ไร่ พื้นที่ทะเลน้อยมีพื้นที่ทั้งหมด 17,500 ไร่ และที่เหลือเป็นพื้นที่อนุรักษ์ 8,750 ไร่ (เทศบาลตำบลพนางตุง, 2556) นอกจากอาชีพเกษตรกรรมแล้วประชาชนส่วนหนึ่งที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณแหล่งท่องเที่ยว ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น บ้านพัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ร้านขายผลิตภัณฑ์แปรรูปทางทะเล และผลิตภัณฑ์สื่อกระจูด ซึ่งเป็นอาชีพและรายได้หลักของประชาชนชุมชนทะเลน้อย ต่อมาได้มีการรวมกลุ่มอาชีพเพื่อสร้างความเข้มแข็งภายในชุมชน โดยตั้งเป็นกลุ่มอาชีพจำนวน 9 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) กลุ่มแม่บ้านเกษตรทะเลน้อยสามัคคี 2) กลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์กระจูดหมู่ที่ 2

- 3) กลุ่มสตรีสหกรณ์หมู่ที่ 3 4) กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสามัคคีหมู่ที่ 3 5) กลุ่มสตรีบ้านบนนอก
6) กลุ่มผลิตภัณฑ์กระจูดบ้านหัวป่าเขียว 7) กลุ่มแม่บ้านพัฒนาหมู่ที่ 8 8) กลุ่มผลิตภัณฑ์กระจูดหมู่ที่ 9

ภาพ 3 ผลิตภัณฑ์กระจูด กลุ่มอาชีพชุมชนทะเลน้อย

ที่มา: <http://www.komchadluek.net>, 20 กันยายน 2556.

สรุปได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น นาข้าว ยางพารา และประชาชนส่วนหนึ่งที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น ร้านขายผลิตภัณฑ์แปรรูปทางทะเลและผลิตภัณฑ์กระจูดซึ่งเป็นอาชีพเสริม ต่อมาได้มีการรวมกลุ่มอาชีพ จำนวน 9 กลุ่ม เพื่อสร้างความเข้มแข็งภายในชุมชน

ด้านการท่องเที่ยว

ในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมจะเป็นช่วงที่ดอกบัวมีความสวยงามและมีนกน้ำเป็นจำนวนมาก ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมายังอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีปริมาณมากเป็นพิเศษ จากข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2556 จำนวน 208,823 คน (เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย, 2556) ทำให้เศรษฐกิจช่วงนั้นดีตามไปด้วย ส่งผลกระทบให้เกิดธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องที่สามรถสร้างรายได้นอกเหนือจากอาชีพประจำ ซึ่งประชาชนส่วนหนึ่งประกอบอาชีพ

ธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับบ้านพักมี จำนวน 15 แห่ง ห้องสุขาสาธารณะ จำนวน 2 แห่ง ร้านอาหาร ร้านถ่ายรูป ที่ระลึก จำนวน 1 ร้าน ร้านขายของที่ระลึกและจับเรือนำเที่ยว โดยทุกวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ของทุกปี จะมีการจัดงานล่องเรือแล่นกทะเลน้อยขึ้น เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

ภาพ 4 บริการเรือนำเที่ยว

ที่มา: ถ่ายโดยโกวิทย์ เหมือนสังข์, 9 มีนาคม 2557.

สรุปได้ว่า จากการเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยวส่งผลให้เศรษฐกิจทะเลน้อยดีขึ้น ซึ่งทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งหันมาประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยว เช่น บ้านพัก ห้องสุขาสาธารณะ ร้านอาหาร ร้านถ่ายรูปที่ระลึก ร้านขายของที่ระลึกและจับเรือนำเที่ยว

ด้านแหล่งท่องเที่ยว

ทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสวยงามทางธรรมชาติ มีอากาศที่บริสุทธิ์ ลมทะเลพัดเย็นสบายตลอดทั้งปี และยังมีจุดที่น่าสนใจหลายอย่าง เช่น อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ยังคงเป็นธรรมชาติอยู่มาก เนื่องจากเป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย อีกทั้งยังมีทะเลบัวแดงที่กว้างขวางมีความสวยงามในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม และบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อยยังมีแหล่งท่องเที่ยวอีกหลายจุดที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจเมื่อเดินทางมาสัมผัสบรรยากาศ เช่น ศูนย์ศึกษาธรรมชาติสัตว์ป่าทะเลน้อย พระตำหนักสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา และยังมีฝูงนกน้ำที่อพยพหนีหนาวจากไซบีเรีย ฝูงควายน้ำซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจจำนวนมากหลายพันตัว และวัฒนธรรมประเพณี เช่น ประเพณีชักพระน้ำ เทศกาลล่องเรือแลนกระทะเลนน้อย เป็นต้น

ภาพ 5 ทะเลบัวแดง

ที่มา: ถ่ายโดยโกวิทย์ เหมือนสังข์, 9 มีนาคม 2557.

สรุปได้ว่า ทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสวยงามทางธรรมชาติ ซึ่งมีจุดที่น่าสนใจที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยี่ยมชม เช่น อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ทะเลบัวแดง ศูนย์ศึกษาธรรมชาติสัตว์ป่าทะเลน้อย พระตำหนักสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา นกน้ำ ควายน้ำ และวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชื่นกมล วัฒนวงศ์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน โดยศึกษาความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน โดยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในการศึกษาขีดความสามารถในการ

รองรับนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก และการสัมผัสเชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องพบว่า โดยภาพรวมนักท่องเที่ยวพึงพอใจในการมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานในระดับปานกลาง และมีความต้องการให้ปรับปรุงระบบการจัดการขยะมูลฝอย ระบบน้ำประปาและพื้นที่จอดรถให้เพียงพอ

ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษา บ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย พบว่า 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจัดทำหนังสือขอความร่วมมือจากหน่วยงานในท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่การท่องเที่ยว เพื่อให้จัดหาอาสาสมัครหมู่บ้านด้านการท่องเที่ยว เพื่อช่วยเหลือให้คำแนะนำและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยว หน่วยงานของภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวร่วมกับประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ร่วมกันสนับสนุนวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชุมชน พร้อมทั้งปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อเป็นการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ 2) ด้านสิ่งแวดล้อม ให้องค์การบริหารส่วนตำบลหมู่บ้าน จัดตั้งศูนย์บริการคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในเบื้องต้น เพื่อให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวในหมู่บ้านจัดสถานที่ไว้คอยบริการต้อนรับนักท่องเที่ยวให้เพียงพอ เช่น ศาลาพักผ่อน ที่จอดรถ ห้องสุขาที่เพียงพอ เพื่อเป็นจุดพักผ่อนและอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวในระหว่างการท่องเที่ยวชมกิจกรรมงานประเพณี 3) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ให้องค์การบริหารส่วนตำบลในท้องถิ่นร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ช่วยกันในการปรับปรุงเส้นทาง การเดินทางให้มีความสะดวกและความปลอดภัยมากขึ้น อีกทั้งมีการจัดทำป้ายบอกระยะทางที่มองเห็นได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย ให้องค์การบริหารส่วนตำบลในท้องถิ่นและประชาชนในชุมชนเป็นแกนนำสำคัญในการจัดอำนวยความสะดวกต่อการเดินทางเข้าถึงยังแหล่งท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว

สุริยญา อุไรรัตน์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคชุมชน ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีการประสานงานกันอย่างจริงจัง แม้ว่าทางภาครัฐจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาทะเลสาบสงขลา โดยมีแผนพัฒนาลุ่มน้ำทะเลสาบแต่แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ยังไม่มีการดำเนินการ ดังนั้น ควรจะมีการจัดทำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา และมีการจัดตั้งคณะทำงานที่จะเป็นตัวกลางประสานงานกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยการดำเนินงานประกอบด้วย การจัดการพื้นที่ที่เหมาะสม การให้การศึกษและการสื่อความหมาย การจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว การจัดการสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการตลาด และการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น โดยมีการสนับสนุนงบประมาณจากทางภาครัฐและภาคเอกชน ผู้ที่จะมีส่วนได้ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว

สุวิทย์ นามบุญเรือง (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว กรณีศึกษา แหล่งท่องเที่ยว อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย มีวัตถุประสงค์ศึกษาความต้องการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว และแนวทางการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาตลาดการท่องเที่ยว บุคลากรในสถานประกอบการมีปัญหาการสื่อสาร การพูดภาษาต่างประเทศ ขาดความรู้ ความเข้าใจวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว ปัญหาความสะดวกและความปลอดภัยในการคมนาคมเดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว ปัญหาการประชาสัมพันธ์อยู่ในวงแคบและขาดการประสานงานเครือข่าย แหล่งท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวพบว่า ควรพัฒนาบุคลากรในสถานประกอบการ และเจ้าหน้าที่ ให้มีความรู้ภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ควรปรับปรุงด้านการประชาสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ทั้งประสานงานองค์กรที่เกี่ยวข้อง ควรมีการสื่อสารบอกทิศทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว

กมลพร อัสวมงคลสว่าง (2552) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาสก จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์ศึกษาความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาสก และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาสก จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจระดับปานกลางทางด้าน สิ่งอำนวยความสะดวกมี 5 ประการ คือ ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว สุขาพร้อมหรือ ห้องอาบน้ำ การคมนาคม สาธารณูปโภคพื้นฐาน แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ เขาสกพบว่า ร้านขายของที่ระลึกควรเพิ่มสินค้าให้หลากหลาย ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรจัดให้มี เจ้าหน้าที่ตลอดเวลา สุขาพร้อมหรือห้องอาบน้ำควรสร้างให้กระจายไปตามแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ การคมนาคม สาธารณูปโภคพื้นฐาน ควรเพิ่มการติดตั้งสัญญาณโทรศัพท์ให้ครอบคลุมพื้นที่มากขึ้น

มาลินี หาญยุทธ (2551) ได้ศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการ การท่องเที่ยว กรณีศึกษาดำบลไร่หลวง อำเภอสองแคว จังหวัดน่าน พบว่า ด้านบริบทชุมชนตำบลไร่หลวง เป็นตำบลที่มีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถเป็นสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย อาทิเช่น ถ้ำ น้ำตก และบริบทการบริหารจัดการการท่องเที่ยวพบว่า ในด้านการประชาสัมพันธ์นั้นมีการประชาสัมพันธ์ ที่ไม่หลากหลาย ประชาชนในตำบลไม่มีการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านบุคลากรพบว่า ไม่มี บุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องการท่องเที่ยว ด้านแหล่งท่องเที่ยวพบว่า แหล่งท่องเที่ยว ในตำบลไร่หลวงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติอยู่มาก ส่วนรูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยเกิดจากการระดม ความคิดเห็นของผู้นำชุมชน ผู้เกี่ยวข้องใน 5 ชั้น ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมค้นหาปัญหา 2) การจัดเรียง ลำดับความสำคัญของปัญหา 3) การวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา 4) การวางแผนการแก้ไขปัญหา และ 5) การสรุปบทเรียนในการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวรูปแบบการบริหารจัดการ การท่องเที่ยว ด้านประชาสัมพันธ์ได้แก่ การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้ดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว การจัด

อบรมให้ความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากรที่ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ รูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ด้านการบริการ ได้แก่ การพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารเพื่อสนับสนุนการบริการแก่นักท่องเที่ยว พัฒนา สิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐาน พัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พัฒนาระบบสาธารณสุขภาค และสาธารณสุขการให้ได้มาตรฐาน พัฒนาระบบการขนส่ง นักท่องเที่ยว ที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวรูปแบบการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวด้านบุคลากร ได้แก่ พัฒนา องค์ความรู้ของบุคลากรในด้าน การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และเสริมสร้างจิตสำนึกและการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของตำบล ไร่หลวง รูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ด้านแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสวยงามและสะอาด การสร้างเครือข่าย และเส้นทางท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทั้งในจังหวัด และต่างจังหวัด

จอมขวัญ ลอยศักดิ์วงศ์ (2550) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก พบว่า ปัญหาในด้านสิ่งดึงดูดใจเรื่องความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัยจากชนต่างด้าว เพราะเป็นเขตชายแดนไทย-พม่า ปัญหาในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สภาพถนนบางเส้นเกิดการชำรุดและยังไม่ได้รับการแก้ไข และนักท่องเที่ยวบางส่วนยังเกิดความสับสน ในเส้นทางไปยังอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เพราะป้ายบอกทางยังมีน้อยและมองเห็นไม่ชัดเจน ปัญหา ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ที่พิกราคาไม่เหมาะสม ราคาอาหารไม่เหมาะสม ควรคำนึงถึงคุณภาพ มากกว่าที่เป็นอยู่ และการขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยว เพื่อให้อำเภอแม่สอดเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

รัชชัช มานิตย์ (2550) ได้ศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น กรณีศึกษาตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า แนวทางในการลดปัญหาผลกระทบ ทางลบสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาผลกระทบจากการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ผ่านมาจากชุมชน ไม่อาจแก้ไขได้ด้วยการสร้างความตระหนักของชุมชนเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้ในแนวทางการจัดการ การท่องเที่ยวจากชุมชนหรือแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จในการสร้างความสมดุลระหว่าง การพัฒนาการท่องเที่ยวและการรักษาความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม สร้างความตระหนัก แก่สังคม ในการส่งเสริมสิทธิชุมชนในการกำหนดแนวทางในการพัฒนาและการส่งเสริมให้ผู้คนใน สังคมมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีชีวิตชุมชนท้องถิ่น ท่องเที่ยวด้วยความรับผิดชอบ จึงเป็น สิ่งสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนต่อไป

พงศกร ชาวเชียงตุง (2550) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณลำน้ำชี จังหวัดมหาสารคาม พบว่า บ้านท่าขอนยางมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงกว่าบ้านโขงกุดหวาย สถาบันวลัยรุชเวช วนอุทยานชีหลง และหาดใหญ่ บ้านวังยาว แต่แหล่งท่องเที่ยวที่ต่างกันมีศักยภาพ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการด้านสภาพ

แวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน และคุณลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน มีความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางด้านแตกต่างกัน James Goodwin, JD (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแคริบเบียน ซึ่งมีผลทำให้เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และความท้าทายทางวัฒนธรรมในภูมิภาค แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเสนอให้เข้าใจ สาเหตุและผลของความท้าทายเหล่านี้ เพื่อให้ตอบสนองนโยบายที่เหมาะสม สามารถวางแผนและส่งเสริมในเวลาที่มีความสำคัญกับแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาจากนักวิชาการและประชาชนทั่วไป จะเป็นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแคริบเบียนสามารถเปลี่ยนตามความต้องการของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันและครอบครัว โดยไม่ต้องลอบทำลายความสามารถของรุ่นต่อไป

ฐิติวัฒน์ นวลละออง (2550) ได้ศึกษาการวางแผน เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต พบว่า ยังไม่มีรูปแบบอย่างเป็นรูปธรรม ต้องอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนที่มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงทางด้านการท่องเที่ยว ร่วมบูรณาการ ซึ่งจากการศึกษามีข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาแผนการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ดังนี้ 1) ต้องมีการวางแผนที่เน้นการทำงานแบบพหุภาคี โดยยึดหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่แท้จริงมาปรับใช้ให้เกิดผลเป็นรูปธรรม 2) ต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในทุกกระบวนการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องมีการติดตามผลการดำเนินการตามแผน เพื่อประเมินประสิทธิผลของแผนในอนาคต ต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา

ณัฐนิชา หมั่นหนู (2555) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนทะเลน้อย ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เทศบาลตำบลทะเลน้อยและเทศบาลตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ประชาชนในเทศบาลตำบลทะเลน้อยและเทศบาลตำบลพนางตุง จำนวนรวม 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า Rating Scale สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยค่า t-test และ ANOVA ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วม ด้านการรับผลประโยชน์รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติกิจกรรมและการมีส่วนร่วมด้านการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและประเมินผล

การมีส่วนร่วมด้านการวางแผน การเปรียบเทียบ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของเทศบาลตำบลทะเลน้อยและเทศบาลตำบลพนาสูง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิยะรัตน์ แก้วอุทัย (2554) ได้ศึกษาทัศนคติและความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อส่วนประสมทางการตลาด ในกิจกรรมนันทนาการของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า ด้านทัศนคติของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อส่วนประสมทางการตลาดในกิจกรรมนันทนาการในภาพรวมเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันใน 6 ด้าน คือ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านบุคลากร ด้านความพร้อมทางกายภาพ และด้านกระบวนการ ด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อส่วนประสมทางการตลาด ในกิจกรรมนันทนาการ พบว่า ในภาพรวมเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันใน 4 ด้าน คือ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านบุคลากร เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติของนักท่องเที่ยวกับระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อส่วนประสมทางการตลาด ในกิจกรรมนันทนาการของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ในภาพรวมพบว่า นักท่องเที่ยวมีทัศนคติแตกต่างจากระดับความต้องการ และเมื่อเปรียบเทียบรายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวมีทัศนคติแตกต่างกันทุกด้าน คือ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านบุคลากร ด้านความพร้อมทางกายภาพ ด้านกระบวนการจัดการกิจกรรมคุณภาพ บริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง มีแนวทางการพัฒนาในประเด็นที่สำคัญคือ นักท่องเที่ยวต้องเตรียมอุปกรณ์มาให้พร้อม ช่วยดูแลรักษาความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว และสนับสนุนสินค้าของคนในท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเป็นวิทยากรนำคุณนิกให้กับผู้ประกอบการและประชาชนในท้องถิ่น จัดการประกวดภาพถ่ายนกในทะเลน้อย ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มีความมั่นคงได้มาตรฐานให้มีความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว มั่นดูแลเรือและชูชีพให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ทำป้ายเตือนบริเวณพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตราย จัดทำเว็บไซต์ประชาสัมพันธ์กิจกรรมคุณภาพ ประชาชนในท้องถิ่นควรต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตร ผู้ประกอบการควรมีความซื่อสัตย์และปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างแก่นักท่องเที่ยว

สุจิตรา แก้วรักษ์ (2549) ได้ศึกษาศักยภาพของชุมชนต่อการจัดการทรัพยากรเชิงเศรษฐกิจและสังคม ในพื้นที่ชุ่มน้ำบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า เมื่อพิจารณาจากการปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ทรัพยากรประมง ทรัพยากรการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่การปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ดังกล่าวอยู่ในระดับน้อย โดยปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากร และปัจจัยด้านการจัดสรรงบประมาณเพื่อการจัดการทรัพยากร ส่งผลต่อคะแนนการปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ทรัพยากรประมง และทรัพยากรการท่องเที่ยว เช่นเดียวกัน ส่วนปัจจัยอื่น ได้แก่

ปัจจัยด้านการประกอบอาชีพของหัวหน้าครัวเรือน แรงงานภาคเกษตรของครัวเรือน การเป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากร และระยะทางการเข้าถึงแหล่งทรัพยากร พบว่า ส่งผลต่อคะแนนการปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ปัจจัยด้านจำนวนปีของการศึกษาและค่าใช้จ่ายในครัวเรือนพบว่า ส่งผลต่อคะแนนการปฏิบัติเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

วรวิทย์ สุวรรณภักดี (2547) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มีอายุระหว่าง 26-45 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ บริเวณสถานที่ ด้านบริหารจัดการทั่วไป ด้านบุคลากรด้านทั่วไปของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวม และจำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ ระดับการศึกษา และวัตถุประสงค์การมาเที่ยวมีความคิดเห็น เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า ด้านบริหารจัดการทั่วไปมีความคิดเห็น เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

เก็ดดา บุญปรากร (2542) ได้ศึกษาบทบาทของรัฐและเอกชนในการจัดการ การใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย พบว่า 1) ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าไปใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ส่วนกิจกรรมที่ชาวบ้านไปใช้ประโยชน์ คือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การพักผ่อนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ใช้เป็นเส้นทางคมนาคม ใช้น้ำเพื่อการทำนาและประมง 2) เมื่อเปรียบเทียบกับจากอดีต 5 ปี ที่ผ่านมา พบว่า สภาพทรัพยากรธรรมชาติในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยยังคงสภาพเหมือนเดิม ส่วนที่มีความเปลี่ยนแปลงไป คือ การปลูกกระจุจ และแหล่งน้ำตื้นเขิน 3) ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการประกอบอาชีพ ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความขัดแย้งมากที่สุด รองลงมา คือ มาตรการควบคุมการใช้ประโยชน์ทรัพยากร 4) หน่วยงานภาครัฐมีบทบาทน้อยในการบริหารจัดการ การใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ คือ การดูแลไม่ให้ประชาชนบุกรุกพื้นที่ การส่งเสริมให้มีกรอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การดำเนินการลงโทษผู้ฝ่าฝืนและระเบียบข้อบังคับในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร 5) เอกชนมีบทบาทน้อยในการบริหารจัดการ การใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ คือ การส่งเสริมการรวมกลุ่มในหมู่บ้าน การแนะนำช่วยเหลือในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร และการมีส่วนร่วมกับชุมชนในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร 6) ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยได้ แต่ต้องมีมาตรการในการควบคุม คือ ห้ามจับนกน้ำโดยเด็ดขาด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมกรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์และตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษามีรายละเอียดขั้นตอนการศึกษาดังต่อไปนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การหาคุณภาพเครื่องมือ
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักมักใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Patton, 1990 อ้างถึงใน วรณดี สุทธิสาร, 2556) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและสามารถให้ข้อมูลในเรื่องนั้นได้ลึกซึ้งดีที่สุดจากการที่ผู้วิจัยลงพื้นที่ภาคสนาม เพื่อศึกษาบริบททะเลน้อยและสร้างความคุ้นเคยโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมจากการประชุมระดมความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย จำนวน 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2556 ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2557 ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงบทบาทหน้าที่ผู้เข้าร่วมประชุม ว่าใครควรจะเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักที่ดี โดยพิจารณาจากองค์ความรู้หรือประสบการณ์และหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และนำมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant)

คือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) เกี่ยวกับการท่องเที่ยว 3 ภาคส่วน ซึ่งผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้ผู้เชี่ยวชาญแนะนำกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมด จำนวน 12 คน (รายละเอียดตามภาคผนวก ข) มีรายละเอียดดังตาราง 2 และกลุ่มเป้าหมายในการสัมภาษณ์ ระดมความคิดเห็น ซึ่งประกอบด้วย 4 กลุ่ม คือ ชาวบ้านในพื้นที่ นักศึกษานักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ นักศึกษาปริญญาตรี โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และคณาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (รายละเอียดตามภาคผนวก ง)

ตาราง 2 แสดงรายละเอียดผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง	ผู้ให้ข้อมูล	จำนวน
1. ภาครัฐ	นายกเทศมนตรีตำบลพนาสูง	1 คน
	นายกเทศมนตรีตำบลทะเลน้อย	1 คน
	หัวหน้าอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	1 คน
	หัวหน้าศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ	1 คน
	ปลัดเทศบาลตำบลทะเลน้อย	1 คน
	เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว	1 คน
2. ภาคเอกชน	ประธานผู้ประกอบการที่พัก	1 คน
	ประธานผู้ประกอบการร้านอาหาร	1 คน
	ประธานผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก	1 คน
	ประธานผู้ประกอบการเรือนำเที่ยว	1 คน
3. ภาคชุมชน	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 2 ตำบลพนาสูง	1 คน
	ผู้อำนวยการวิทยาลัยชุมชนทะเลน้อย	1 คน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรเชิงปริมาณ

คือผู้ที่เดินทางมายังอุทยานนกน้ำทะเลน้อยด้วยความสมัครใจ มิใช่เพื่อรับจ้างแต่เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อการศึกษา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนรวมถึงการประชุมสัมมนาและการเยี่ยมชมอุทยานที่นึ่งทั้งที่พักค้างคืนและไม่พักค้างคืน จากข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2556 พบว่า มีนักท่องเที่ยวทั้งสิ้นจำนวน 208,823 คน (เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย, 2556)

2. กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณ

2.1 การกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดได้ 3 วิธี คือ การคำนวณจากสูตรการใช้ตารางสำเร็จรูปและใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งการคำนวณจากสูตร แบ่งออกได้เป็น 2 วิธี คือ 1) ทราบจำนวนประชากร 2) ไม่ทราบจำนวนประชากร (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 45) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้การกำหนดจำนวนของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการคำนวณตามสูตรของทาโร ยามาเน่ ที่ระดับความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95% (Taro Yamane, 1973 อ้างถึงใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 45) เนื่องจากทราบจำนวนประชากรจากข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวของสำนักงานเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

$$N = \frac{N}{1 + N e^2}$$

โดยที่ e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{208,823}{1 + 208,823 (0.05)^2}$$

$$n = 399.99 \approx 400 \text{ ราย}$$

จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้เท่ากับ 400 ราย และผู้วิจัยได้บวกเพิ่มสำหรับตัวอย่างที่คาดว่าจะไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้อีกประมาณ 25% เนื่องจากการเก็บข้อมูลในระยะแรกผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม 30 ชุด ไปทำการทดสอบพบว่าแบบสอบถามที่ตอบกลับมาไม่สมบูรณ์ 25%

2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1) การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) 2) การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้หลักความน่าจะเป็น (Non-Probability Sampling) (สุทธิ ตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2554: 103) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การสุ่มตัวอย่างโดยเลือกสุ่มแบบบังเอิญ เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถทราบรายชื่อของกลุ่มตัวอย่าง จึงไม่สามารถนำรายชื่อมากำหนดตารางการสุ่มแบบใช้ความน่าจะเป็นได้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยตนเองซึ่งกำหนดสถานที่สำหรับเก็บข้อมูลไว้ คือ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นพื้นที่จุดศูนย์รวมของที่พักร้านค้า ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก จุดลงเรือนำเที่ยวและลานจอดรถ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้มีหลายวิธี ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือตามเงื่อนไขวัตถุประสงค์และความเหมาะสม (สุทธิ ตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2554: 244-245) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพในงานวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 การสังเกต (Observation) ในการวิจัยเชิงคุณภาพมี 2 แบบ (สุภาวงศ์ จันทวานิช, 2554: 46) คือ

1.1.1 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation Observation)

1.1.2 การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participation Observation)

ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อต้องการทราบถึงบริบททะเลน้อยและต้องการทราบว่าใครคือผู้รู้ลึกจริงเรื่องการท่องเที่ยวทะเลน้อย

1.2 การสัมภาษณ์ (Interview Form) การสัมภาษณ์เป็นการเจาะลึกประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสนใจ อาจใช้สัมภาษณ์เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้มี 2 แบบ (สุภางค์ จันทวานิช, 2554: 75-79) คือ

1.2.1 การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

1.2.2 การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Non Structured Interview)

ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกแบบไม่มีโครงสร้างกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงบริบททะเลน้อย ข้อมูลเชิงลึกในเรื่องของสภาพปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อยและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย

1.3 การสัมภาษณ์กลุ่ม (Group Interview) เป็นการสัมภาษณ์พร้อมกันทั้งกลุ่มในเวลาเดียวกัน สัมภาษณ์ครั้งละ 2 คน ขึ้นไป อาจเป็นกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้ โดยทุกคนต้องตอบคำถามจากผู้สัมภาษณ์เป็นคำถามเดียวกันหมด โดยผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่สามารถตอบได้กันเองได้ (รัตนะ บัวสนธิ์, 2552: 123) ซึ่งผู้วิจัยได้จัดการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในวันที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย และเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย

1.4 การสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นวิธีการศึกษาชุมชนอีกวิธีหนึ่งที่ประหยัดเงินและเวลา แต่ต้องมีการวางแผนเตรียมการอย่างเหมาะสม และเรื่องที่สนทนากลุ่มนั้นเป็นเรื่องที่กลุ่มให้ความสนใจด้วย การสนทนากลุ่มจึงเป็นการนั่งสนทนากันระหว่างผู้ให้สัมภาษณ์เป็นกลุ่มตามปกติประมาณ 6-12 คน แต่ในบางกรณีอาจมีข้อยกเว้นให้มีได้ประมาณ 4-5 คน ในระหว่างการสนทนาจะมีผู้ดำเนินการสนทนาเป็นผู้คอยจุดประเด็นการสนทนา เพื่อเป็นการชักจูงใจให้บุคคลกลุ่มนี้ได้แสดงความคิดเห็นต่อประเด็นหรือแนวทางในการสนทนาให้ได้กว้างขวางลึกซึ้ง และละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และต้องสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลในลักษณะที่มีเนื้อหาสาระหรือเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ (ศิริพร จิรวัดเนกุล, 2553: 135) เมื่อผู้วิจัยได้ผลการศึกษาจากเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยได้จัดการสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีผู้เข้าร่วมการสนทนาจำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงมีส่วนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และมีตำแหน่งหน้าที่ในการตัดสินใจในการดำเนินการต่างๆ ในวันที่ 18 มิถุนายน 2557 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการหาข้อสรุปในประเด็นที่กำหนดไว้ คือ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อยใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านจุดดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการประชาสัมพันธ์ และได้มีการเสนอแนวทางใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งแนวทาง คือ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนทะเลน้อย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นชุดคำถามซึ่งรวบรวมขึ้นอย่างมีกฎเกณฑ์และวิธีการเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ ทักษะจากบุคคลต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยแต่ละเรื่อง (ณรงค์ โพธิ์พฤกษานันท์, 2556: 203) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการทราบความคิดเห็นในมุมมองของนักท่องเที่ยวที่มีต่อปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ซึ่งแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 74) เป็นคำถามปลายปิดและปลายเปิด โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว เป็นแบบตรวจสอบรายการ เป็นคำถามปลายปิด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนา เพื่อใช้ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า เป็นคำถามปลายปิดมีดังนี้

สำหรับเกณฑ์ในการวัดข้อความแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีของ (Likert อ้างถึงใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 74) มีรายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงระดับคะแนนการวัดข้อความ

ระดับความคิดเห็น	ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ผู้วิจัยนำค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นมาแปลความหมาย เพื่อจัดระดับค่าเฉลี่ยออกเป็นช่วง (สุทธิติ ชัดติยะ และวิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2554: 156) รายละเอียดดังตาราง 4

$$\begin{aligned} \text{อันตรายภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ตาราง 4 แสดงระดับคะแนนคะแนนเฉลี่ย

แปลความ	คะแนนเฉลี่ย
มากที่สุด	4.21 - 5.00
มาก	3.41 - 4.20
ปานกลาง	2.61 - 3.40
น้อย	1.81 - 2.60
น้อยที่สุด	1.00 - 1.80

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา
การท่องเทียวทะเลน้อย เป็นคำถามแบบปลายเปิด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลที่ได้ คือ กระบวนการ
การศึกษาเชิงคุณภาพและทฤษฎีที่จะนำมาอ้างอิงในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้

1.2 สำรวจพื้นที่ภาคสนามและสังเกตแบบมีส่วนร่วมในการประชุมระดมความคิดเห็น
เพื่อแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว เพื่อนำข้อมูลมาสร้างเครื่องมือ คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง

1.3 ร่างแบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง นำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขให้คำถามสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลที่ได้ คือ กรอบแนวคิดการศึกษาเชิงปริมาณและทฤษฎีเพื่อนำมาสร้างเครื่องมือในงานวิจัยครั้งนี้

2.2 นำผลที่ได้จากการศึกษาเชิงคุณภาพมาสร้างเครื่องมือ คือ แบบสอบถาม

2.3 ร่างแบบสอบถาม นำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปหาคุณภาพของเครื่องมือโดยไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพจะใช้วิธีการที่เรียกว่าการตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลหรือการตรวจสอบข้อมูลด้วยวิธีสามเส้า (Triangulation Technique) การตรวจสอบข้อมูลด้วยวิธีสามเส้ามีวิธีดำเนินการได้ 4 ลักษณะ ดังนี้ (Patton, 1990 อ้างถึงใน อัสวิน แสงพิกุล, 2556: 213)

1.1 ตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการเก็บข้อมูล

1.2 ตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล

1.3 ตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย

1.4 ตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี

ซึ่งในงานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการเก็บข้อมูล โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลมากกว่า 1 วิธี เช่น ใช้การสัมภาษณ์เป็นหลักแล้วอาจใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมหรือการสอบถามควบคู่กัน นอกจากนี้อาจใช้การศึกษาเอกสารควบคู่กับการสัมภาษณ์ก็ได้ เนื่องจากผู้วิจัยไม่อาจแน่ใจได้ว่าข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้นั้นมีความน่าเชื่อถือได้มากน้อยแค่ไหน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องหาข้อมูลจากหลากหลายแหล่ง แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาเปรียบเทียบกันเพื่อให้ข้อมูลมีความถูกต้องและน่าเชื่อถือ (สุภางค์ จันทวานิช, 2554 อ้างถึงใน อัสวิน แสงพิกุล, 2556: 213)

2. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือเชิงปริมาณ

วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย สามารถแบ่งออกได้ 2 วิธี คือ การตรวจสอบความตรง (validity) และการตรวจสอบความเชื่อมั่น (reliability) (อัศวิน แสงพิบูล, 2556: 205)

2.1 การตรวจสอบความตรง (Validity) ยังสามารถแยกย่อยออกได้ 4 วิธี

2.1.1 ความตรงตามเนื้อหา

2.1.2 ความตรงตามโครงสร้าง

2.1.3 ความตรงตามเกณฑ์

2.1.4 ความตรงเฉพาะหน้า

(อัศวิน แสงพิบูล, 2556: 205) ซึ่งในงานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีความตรงตามเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจจำนวน 4 คน ซึ่งมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย

จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

โดยที่ $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
 n แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.5-1.00 แสดงว่าข้อคำถามนั้นตรงใช้ได้ หากค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นยังใช้ไม่ได้ ควรปรับปรุงแก้ไขหรือตัดออก (ยูทท ไกรวรรณ, 2550 อ้างถึงใน อัศวิน แสงพิบูล, 2556: 206) ซึ่งข้อคำถามในแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้ ผลคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน ซึ่งข้อคำถามที่ได้คะแนนสูงสุด = 1.00 ต่ำสุด = 0.5 และได้ผลการคำนวณค่า IOC = 0.929 แสดงว่าข้อคำถามนี้ วัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย สามารถนำมาใช้เป็นคำถามได้ (รายละเอียดตามภาคผนวก ก)

2.3 การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ยังสามารถแยกย่อยออกได้ 4 วิธี คือ

2.3.1 การทดสอบซ้ำ

2.3.2 การทดสอบแบบขนาน

2.3.3 การทดสอบแบบครึ่งฉบับ

2.3.4 การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(กาสีก เต๊ะจันหมาก, 2553 อ้างถึงใน อัสวิน แสงพิกุล, 2556: 209) ซึ่งในงานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา สูตรที่ใช้คำนวณดังนี้

จากสูตร

$$\alpha = (k/(k-1)) * [1 - \sum(s_i^2)/s_{sum}^2]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	k	แทน	จำนวนข้อคำถามของแบบสอบถาม
	s_i^2	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	s_{sum}^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

การหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach' s Alpha) หากได้ค่าสัมประสิทธิ์สูงแสดงว่าแบบสอบถามชุดนั้นมีค่าความเชื่อมั่นสูง โดยทั่วไปค่าสัมประสิทธิ์ไม่ควรน้อยกว่า 0.70 (ยูทท ไกรวรรณ, 2550 อ้างถึงใน อัสวิน แสงพิกุล, 2556: 210) ซึ่งแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นในภาพรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.978 โดยแบ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นรายด้านจำนวน 4 ด้าน คือ ค่าความเชื่อมั่นด้านสิ่งดึงดูดใจเท่ากับ 0.951 ค่าความเชื่อมั่นด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเท่ากับ 0.967 ค่าความเชื่อมั่นด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่ากับ 0.941 และค่าความเชื่อมั่นด้านการประชาสัมพันธ์เท่ากับ 0.906 แสดงว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้ในการศึกษาต่อไปได้ (รายละเอียดตามภาคผนวก ฉ)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ สามารถแบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เป็นวิธีเริ่มต้นตั้งแต่ผู้วิจัยค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจนไปถึงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจนจบกระบวนการ และการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม แบ่งได้หลายวิธี คือ จากการสัมภาษณ์เจาะลึก การสัมภาษณ์กลุ่ม การสนทนากลุ่ม การสังเกต การใช้แบบสอบถาม การทดลอง (สุทธิติ ชัตติยะ และวิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2554: 244-245) ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสองแบบ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร คือ เก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สืบค้นจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาและสื่ออินเทอร์เน็ต โครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา เว็บไซต์ <http://tdc.thailis.or.th/tdc/>

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม มีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในการประชุมระดมความคิดเห็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เรื่องการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย ณ เขตห้าลำสัตว์ป่าทะเลน้อย จัดโดยเทศบาลตำบลพนาสูง โดยการบันทึกเสียง บันทึกภาพและจดบันทึก

1.2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ชนิดไม่มีโครงสร้าง โดยการสัมภาษณ์ตัวต่อตัวผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 5 คน โดยการบันทึกเสียงบันทึกภาพ และจดบันทึก

1.2.3 เก็บรวบรวมข้อมูลจากจากแบบสัมภาษณ์ ชนิดไม่มีโครงสร้าง โดยการสัมภาษณ์กลุ่มในการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อค้นหาปัญหาและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย ณ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติสัตว์ป่าทะเลน้อย จำนวน 7 คน โดยการบันทึกเสียง บันทึกภาพและจดบันทึก

1.2.4 เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย จำนวน 7 คน โดยการบันทึกเสียง บันทึกภาพและจดบันทึก

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งแรกที่ได้จากแบบสอบถาม มีการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 วิธี คือ เก็บข้อมูลด้วยตัวเอง เก็บข้อมูลทางไปรษณีย์และเก็บข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้อื่นเก็บไว้ก่อนแล้ว เช่น เอกสาร

ทางราชการ เอกสารเผยแพร่ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง (สุทธิ ชัตติยะ และวิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2554: 100-101) ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ คือ เก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยว โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 450 ชุด ซึ่งผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บด้วยตัวเอง สถานที่เก็บข้อมูล คือ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นบริเวณที่เป็นจุดศูนย์รวมที่นักท่องเที่ยวมาเป็นจำนวนมาก เช่น ที่จอดรถ ท่าเทียบเรือนำเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหาร บ้านพัก และห้องน้ำ เป็นต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นวิธีการสร้างข้อสรุปจากข้อมูลจำนวนหนึ่ง ซึ่งมักไม่ใช่สถิติในการวิเคราะห์ ทั้งนี้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพอาจใช้กับการวิจัยเชิงปริมาณ ที่ผู้วิจัยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ เช่น แบบสอบถามปลายเปิด การสัมภาษณ์ การสังเกต จดบันทึก เทคนิควิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่นักวิจัยนิยมใช้ได้แก่ การจำแนกหรือการจัดกลุ่มข้อมูล การเปรียบเทียบ เหตุการณ์ การวิเคราะห์ส่วนประกอบ การวิเคราะห์แบบอุปนัย และการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นเอกสาร สำหรับขั้นตอนในการวิเคราะห์เนื้อหาโดยทั่วไปมีการดำเนินการดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเกณฑ์คัดเลือกเอกสาร ขั้นตอนที่ 2 วางเค้าโครงการวิเคราะห์ ขั้นตอนที่ 3 พิจารณาเงื่อนไขแวดล้อม ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์เนื้อหา (สุภางค์ จันทวานิช, 2554: 130-131) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาจากบันทึกการสัมภาษณ์ บันทึกการสังเกต และรายงานการประชุมดังตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพดังนี้

“.....สภาพแวดล้อมของทะเลน้อย เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพทางธรรมชาติ และการบุกรุกทำลายของชาวบ้านเพื่อทำกิน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการอ้างอิงทฤษฎีองค์ประกอบของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านจุดดึงดูดใจ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการเข้าถึง และด้านประชาสัมพันธ์ ซึ่งในด้านจุดดึงดูดใจแยกย่อยออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านวัฒนธรรมประเพณี และด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว (Mill and Morrison, 1985 อ้างถึงใน วิลาศ เตชะไพฑูริย์, 2538: 21-23) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.1 ด้านจุดดึงดูดใจ

1.1.1 แหล่งท่องเที่ยว

- 1) ปัญหาการบุกรุกพื้นที่อนุรักษ์ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ในกระบวนการวิจัยมีหลายส่วนที่ต้องใช้หลักการทางวิชาสถิติเข้ามาช่วยในการวิจัย เช่น การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล เป็นต้น การคำนวณทางสถิติทุกชนิดสามารถคำนวณได้จากคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เช่น SPSS (Statistics Package for the Social Sciences) และ Microsoft Excel มาช่วยในการคำนวณ (ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 295) ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการคำนวณค่าทางสถิติที่ได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด จากแบบสอบถามทั้งหมด 450 ชุด

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติ คือ วิธีการจัดการข้อมูล โดยเริ่มตั้งแต่การเก็บรวบรวมข้อมูลไปจนถึงการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล จำแนกสถิติได้ 2 ประเภท คือ สถิติเชิงพรรณนาและสถิติอ้างอิง(ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2556: 147) ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติเชิงพรรณนา เป็นการบรรยายลักษณะข้อมูลที่เก็บมาได้ โดยนำเสนอในรูปแบบของข้อความ ตาราง และแผนภูมิ สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การแจกแจงความถี่ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และการวัดการกระจาย คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง การศึกษาเชิงคุณภาพมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาบริบทของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และเพื่อหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารทางราชการและเอกสารเผยแพร่ การสัมภาษณ์เชิงลึก และจัดประชุมระดมความคิดเห็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อค้นหาปัญหาและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ส่วนการศึกษาเชิงปริมาณมีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีรายละเอียดดังนี้

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ

คำถามการวิจัยข้อที่ 1 สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาสภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงสภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไว้ดังนี้

“.....เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมดอกบัวจะกลับมามีความสวยงามอีกครั้ง เป็นวัฏจักรของดอกบัว เมื่อดอกบัวมีเป็นจำนวนมากจะทำให้แมลงต่าง ๆ มากินเกสรของดอกบัว ทำให้หนักท้องถึงและนกอพยพมากินแมลงเป็นอาหาร ช่วงนี้จึงมีนกและดอกบัว เป็นจำนวนมาก ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของชุมชนทะเลน้อย ทำให้เศรษฐกิจท้องถิ่นดีเป็นพิเศษ สามารถสร้างงานสร้างรายได้ ยังเกิดอาชีพจากการท่องเที่ยว เช่น ขับเรื่อน้ำเที่ยว บ้านพัก ร้านอาหาร ของฝากของที่ระลึก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....ทุก ๆ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ของทุกปี จะมีการจัดงานล่องเรือแล่นทะเลน้อย ขึ้นทุกปี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....จุดดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ ดอกบัว แต่จะเจอเป็นบางช่วงเวลา อากาศที่บริสุทธิ์ไม่เหนียวเหนอะหนะ เพราะทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นน้ำจืด และยังมีจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลังจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ได้เสด็จเยี่ยมราษฎรชุมชนทะเลน้อย ทางราชการได้สร้างพระตำหนักควาย บริเวณศาลากลางน้ำในสำนักงานเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ควายน้ำเป็นสัตว์เศรษฐกิจของชาวบ้าน เมื่อเสร็จจากการทำไร่นาแล้วก็นำควายไปเลี้ยงไว้ตามทุ่งหญ้ากว้าง ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวพบเห็นและมีความแปลกใจ เมื่อเห็นควายมุดน้ำ เนื่องจากทะเลน้อย เป็นพื้นที่ลุ่มทำให้เกิดน้ำท่วมนานถึง 4 เดือน ทำให้ทุ่งหญ้าถูกน้ำท่วมหมด จึงทำให้ควายต้องมุดน้ำ เพื่อขมวดหญ้าซึ่งอยู่ใต้น้ำกินเป็นอาหาร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....จุดดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ ควายน้ำ ซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจของคนชุมชนทะเลน้อย มีจำนวนหลายพันตัว ตัวละประมาณ 20,000 ถึง 30,000 บาท โดยลักษณะพิเศษของควายน้ำ ด้วยสภาพพื้นที่ทะเลน้อยจะเป็นพื้นที่รับน้ำและเป็นที่ยลุ่ม จึงทำให้ควายน้ำต้องปรับตัวให้เข้ากับพื้นที่ในการดำรงชีวิต เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่รับน้ำและเป็นที่ยลุ่มจะทำให้น้ำท่วมขังเป็นเวลานาน ทุ่งหญ้าที่เป็นอาหารของควายน้ำถูกน้ำท่วมหมดจึงทำให้ควายน้ำต้องมุดน้ำขมวดหญ้าที่อยู่ใต้น้ำเพื่อเป็นอาหาร เมื่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเห็นก็รู้สึกแปลกตาเป็นอย่างยิ่ง สถานที่ที่เป็นจุดเด่นของทะเลน้อย คือ ทะเลบัวแดง นกน้ำ ควายน้ำ ผลิตภัณฑ์สื่อกระจุด ผลิตภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ำ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติ ฯ พระตำหนักพระเทพรัตนราชสุดาฯ สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา ประเพณีที่น่าสนใจ คือ ประเพณีชักพระน้ำ เทศกาลล่องเรือแล่นทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....จุดเด่นของทะเลน้อย คือ ทะเลบัวแดง นกน้ำ ควายน้ำ ผลิภัณฑ์สื่อกระจูด
ผลิภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ำ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ พระตำหนักพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....จุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย
ถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดพัทลุง และทะเลน้อยใน 1 ปี มีนักท่องเที่ยวเดินทาง
มาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อ
รับประทานอาหารเช้า ซื้อสินค้าพื้นบ้าน ล่องเรือเพื่อชมนกน้ำและดอกบัว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....จุดสนใจของทะเลน้อย คือ พื้นที่แรมซาร์ไฮด์ ทะเลบัว ฝูงนกน้ำ ฝูงควายน้ำ
ศาลานางเรือ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่า ถนนเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของชุมชนทะเลน้อย ทำให้เศรษฐกิจท้องถิ่นดี
เป็นพิเศษ สามารถสร้างงาน สร้างรายได้จากผลิภัณฑ์สื่อกระจูด ซึ่งเป็นผลิภัณฑ์
พื้นบ้านก็ขายดี”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....อุทยานนกน้ำทะเลน้อย เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวอย่างแพร่หลาย และ
เป็นจุดขายของทะเลน้อย เนื่องจากปริมาณและความหลากหลายของนกน้ำ และ
ดอกบัวที่มีความสวยงามในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....อุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีแหล่งท่องเที่ยวหลายสถานที่ และมีของฝาก
พื้นบ้าน กลับบ้านด้วย เช่น ไข่ปลาทอด ปลาคุกกี้ สื่อกระจูด”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....มีประเพณีที่สืบทอดกันมานานในวันสำคัญทางศาสนาต่าง ๆ ชาวบ้านต้องมารวมตัวกัน เพื่อทำบุญร่วมกัน จัดงานชักพระนำบริเวณริมทะเลน้อยทุกปี”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....เรามีประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นที่ลูกหลานควรจะสืบทอดมีคุณค่าทางจิตใจมาช้านาน น่าจะเป็นเสน่ห์ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวชมได้ เช่น ประเพณีชักพระนำซึ่งหาชมได้ยาก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาสภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

พบว่าอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย ซึ่งประกาศเป็นพื้นที่อนุรักษ์ แต่เปิดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมชมและพักผ่อนได้ เป็นพื้นที่ที่มีลมพัดเย็นสบายตลอดทั้งปี มีทิวทัศน์ที่สวยงาม นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสธรรมชาติได้อย่างใกล้ชิด เช่น ดอกบัว นกน้ำที่แปลกตาที่ไม่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป ทั้งนกประจำถิ่นและนกอพยพย้ายถิ่น และยังมีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี เช่น ควายไล่ทุ่ง พระตำหนักพระเทพรัตนราชสุดาฯ สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา ศูนย์ศึกษาธรรมชาติ ศาลากลางน้ำ ศาลานางเรียง เป็นต้น ชุมชนที่อยู่บริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย คือ ชุมชนทะเลน้อย ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ คือ การทำเกษตรกรรม เช่น นาข้าว ยางพารา ผลสืบเนื่องจากการขยายตัวของการท่องเที่ยวทะเลน้อย ทำให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ซึ่งคนในชุมชนทะเลน้อยบางส่วนที่อาศัยอยู่บริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อยหันมายึดอาชีพที่มาจากการท่องเที่ยวเป็นอาชีพเสริม เช่น บ้านพัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก เรือนำเที่ยว และอีกอาชีพที่เกิดจากภูมิปัญญาชาวบ้าน คือ อาชีพหัตถกรรมสื่อกระจูด และการแปรรูปสัตว์น้ำ เพื่อนำมาเป็นของฝาก สำหรับบริการนักท่องเที่ยวเป็นอาชีพที่สร้างรายได้อีกทางหนึ่งของคนชุมชนทะเลน้อย ซึ่งในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมนี้เองจะเป็นช่วงที่ทะเลน้อยมีเศรษฐกิจที่ดีเป็นพิเศษ เนื่องจากดอกบัวในทะเลน้อยจะมีความสวยงาม และจะมีนกน้ำเป็นจำนวนมาก หน่วยงานภาครัฐและเอกชนร่วมมือกันประชาสัมพันธ์ทะเลน้อย โดยทุกวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ของทุกปี จะมีการจัดงานล่องเรือเล่นกทะเลน้อยขึ้น เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทะเลน้อย จากอัตราการขยายตัวของการท่องเที่ยวทะเลน้อยนี้เอง ทำให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเสื่อมโทรม กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของสัตว์ในทะเลน้อย และมลพิษต่าง ๆ ที่เกิดจากขยะมูลฝอย ความขัดแย้งของคนในชุมชนเรื่องผลประโยชน์ ซึ่งปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง

คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

ผลการศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการสัมภาษณ์เชิงลึก และสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว จำนวน 12 คน นำเสนอตามกรอบแนวคิด ทฤษฎีองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว เรื่องการประชาสัมพันธ์มีรายละเอียดดังนี้

1. ปัญหาด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงปัญหาด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....สภาพแวดล้อมของทะเลน้อย เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพทางธรรมชาติและ การบุกรุกทำลายของชาวบ้านเพื่อทำกิน ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เกษตรกร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....วิถีชีวิตคนของพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ เนื่องจากทะเลน้อยเป็น พื้นที่รับน้ำ การทำลายป่าของเทือกเขาบรรทัด เขาปู่เขาย่า และการทำเกษตรกรรม ของคนพื้นที่ดังกล่าว ทำให้สารเคมีที่ใช้ในการทำเกษตรกรรมไหลลงสู่ทะเลน้อย ผ่านลำคลองป่าพะยอม ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทะเลน้อยโดยตรง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....เมื่อมีฝนตกลงมาจะทำให้ตะกอนและสารเคมีไหลลงตามสายน้ำลงสู่ ทะเลน้อย เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่รับน้ำ โดยผ่านมาจากทิศเหนือผ่านลุ่มน้ำ ทำแซะและลุ่มน้ำป่าพะยอม ผ่านลำคลองสายหลัก คือ คลองตะเคี๋ย อำเภอลำตาหลวง จังหวัดนครศรีธรรมราช ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของทะเลน้อย ทำให้เกิดวัชพืช และการตื่นเงิน วัชพืชที่อันตรายต่อระบบนิเวศ คือ กง ผักกระเฉดและผักตบชวา ปกคลุมพื้นผิวประมาณ 30-40% ของพื้นที่ 28 ตารางกิโลเมตร หรือ 17,500 ไร่ ส่งผลกระทบต่อดอกบัวไม่สามารถเจริญเติบโตและขยายพันธุ์ได้”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....การล่องเรือแล่นก้นน้ำทะเลน้อยในปัจจุบัน ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของสัตว์ในทะเลน้อย เนื่องจากเสียงเครื่องยนต์เรือรบกวน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....ความขัดแย้งของคนในชุมชนทะเลน้อย ซึ่งมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร เกิดการแย่งลูกค้าที่มารับประทานอาหารริมทะเลน้อย สาเหตุเนื่องจากที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวของแต่ละร้านมีไม่เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....ความสามัคคีและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคนในชุมชนลดลง มุ่งหาประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....กิจกรรมการท่องเที่ยวที่ผ่านมาจะเป็นไปในลักษณะเฉพาะกิจเป็นครั้งคราว ตามที่ได้รับการร้องขอจากส่วนราชการ ยังขาดการรวมตัวกันอย่างจริงจังในการจัดการการท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ประสานความร่วมมือกับคนในชุมชน ในการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสภาพแวดล้อม ความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ในปัจจุบันเขตพื้นที่คุ้มครองนกจากกลุ่มชาวบ้านที่ต้องการเข้ามาทำที่พัก ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ดูแลอย่างเข้มงวดและมีการดำเนินการทางกฎหมายกับผู้ทำการบุกรุก แต่มีส่วนหนึ่งที่มีการควบคุมดูแลยังทำได้ลำบาก เพราะมีกลุ่มชาวบ้านในท้องถิ่นเข้าครอบครองพื้นที่ในบางจุด”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ผู้ประกอบการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติแต่ไม่ได้ดูแลรักษา ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว หวังแต่ผลกำไร ชาวบ้านคิดจะหากินกับนักท่องเที่ยวแต่ไม่ช่วยกันดูแลให้ทะเลน้อยสวยงามเหมือนเดิม”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก คือ การล่องเรือชมธรรมชาติและการเดินทางชมตามเส้นทางศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมนี้นักท่องเที่ยวจะได้เห็นถึงความสวยงามของธรรมชาติ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าของทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ตามธรรมชาติไปเพื่อใช้ประโยชน์ เป็นการทำลายระบบนิเวศในพื้นที่ทะเลน้อยโดยตรง การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ไปเพื่อการเกษตรกรรม ทำให้พื้นที่เหล่านี้ไม่เหมาะสมสำหรับการอยู่อาศัยของสัตว์ป่าและสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ อีกต่อไป จนทำให้สัตว์และพืชบางชนิดพบน้อยจนแทบสูญพันธุ์ไปจากทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมจากแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

1.1 ปัญหาการบุกรุกพื้นที่อนุรักษ์ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ในการทำกิน ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ในทะเลน้อย

1.2 ปัญหาการตื้นเขินของทะเลน้อย สาเหตุมาจากตะกอนดินและการเน่าเปื่อยของวัชพืช ส่งผลกระทบต่อ การถ่ายเทของสายน้ำสู่ทะเลหลวงไม่สะดวก

1.3 ปัญหากิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่รบกวนถิ่นที่อยู่ของสัตว์ในทะเลน้อยส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมหากินและการสืบพันธุ์ตามธรรมชาติของสัตว์เปลี่ยนแปลงไป

1.4 ปัญหาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนทะเลน้อย ในการรวมกลุ่มของชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่งผลต่อความสามัคคีและความเข้มแข็งของชุมชน

2. ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่มีผู้กล่าวถึงปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....การบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งผลต่อการพัฒนาทะเลน้อย โดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช แต่ขณะนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทะเลน้อย เพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่อไป”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....การบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การพัฒนาทะเลน้อยทำได้ยาก โดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมเจ้าท่า กรมประมง สิ่งแวดล้อม ซึ่งในปัจจุบันมีการฟ้องร้องดำเนินคดีทางด้านกฎหมายกับเทศบาลตำบลพนาสูง แต่ขณะนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วม ในการพัฒนาทะเลน้อย เพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่อไป”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....ความสะอาดบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เนื่องจากคนรับผิดชอบโดยตรงไม่มีและคนในชุมชนขาดจิตสำนึกในการดูแลรักษาความสะอาด”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....การจัดการเรื่องขยะมูลฝอยและน้ำเสียที่เกิดจากนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่าง ๆ เนื่องจากคนในชุมชนทะเลน้อยขาดความรับผิดชอบในการดูแลสิ่งแวดล้อม มุ่งหาแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่เกิดต่อสภาพแวดล้อมบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เช่น ของเสียจากบ้านพัก ร้านอาหาร สีส้อมเสื่อกระจูด เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....การบริหารจัดการพื้นที่ จากการเพิ่มของจำนวนประชากรในชุมชนและนักท่องเที่ยว ทำให้สภาพแวดล้อมภายในชุมชนเสื่อมโทรม เช่น การเพิ่มขึ้นของขยะมูลฝอย น้ำเน่าเสีย ที่เกิดจากร้านอาหาร บ้านพัก เนื่องจากไม่มีระบบกำจัดน้ำเสีย น้ำที่ไหลลงสู่ทะเลน้อย จึงส่งผลให้คุณภาพน้ำในทะเลน้อยลดลง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น ความสะอาดของพื้นที่ โดยเฉพาะขยะมูลฝอยที่มากับนักท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ข้อจำกัดของพื้นที่ในการจัดโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะสถานที่จอดรถยังไม่เพียงพอในการดำเนินการ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การรองรับนักท่องเที่ยว เนื่องจากการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวมากขึ้น เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานมีไม่เพียงพอ เช่น ลานจอดรถ ห้องน้ำ โดยเฉพาะคนพิการไม่มี”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ขาดความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะเทศบาล ตำบลพนาสูงและตำบลทะเลน้อย เนื่องจากความขัดแย้งทางการเมืองท้องถิ่นไม่สามารถทำการปรับปรุงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการนักท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พักและท่าเทียบเรือ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....สิ่งอำนวยความสะดวก เรื่องของที่พักรถ ที่จอดรถ ห้องน้ำ ไม่เพียงพอกับนักท่องเที่ยวในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวซึ่งขาดอยู่หลายด้าน เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่นั่งพักผ่อนริมน้ำทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....สิ่งอำนวยความสะดวกซึ่งขาดอยู่หลายประการ เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พัก ห้องน้ำ ขาดการสนับสนุนงบประมาณด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวและงบประมาณจากส่วนกลางในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เนื่องจากเงิน งบประมาณจากภาษีบำรุงท้องที่มีจำนวนจำกัด ทำให้ไม่ต่อเนื่องในการปรับปรุงภูมิทัศน์ริมน้ำทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

2.1 ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ ส่งผลต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช และกรมเจ้าท่าในการขออนุญาตขยายพื้นที่ริมฝั่งทะเลน้อย เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว

2.2 ปัญหาการจัดการด้านขยะและน้ำเสียอย่างถูกต้อง สาเหตุจากคนในชุมชนทะเลน้อยขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการดูแลสิ่งแวดล้อม มุ่งหาแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่เกิดต่อสภาพแวดล้อมบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

2.3 ปัญหาขาดการสนับสนุนงบประมาณด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากภาครัฐ

2.4 ปัญหาด้านบริการทางการท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ สาเหตุมาจากฤดูท่องเที่ยวในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม นักท่องเที่ยวจะเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.4.1 ปัญหาที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ

2.4.2 ปัญหาศาลาที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ

2.4.3 ปัญหาห้องสุขาสำหรับบริการนักท่องเที่ยวและคนพิการไม่เพียงพอ

2.4.4 ปัญหาทำเทียบเรือนำเที่ยวสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน

2.4.5 ปัญหาราคาอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เหมาะสม (แพง)

3. ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....ป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน และตลอดระยะทางที่เดินทางเข้าเขตพื้นที่ตำบลพนาสูงมุ่งสู่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดปัญหาการหลงทางบ่อยครั้ง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....การจราจรที่คับคั่งในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน ทำให้มีฝุ่นละอองและอาจจะเกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยวได้ เนื่องจากร้านอาหารตั้งอยู่คนละฝั่งถนนกับสถานที่รับประทานอาหาร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....ควรจัดให้มีป้ายสื่อความหมายที่น่าสนใจ และมีป้ายขอควรปฏิบัติและข้อห้ามในแหล่งท่องเที่ยวทุกจุด โดยมีรูปแบบของป้ายและการจัดวางที่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ป้ายที่มีอยู่บางส่วนก็เก่าแล้วควรจะปรับปรุงใหม่”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....ป้ายอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ยังมีน้อยและมีขนาดเล็ก มองเห็นไม่ชัดเจนเท่าที่ควร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....ป้ายบอกเส้นทางมายังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ยังมีไม่มากและมองไม่ค่อยเห็นเด่นชัด นักท่องเที่ยวหลงทางเป็นประจำ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....ไม่มีป้ายจำกัดความเร็วรถยนต์ รถจักรยานยนต์ บริเวณอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....เส้นทางบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในช่วงฤดูท่องเที่ยวจะมีรถเป็นจำนวนมาก ทำให้มีฝุ่นมาก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ป้ายเตือน ป้ายบอกเส้นทาง แผนที่ภายในบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ยังให้ความหมายไม่ชัดเจนถึงรายละเอียด และป้ายบางอย่างชำรุดไม่มีการแก้ไข”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2557)

“.....ไม่มีป้ายยินดีต้อนรับนักท่องเที่ยว และป้ายบอกทางไปยังห้องน้ำสาธารณะ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....เส้นทางมายังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ผ่านมาทางอำเภอระโนด ยังขาดป้ายบอกทาง และแสงสว่างมีไม่เพียงพอ ทำให้การเดินทางในเวลากลางคืนมีความลำบาก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....เส้นทางสายระโนด-ทะเลน้อย ไม่มีไฟทาง ไม่มีป้าย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....เส้นทางที่จะมายังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีความสะดวกเป็นถนนลาดยางตลอดสาย แต่ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายยินดีต้อนรับเข้าสู่อุทยานนกน้ำทะเลน้อยยังมีน้อยเกินไป โดยเฉพาะตามสามแยก หรือสี่แยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ทำให้คนต่างจังหวัดหลงทางไปไกล ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจบ่อยครั้ง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาปัญหา ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

- 3.1 ปัญหาป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ
- 3.2 ปัญหาการจราจรคับคั่งในช่วงฤดูท่องเที่ยว ทำให้เกิดมลพิษทางฝุ่นละออง

4. ด้านการประชาสัมพันธ์

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....การประชาสัมพันธ์โดยผ่านสื่อต่าง ๆ ยังขาดข้อมูลรายละเอียดที่ถูกต้อง และชัดเจน โดยเฉพาะสื่อแผ่นพับ ใบปลิว ทำให้การรับรู้ของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยว ส่งผลกระทบทางด้านจิตใจ ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจในการเดินทาง มาเที่ยว เช่น ประสิทธิภาพเป็นมา ฤดูดอกบัว ข้อมูลที่พัก ข้อมูลของพื้นที่ จุดที่น่าสนใจ แผนที่บริเวณแหล่งท่องเที่ยว และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....ไม่มีหน่วยงานรัฐลงมาช่วยดูแล พัฒนาผลิตภัณฑ์ ชาวบ้านก็ทำกันเอง พัฒนากันเอง ทุ่งหรือขวดไสยังไม่สวยงาม”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....ขาดการประชาสัมพันธ์จากภาครัฐ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....วัตถุประสงค์หลักของนักท่องเที่ยว อาจมาท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ถ้าชาวบ้านไม่มีความรู้เรื่องการท่องเที่ยว ก็จะทำในสิ่งที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นจึงจำเป็นที่เจ้าหน้าที่จะต้องให้ความรู้เบื้องต้นในการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวที่ถูกต้อง อาจจะทำโดยการพูดคุยหรือแจกแผ่นพับเพื่อเพิ่มความรู้”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....มีเพียงการส่งเสริมการตลาด ที่ดำเนินการโดยท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งทำการประชาสัมพันธ์ ทำได้ในวงแคบเท่านั้น สถานที่ท่องเที่ยวจึงยังไม่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่การส่งเสริมการตลาดอยู่ในรูปแบบการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์โดยภาคเอกชน เป็นผู้ดำเนินการเองโดยไม่ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....ไม่มีการประชาสัมพันธ์ผ่านทางสินค้าที่ระลึก สินค้าพื้นบ้าน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ไม่มีลุงหรือขวด ในการบรรจุอาหารแปรรูป ไม่มีชื่อ สถานที่”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ขาดงบประมาณสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์ ในการทำลุงหรือขวดในการนำไปใส่อาหารที่แปรรูปทางทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ไม่มีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ในการสนับสนุนเงินงบประมาณ ในการจัดทำแผ่นพับและใบปลิวแนะนำที่พัก แผนที่ เส้นทาง ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ยังมีรายละเอียดน้อย ไม่มีการปรับปรุง และเป็นแผ่นพับที่ดูไม่น่าสนใจในการนำมาอ่านหรือหยิบมาอ่าน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อยผ่านสื่อต่าง ๆ ไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในจังหวัดและในต่างจังหวัด ยังไม่ทั่วถึงและแพร่หลายเท่าที่ควร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....แผ่นพับและใบปลิวที่มีไว้บริการนักท่องเที่ยว ยังมีรายละเอียดไม่เพียงพอ และไม่มีการแจกให้นักท่องเที่ยว นอกจากนักท่องเที่ยวจะมาหยิบไปเองที่ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และรูปแบบของแผ่นพับยังไม่น่าสนใจยังมีความล้าสมัย เนื่องจากขาดงบประมาณ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

4.1 การประชาสัมพันธ์โดยผ่านสื่อแผ่นพับ ใบปลิว ยังไม่แพร่หลาย ทำให้การรับรู้ รายละเอียดของข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวไม่ชัดเจน นักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจในการเดินทางมาเที่ยว

4.2 ขาดงบประมาณในการจัดทำเว็บไซต์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์

คำถามการวิจัยข้อที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว อุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการสัมภาษณ์เชิงลึก และสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 12 คน นำเสนอตามกรอบแนวคิด ทฤษฎีการพัฒนา องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยว เรื่อง การประชาสัมพันธ์ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2549: 10-12) มีรายละเอียดดังนี้

1. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสิ่งดึงดูดใจ

มีผู้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

“.....การให้ความรู้พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐแก่คนในชุมชนทะเลน้อย ในการใช้ประโยชน์และดูแลสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เช่น ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทะเลน้อย และจัดประชุมกันระหว่างคนในชุมชน เพื่อพูดคุยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความร่วมมืออันดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ด้านการปฏิบัติตนในการล่องเรือชมธรรมชาติ ดังนั้น ก่อนที่นักท่องเที่ยวจะล่องเรือเที่ยวชมธรรมชาติในทะเลน้อย การให้ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยว เรื่องกฎระเบียบข้อห้ามของเขตคุ้มครองสัตว์ป่า รวมถึงขอความร่วมมือในการรักษาความสะอาด ทำให้ส่งผลกระทบต่อสัตว์น้อยลง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....เทศบาลตำบลพนาสูง ปรับภูมิทัศน์ โดยจัดทำโครงการต่อเนื่องทุกปี เช่น โครงการกำจัดผักตบชวาและการขุดลอก ในระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม การขุดลอกใช้เวลา 2 เดือน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....เขตห้ามล่าสัตว์ป่าฯ ได้ดำเนินการกำจัดวัชพืชในทะเลน้อย ตั้งแต่บ้านกาบบัว เพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์ให้ดูสวยงาม โดยต้องการให้บริเวณดังกล่าวมีความเหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของบัวแดง จะทำให้พื้นที่ตรงจุดนี้มีความสวยงามมาก ซึ่งกำลัง อยู่ในขั้นตอนของการจัดหาผู้รับเหมาเข้ามาดำเนินการ โดยเขตได้ขออนุญาตดำเนินการปรับปรุงภูมิทัศน์ไว้แล้ว หากจะดำเนินการปรับปรุงหรือพัฒนาอื่นใด ไม่ต้องขอ อนุญาตอีก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....ผู้นำชุมชนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เช่น ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทะเลน้อย และจัดประชุมกันระหว่างคนในชุมชน เพื่อพูดคุยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความร่วมมืออันดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย เช่น จัดตั้งชมรมผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความแข็งแรง มีการคัดเลือกประธานกลุ่มแล้ว กำหนดราคาจำหน่ายสินค้าและอาหารเป็น มาตรฐานเดียวกันทุกร้าน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก คือ การท่องเที่ยวชมธรรมชาติและ การเดินทางตามเส้นทางศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมนี้นักท่องเที่ยวจะได้เห็นถึงความสวยงามของธรรมชาติ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงคุณค่าของทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการส่งเสริมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นที่ลูกหลานควร จะสืบทอด มีคุณค่าทางจิตใจมาช้านาน น่าจะเป็นเสน่ห์ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้มา เที่ยวชมได้ เช่น ประเพณีชักพระน้ำชิงหาชม ได้ยาก”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ถ้าหากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบริเวณทะเลน้อย ร่วมมือกันจัด การพัฒนาทะเลน้อย ก็จะถูกฟื้นฟูกลับมามีทรัพยากรที่สมบูรณ์ได้”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยให้มากกว่านี้ ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ต้อง พร้อมทั้งงบประมาณและบุคลากร”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรต้องมีการประเมินขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว เพื่อให้ การท่องเที่ยวไม่ไปรบกวนธรรมชาติและสัตว์มากจนเกินไป”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรให้ทางภาครัฐมีการวางแผนงานอย่างจริงจัง เพื่อดึงให้ชุมชนเป็นส่วน สำคัญในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวทะเลน้อยด้วยตนเอง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการขยายเครือข่ายชุมชนให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้คนใน ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เป็นการรักษาระบบนิเวศ และสภาพแวดล้อมในชุมชนได้อีกทางหนึ่ง เป็นการกระจายรายได้ในชุมชน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจจากแหล่งท่องเที่ยวของ การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

1.1 การให้ความรู้พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวแก่ชุมชน โดยการให้เจ้าหน้าที่ของเขต ห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อยและเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้ความรู้แก่ประชาชนในชุมชน

1.2 การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้านการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวชมธรรมชาติเรื่อง กฎระเบียบ ข้อห้ามของเขตคุ้มครองสัตว์ป่า รวมถึงขอความร่วมมือในการรักษาความสะอาด ทำให้ ส่งผลกระทบต่อสัตว์น้อยลง

1.3 การจัดทำโครงการต่อเนื่องในการปรับปรุงทัศนียภาพทะเลน้อย เช่น โครงการกำจัด ผักตบชวา และการขุดลอกในระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคมของทุกปี

1.4 ผู้นำชุมชนควรลงมาให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับ จากการท่องเที่ยว เพื่อขยายผลให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวนอกเหนือจากการรวมกลุ่ม ทางอาชีพเพียงอย่างเดียว

2. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้ กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุง ได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามา มี ส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และ สนับสนุนส่งเสริมการปรับปรุงแก้ไขปัญหาระเบียบข้อกฎหมายให้เอื้ออำนวยต่อ การดำเนินงานในพื้นที่”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดการขยะและน้ำเสียให้แก่ชุมชนทะเลน้อย โดยจัดประชุมผู้นำ ชุมชนและชาวบ้าน แจ้งถึงปัญหาและบอกแนวทางการจัดการขยะและน้ำเสียที่ ถูกต้อง รวมทั้งออกกฎระเบียบข้อบังคับ ให้ผู้ประกอบการร้านอาหารและที่พักมี การบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งลงลำคลองและสู่ทะเล”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....การจำกัดการขยายตัวของอาคารต่าง ๆ ไม่ว่าจะที่พักหรือที่อยู่อาศัยไม่ให้บุกรุกพื้นที่สาธารณะ โดยวางแผนแบ่งเขตพื้นที่ไม่ให้สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ อยู่ในเขตเดียวหรือปลูกสร้างใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวมากเกินไป หรืออาจจำกัดพื้นที่บางจุดที่จะบดบังทัศนียภาพ รวมทั้งต้องจำกัดความสูงของสิ่งก่อสร้างด้วย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะให้พอเพียง มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและ เป็นระเบียบเรียบร้อย นักท่องเที่ยวจะได้รู้สึกมีความสะดวกในการเดินทางมาเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....งบประมาณถือเป็นเรื่องสำคัญ ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแนวทางในการจัดการพื้นที่ มีการจัดแบ่งเขตพื้นที่ ร้านค้าต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบ ไม่ให้บุกรุกพื้นที่อนุรักษ์ และจัดการร้านค้าให้ดูเป็นระเบียบสวยงาม”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีความพร้อมในการบริการนักท่องเที่ยวที่ครบครันในด้านสาธารณูปโภคต่าง ๆ ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกในการท่องเที่ยวอยากให้ภาครัฐช่วยดูแลด้านถนน น้ำ ไฟฟ้า ให้ดีอย่างนี้ต่อไป เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว ในส่วนของภาคธุรกิจร้านค้า ร้านอาหารควรช่วยกันต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยน้ำใจยิ้มแย้มเป็นกันเอง ไม่เอาเปรียบลูกค้า”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ภาคเอกชนทั้งในส่วนของร้านค้า ร้านอาหาร และที่พัก ได้ช่วยรักษาความสะอาด โดยไม่ทิ้งขยะลงทะเลน้อย แต่ส่วนใหญ่ยังไม่มีระบบการกำจัดน้ำเสีย มีบางแห่งที่มีการปล่อยน้ำเสียลงทะเลน้อย ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม โดยเริ่มต้นจากการลดปริมาณขยะพลาสติก การแยกประเภทขยะเป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ร้านอาหาร ที่พัก ร้านขายสินค้าพื้นเมือง ควรช่วยกันรักษาความสะอาดของร้านค้าและบริเวณใกล้เคียง รวมทั้งรักษารูปแบบความเป็นดั้งเดิมของสถานประกอบการไว้”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีมาตรการการจัดการ ช่วยสอดส่องดูแลและดำเนินการทางกฎหมายสูงสุด เพื่อลดปริมาณการบุกรุกพื้นที่สาธารณะประโยชน์”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและชุมชนควรเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการสภาพแวดล้อมในชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว โดยเพิ่มการบริหารจัดการด้านขยะ เช่น จัดให้มีพนักงานทำความสะอาดบริเวณแหล่งท่องเที่ยวทุกวัน เพิ่มจำนวนถังขยะให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการกำหนดโทษสำหรับคนที่ไม่ทิ้งขยะลงถังอย่างเข้มงวด ในส่วนของน้ำเสียก็จัดสร้างคูระบายน้ำและแหล่งทิ้งน้ำเสียที่ถูกสุขลักษณะ ประกอบกับการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการจัดการน้ำเสียแก่ชุมชน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวอุทยานนันทนาการน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

2.1 การส่งเสริมให้มีการขับเคลื่อนการพัฒนาหรือการแก้ไขปัญหาของจังหวัดโดยกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน และสนับสนุนส่งเสริมการปรับปรุงแก้ไขปัญหาระเบียบข้อกฎหมาย ให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานในพื้นที่ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความคล่องตัว มีความเป็นเอกภาพ สามารถดำเนินการตามแผนพัฒนาได้อย่างเต็มที่

2.2 การจัดประชุมผู้นำชุมชน ประชาชนแจ้งถึงปัญหาและบอกแนวทางการกำจัดขยะ และน้ำเสียที่ถูกต้อง รวมทั้งออกกฎข้อบังคับให้ร้านอาหารและที่พัก ให้มีการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งลงสู่ทะเลน้อย โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นติดตามตรวจสอบเป็นระยะ โดยมีบทลงโทษที่รุนแรงและเข้มงวด

2.3 การจำกัดการขยายตัวของอาคารต่าง ๆ ไม่ว่าจะที่พักแรมหรือที่อยู่อาศัย ไม่ให้บุกรุกพื้นที่สาธารณะ โดยวางแผนแบ่งเขตพื้นที่หรืออาจจำกัดพื้นที่บางจุดที่จะบดบังทัศนียภาพ รวมทั้งต้องจำกัดความสูงของสิ่งก่อสร้างด้วย

2.4 จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะ ให้พอเพียง มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม และเป็นระเบียบเรียบร้อย นักท่องเที่ยวจะได้รู้สึกมีความสะดวกในการเดินทางมาเที่ยว

2.5 ด้านงบประมาณ ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

3. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....ขอสนับสนุนงบประมาณจากการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพัทลุง จัดทำป้ายยินดีต้อนรับและป้ายบอกทาง ขนาด 3 x 10 เมตร เช่น สี่แยกโพธิ์ทอง อำเภอควนขนุน ถนนข้ามรถทางรถไฟ บ้านปากคลอง พื้นที่เชื่อมต่อระหว่างตำบลมะกอกเหนือกับตำบลพนางตุง เส้นทางที่มาจากอำเภอรโนด”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายบอกเส้นทาง ป้ายระยะทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชื่ออุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชื่ออุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ แผนที่ภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชื่ออุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ แผนที่ภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ให้เพียงพอและป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชื่ออุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ แผนที่ภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ให้เพียงพอ และป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชี้อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ป้ายจำกัดความเร็วของจักรยานยนต์และรถยนต์ แพนท์ภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ให้เพียงพอ และป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำป้ายยินดีต้อนรับ ป้ายชี้อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ป้ายบอกเส้นทาง ป้ายเตือนต่าง ๆ ป้ายจำกัดความเร็วของจักรยานยนต์และรถยนต์ แพนท์ภายในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และป้ายบอกทางตามแยกต่าง ๆ ที่เป็นจุดเชื่อมต่อขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นได้แต่ไกลและมีความชัดเจนในรายละเอียดที่สื่อความหมาย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของ การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า

3.1 จัดทำป้ายยินดีต้อนรับและป้ายบอกทาง ขนาด 3 x 10 เมตร เช่น สีแยกโพธิ์ทอง อำเภอกวนขนุน ถนนข้ามรถทางรถไฟ บ้านปากคลอง พื้นที่เชื่อมต่อระหว่างตำบลมะกอกเหนือกับ ตำบลพนางสูงเส้นทางที่มาจากอำเภอรโนด

4. แนวทางการพัฒนาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีผู้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

“.....จัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ข้อมูลที่พัก ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เส้นทางไปยังที่พักหรือแหล่งท่องเที่ยว เบอร์ติดต่อโดยการให้ผู้ประกอบการแต่ละแห่งจัดทำข้อมูลที่พักและรายละเอียดเกี่ยวกับที่พักของตนเอง เพื่อการประชาสัมพันธ์ จัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับหรือโบรชัวร์ แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1, สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2557)

“.....จัดทำรูปแบบแผ่นพับหรือ โบรชัวร์ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ข้อมูลที่พัก ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เพียงพอ”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2, สัมภาษณ์ 21 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับ ใบปลิว แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3, สัมภาษณ์ 22 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับ ใบปลิว ให้เพียงพอและดูน่าสนใจ แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4, สัมภาษณ์ 23 มกราคม 2557)

“.....ควรมีการจัดทำแผ่นพับ ใบปลิว ไว้นิต ที่มีความสวยงามและดูน่าอ่าน แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 5, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....การจัดทำแผ่นพับและใบปลิว ควรมีรายละเอียดของที่พัก และเบอร์ติดต่อ และแนะนำสถานที่ต่าง ๆ บริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 6, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....น่าจะมิโครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้รักการบริการ เพื่อสร้างความประทับใจให้นักท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรมีการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 8, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....จัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว ข้อมูลที่พัก ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เส้นทางไปยังที่พักหรือแหล่งท่องเที่ยว เบอร์ติดต่อ โดยการให้ผู้ประกอบการแต่ละแห่งจัดทำข้อมูลที่พักและรายละเอียดเกี่ยวกับที่พักของตนเอง เพื่อการประชาสัมพันธ์ จัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับ ใบปลิว แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 9, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....ควรจัดทำแผ่นพับ ใบปลิวที่เป็นสีดูน่าสนใจ และมีความครบถ้วนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อย”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 10, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....จัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบของแผ่นพับ ใบปลิว ที่เป็นสีดูน่าสนใจ และมีความครบถ้วนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และมีการเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 11, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

“.....จัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบของแผ่นพับ ใบปลิว ที่เป็นเอกสารสีดูน่าสนใจ และมีความครบถ้วนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อย แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น แจกให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอย่างทั่วถึง”

(ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 12, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2557)

ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง พบว่า

4.1 ควรจัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับ ใบปลิว ที่เป็นเอกสารสี แล้วนำไปไว้ที่ศูนย์บริการ ข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น

4.2 ควรมีการโครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้รับบริการ เพื่อสร้างความประทับใจ ให้ นักท่องเที่ยว

ผลการศึกษาเชิงปริมาณ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ผลการศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการสำรวจ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว จำนวน 400 ราย ที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย นำเสนอตามกรอบแนวคิด ทฤษฎี องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจของ แหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และ ด้านการประชาสัมพันธ์ โดยการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความ จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง แบ่งออกเป็น 4 ด้าน มี ข้อคำถาม จำนวน 43 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อคำถาม จำนวน 7 ข้อ ดังนี้

ตาราง 5 ความถี่และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	160	40.0
หญิง	240	60.0
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	103	25.8
ระหว่าง 21 - 30 ปี	154	38.5
ระหว่าง 31 - 40 ปี	72	18.0
ระหว่าง 41 - 50 ปี	52	13.0
ระหว่าง 51 - 60 ปี	17	4.3
61 ปีขึ้นไป	2	0.5
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	55	13.8
มัธยมศึกษา/ปวช.	109	27.3
อนุปริญญา/ปวส.	60	15.0
ปริญญาตรี	164	41.0
ปริญญาโท	9	2.3
สูงกว่าปริญญาโท	3	0.8
รายได้ต่อเดือน		
ไม่เกิน 10,000 บาท	216	54.0
10,000 - 15,000 บาท	68	17.0
15,001 - 20,000 บาท	57	14.3
20,001 - 25,000 บาท	32	8.0
25,001 - 30,000 บาท	9	2.3
30,001 ขึ้นไป	18	4.5

ตาราง 5 (ต่อ)

	ข้อมูลส่วนบุคคล (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ			
	นักเรียน/นักศึกษา	191	47.8
	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	54	13.5
	พนักงานบริษัทเอกชน	35	8.8
	เกษตรกรกรรม	17	4.3
	ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	44	11.0
	รับจ้างทั่วไป	45	11.3
	ข้าราชการบำนาญ	8	2.0
	อื่น ๆ	6	1.5
ภูมิลำเนา			
	พัทลุง	204	51.0
	กรุงเทพมหานคร	4	1.0
	กระบี่	6	1.5
	ขอนแก่น	3	0.8
	ชุมพร	3	0.8
	เชียงใหม่	2	0.5
	ตรัง	4	1.0
	นครศรีธรรมราช	42	10.5
	นราธิวาส	3	0.8
	ปัตตานี	9	2.3
	เพชรบูรณ์	1	0.3
	ยะลา	13	3.3
	สกลนคร	2	0.5
	สงขลา	77	19.3
	สตูล	23	5.8
	สุราษฎร์ธานี	4	1.0

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
รูปแบบ/วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว (ตอบได้หลายข้อ)		
ท่องเที่ยว/เยี่ยมชม	315	78.8
พักค้างคืน	80	20.0
ลองเรือดูนก	110	27.5
ซื้อสินค้า	99	24.8
รับประทานอาหาร	141	35.5
อบรมสัมมนา/วิจัย	56	14.0
เที่ยวงานประจำปี	22	5.5

จากตาราง 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 และเพศชาย จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมาคืออายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.0 และมีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.0 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมาคือระดับการศึกษา มัธยมศึกษา/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 27.0 และมีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส. คิดเป็นร้อยละ 15.0 ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 54.0 รองลงมาคือรายได้ต่อเดือน 10,000-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 17.0 และมีรายได้ต่อเดือน 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.0 ส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงานเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 48.0 รองลงมาคืออาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 11.3 และมีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ คิดเป็นร้อยละ 11.0 ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัด พัทลุง คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมาคือมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสงขลา คิดเป็นร้อยละ 19.3 และมีภูมิลำเนา อยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช คิดเป็นร้อยละ 10.5 ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ เพื่อท่องเที่ยว/เยี่ยมชม คิดเป็นร้อยละ 78.8 รองลงมาคือมีวัตถุประสงค์ เพื่อรับประทานอาหาร คิดเป็นร้อยละ 35.5 และมีวัตถุประสงค์ เพื่อลองเรือดูนก คิดเป็นร้อยละ 27.5 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง แบ่งออกเป็น 4 ด้าน มีข้อคำถาม จำนวน 43 ข้อ ดังนี้

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านจุดดึงดูดใจ

ด้านจุดดึงดูดใจ (Attractions)	\bar{x}	S.D	ระดับปัญหา
ทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.92	1.28	ปานกลาง
อากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	3.03	1.35	ปานกลาง
ความสะอาดของบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	3.30	1.04	ปานกลาง
สิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	3.34	1.05	ปานกลาง
กิจกรรมท่องเที่ยวอุทกบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.84	1.30	ปานกลาง
(ถ้าใช้บริการ)			
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนควายน้ำ	2.93	1.25	ปานกลาง
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์นกน้ำ	3.11	1.20	ปานกลาง
ความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณดอกบัว	3.31	1.19	ปานกลาง
วัฒนธรรมประเพณีวิถีชีวิตชุมชน	2.85	1.30	ปานกลาง
ภาพรวม	3.07	0.96	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า ปัญหาด้านจุดดึงดูดใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.07$, S.D. = 0.96) เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละด้านของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวมองปัญหาในเรื่องสิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 เป็นลำดับแรก รองลงมา ปัญหาในเรื่องความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณดอกบัว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 และปัญหาในเรื่องความสะอาดของบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 ปัญหาความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์นกน้ำ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 และปัญหาอากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 ตามลำดับ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก
ในแหล่งท่องเที่ยว

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	\bar{x}	S.D	ระดับปัญหา
แสงสว่างยามค่ำคืนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเล			
น้อย	2.83	1.30	ปานกลาง
การสื่อสารโทรคมนาคมสำหรับบริการ	3.00	1.07	ปานกลาง
นักท่องเที่ยว			
เช่น โทรศัพท์สาธารณะ WiFi			
การจัดขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ ถูดำ	3.17	1.06	ปานกลาง
จำนวนที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	2.60	1.16	ปานกลาง
ราคาค่าบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว	2.68	1.17	ปานกลาง
(ถ้าใช้บริการ)			
การรักษาความปลอดภัยของที่พักรักษา (ถ้าใช้บริการ)	2.63	1.19	ปานกลาง
จำนวนร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	2.75	1.22	ปานกลาง
ราคาอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.13	1.10	ปานกลาง
ความสะอาดถูกสุขอนามัยของร้านอาหาร	2.70	1.19	ปานกลาง
จำนวนร้านขายของที่ระลึกผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	2.83	1.25	ปานกลาง
สำหรับบริการนักท่องเที่ยว			
ปริมาณสินค้าที่ระลึกผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	2.84	1.28	ปานกลาง
ราคาสินค้าที่ระลึกผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	2.86	1.19	ปานกลาง
จำนวนห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ สำหรับ	3.00	1.10	ปานกลาง
บริการนักท่องเที่ยว			
ความสะอาดของห้องน้ำ ห้องสุขา สำหรับ	2.76	1.15	ปานกลาง
บริการนักท่องเที่ยว			

ความปลอดภัยในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขา			
สาธารณะ	2.78	1.15	ปานกลาง
พื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.30	1.18	ปานกลาง

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)	\bar{x}	S.D	ระดับปัญหา
การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่จอดรถ	2.87	1.25	ปานกลาง
สำหรับ			
บริการนักท่องเที่ยว			
ศาลาที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	3.32	1.16	ปานกลาง
การให้คำแนะนำสถานที่และตอบคำถามของ	2.72	1.23	ปานกลาง
เจ้าหน้าที่			
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย			
การบริการและอภัยภัยไม้ตรีจิตของเจ้าหน้าที่	2.77	1.29	ปานกลาง
อุทยาน			
นกน้ำทะเลน้อย			
จำนวนเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	2.69	1.27	ปานกลาง
ท่าเทียบเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	3.04	1.16	ปานกลาง
ความปลอดภัยของเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	3.11	1.17	ปานกลาง
ภาพรวม	2.87	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 7 พบว่า ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.87$ S.D. = 0.60) เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละด้านของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวมองปัญหาในเรื่องศาลาที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวมาเป็นลำดับแรก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 รองลงมาปัญหาในเรื่องพื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

3.30 ปัญหาในเรื่องการกำจัดขยะมูลฝอยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 ปัญหาราคาค่าอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 และปัญหาความปลอดภัยของเรือสำราญ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 ตามลำดับ

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)	\bar{x}	S.D	ระดับปัญหา
เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.68	1.27	ปานกลาง
สภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.69	1.24	ปานกลาง
ยานพาหนะที่ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยว	2.65	1.18	ปานกลาง
เช่น รถโดยสารสาธารณะ			
ป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.89	1.23	ปานกลาง
ความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	2.70	1.22	ปานกลาง
น้ำ			
ทะเลน้อย			
ภาพรวม	2.72	1.10	ปานกลาง

จากตาราง 8 พบว่า ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.72$ S.D. = 1.10) เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละด้านของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวมองปัญหาในเรื่องป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมาเป็นลำดับแรก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 รองลงมาปัญหาในเรื่องความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.70 ปัญหาในเรื่องสภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.69 ปัญหาเส้นทาง

คมนาคม ไปยังอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.68 และปัญหาขนพาหนะที่ให้บริการสำหรับ นกท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 ตามลำดับ

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาในด้านการประชาสัมพันธ์ แหล่งท่องเที่ยว

ด้านการประชาสัมพันธ์ (Public relations)	\bar{x}	S.D	ระดับปัญหา
การได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นพับ ใบปลิว	3.03	1.16	ปานกลาง
การได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต	3.00	1.10	ปานกลาง
การได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยไปยังศูนย์การเดินทางได้แก่ สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถทัวร์	3.20	1.10	ปานกลาง
การมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยานนกกน้ำทะเลน้อย	3.21	1.05	ปานกลาง
สินค้าของที่ระลึก เพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานนกกน้ำทะเลน้อย	3.27	1.05	ปานกลาง
บรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึกและผลิตภัณฑ์	3.23	1.11	ปานกลาง
พื้นบ้าน เพื่อการประชาสัมพันธ์อุทยานนกกน้ำทะเลน้อย			

ภาพรวม	3.16	0.95	ปานกลาง
--------	------	------	---------

จากตาราง 9 พบว่า ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.16$ S.D. = 0.95) เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละด้านของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่า นักท่องเที่ยวมองปัญหาในเรื่องสินค้าของที่ระลึก เพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย มาเป็นลำดับแรก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 รองลงมาปัญหาในเรื่องบรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน เพื่อการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 และปัญหาในเรื่องการมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 ปัญหาการได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไปยังศูนย์การเดินทาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และปัญหาการได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นพับ ใบปลิว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง

ผลการศึกษาการสำรวจข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ที่มีต่อปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว จำนวน 400 ราย พบว่า

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว	จำนวน	ค่าร้อยละ
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก		
1. ควรจัดให้มีพื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวและมีเจ้าหน้าที่สำหรับบริการที่จอดรถให้เพียงพอ	41	16.3
2. ควรจัดให้มีศาลาที่พักผ่อนสำหรับบริการนักท่องเที่ยวให้เพียงพอ	51	20.3
3. ควรจัดให้มีห้องสุขาที่อยู่ใกล้บริเวณแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอ	31	12.3
4. ควรจัดให้มีการควบคุมด้านราคาอาหารให้เหมาะสม	20	8
5. ควรปรับปรุงท่าเรือนำเที่ยวและเตรียมอุปกรณ์ชูชีพสำหรับ		

เรือนำเที่ยวให้เพียงพอ	33	13.1
6. ควรปรับปรุงสถานที่ตั้งขยะให้เหมาะสมและมีเจ้าหน้าที่ดูแล		
ความสะดวกบริเวณแหล่งท่องเที่ยวให้ทั่วถึง	37	14.7
ด้านการประชาสัมพันธ์		
1. ควรปรับปรุงหรือจัดให้มีแพ็คเกจสำหรับสินค้าแปรรูปสัตว์น้ำ	22	8.7
2. ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ต้อนรับนักท่องเที่ยว	9	3.6
3. ควรจัดให้มีการจัดทำเอกสารหรือการประชาสัมพันธ์ช่วงเวลา		
ในการเดินทางมาเที่ยวให้ชัดเจน	6	2.4

จากตาราง 10 ผลการศึกษาการสำรวจข้อมูลความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ที่มีต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว จำนวน 250 ราย จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 ราย พบว่า นักท่องเที่ยวแนะนำในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ควรจัดให้มีศาลาที่พักผ่อนสำหรับบริการนักท่องเที่ยวให้เพียงพอมากที่สุด จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 20.3 รองลงมา ควรจัดให้มีพื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวและมีเจ้าหน้าที่สำหรับบริการที่จอดรถให้เพียงพอ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ในด้านการประชาสัมพันธ์ ควรปรับปรุงหรือจัดให้มีแพ็คเกจสำหรับสินค้าแปรรูปสัตว์น้ำมากที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 รองลงมา ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ต้อนรับนักท่องเที่ยว จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง การวิจัยเชิงคุณภาพมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยในปัจจุบัน ศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยและศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาทั้งการวิจัยแบบคุณภาพจากเอกสารทางราชการและเอกสารเผยแพร่ การสัมภาษณ์เชิงลึก และจัดประชุมระดมความคิดเห็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อค้นหาปัญหาและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และการวิจัยเชิงปริมาณมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย หลังจากเก็บข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปข้อค้นพบ จากนั้นนำผลดังกล่าวมาสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้ผลที่ได้เป็นข้อสรุปที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงต่อไป มีรายละเอียดดังนี้

สรุป

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ

คำถามการวิจัยข้อที่ 1 สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นอย่างไร

สรุปผลการศึกษาสภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่าอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่ได้รับการดูแลคุ้มครองให้เป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่าเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมและอนุญาตให้ชุมชนทะเลน้อยที่อาศัยอยู่รอบบริเวณใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยวได้ แต่ยังขาดการบริหารจัดการและการประเมินศักยภาพด้านพื้นที่ที่เหมาะสมนี้เองทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งปัญหาดังกล่าวยังขาดความร่วมมือและรอกการแก้ไขจากชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง

คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

สรุปผลการศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง นำเสนอตามกรอบแนวคิด ทฤษฎี องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเรื่องการประชาสัมพันธ์ พบว่า

1. ปัญหาด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อประโยชน์ในการทำกิน ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ในทะเลน้อย ปัญหาการตื่นเงินของทะเลน้อยมีสาเหตุมาจากตะกอนดินและการเน่าเปื่อยของวัชพืช ส่งผลกระทบต่อภาพถ่ายของสายน้ำสู่ทะเลหลวงไม่สะดวก ปัญหากิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่รบกวนถิ่นที่อยู่ของสัตว์ในทะเลน้อย ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมหากินและการสืบพันธุ์ตามธรรมชาติของสัตว์เปลี่ยนแปลงไป ปัญหาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนทะเลน้อยในการรวมกลุ่มของชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่งผลต่อความสามัคคีและความเข้มแข็งของชุมชน

2. ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ ส่งผลต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช และกรมเจ้าท่าในการขออนุญาตขยายพื้นที่ริมฝั่งทะเลน้อย เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ปัญหาการจัดการด้านขยะและน้ำเสียอย่างถูกต้อง สาเหตุจากคนในชุมชนทะเลน้อยขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการดูแลสิ่งแวดล้อม มุ่งหาแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่เกิดต่อสภาพแวดล้อมบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ปัญหาขาดการสนับสนุนงบประมาณด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากภาครัฐ ปัญหาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ สาเหตุมาจากฤดูท่องเที่ยวในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม นักท่องเที่ยวจะเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก เช่น ปัญหาที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ ปัญหาศาลาที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ ปัญหาห้องสุขาสำหรับบริการนักท่องเที่ยวและคนพิการไม่เพียงพอ ปัญหาท่าเทียบเรือสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน ปัญหาราคาอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เหมาะสม

3. ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ ปัญหาคารจรจรถับคั้งในช่วงฤดูท่องเที่ยว ทำให้เกิดมลพิษทางฝุ่นละออง

4. ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์โดยผ่านสื่อแผ่นพับ โบปลิว ยังไม่แพร่หลาย ทำให้การรับรู้รายละเอียดของข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวไม่ชัดเจน ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจในการเดินทางมาเที่ยว

คำถามการวิจัยข้อที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นอย่างไร

สรุปแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง นำเสนอตามกรอบแนวคิด ทฤษฎี การพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และด้านองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเรื่องการประชาสัมพันธ์ มีรายละเอียดดังนี้

1. แนวทางการพัฒนาด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว

1.1 การให้ความรู้พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวแก่ชุมชน โดยการให้เจ้าหน้าที่ของเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย และเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ความรู้แก่ประชาชนในชุมชน การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวด้านการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวเรื่องกฎระเบียบข้อห้ามของเขตคุ้มครองสัตว์ป่า รวมถึงขอความร่วมมือในการรักษาความสะอาด ทำให้ส่งผลกระทบต่อสัตว์น้อยลง

1.2 การจัดทำโครงการต่อเนื่องในการปรับภูมิทัศน์ริมทะเลน้อย เช่น โครงการกำจัดผักตบชวา และการขุดลอกในระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคมของทุกปี ผู้นำชุมชนควรลงมาให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับจากการท่องเที่ยว เพื่อขยายผลให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวนอกเหนือจากการรวมกลุ่มทางอาชีพเพียงอย่างเดียว

2. แนวทางการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม

การส่งเสริมให้มีการขับเคลื่อนการพัฒนาหรือการแก้ไขปัญหาของจังหวัด โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน และสนับสนุนส่งเสริมการปรับปรุงแก้ไขปัญหาระเบียบ ข้อกฎหมาย ให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานในพื้นที่ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความคล่องตัวมีความเป็นเอกภาพ สามารถดำเนินการตามแผนพัฒนาได้อย่างเต็มที่ การจัดประชุมผู้นำชุมชน ประชาชน แจ้งถึงปัญหาและบอกแนวทางการกำจัดขยะและน้ำเสียที่ถูกต้อง รวมทั้งออกกฎข้อบังคับให้ร้านอาหาร และที่พักให้มีการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งลงสู่ทะเลน้อย โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นติดตามตรวจสอบเป็นระยะ โดยมีบทลงโทษที่รุนแรงและเข้มงวด การจำกัดการขยายตัวของอาคารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นที่พักแรมหรือที่อยู่อาศัยไม่ให้บุกรุกพื้นที่สาธารณะ โดยวางแผนแบ่งเขตพื้นที่หรืออาจจำกัดพื้นที่บางจุด ที่จะบดบังทัศนียภาพรวมทั้งต้องจำกัดความสูงของสิ่งก่อสร้างด้วย จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะให้พอเพียง มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและเป็นระเบียบเรียบร้อย นักท่องเที่ยวจะได้รู้สึกมีความสุขความสะดวกในการเดินทางมาเที่ยว ด้านงบประมาณ ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

3. แนวทางการพัฒนาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จัดทำป้ายยินดีต้อนรับและป้ายบอกทาง ขนาด 3 x 10 เมตร เช่น สี่แยกโพธิ์ทอง อำเภอควนขนุน ถนนข้ามรถทางรถไฟ บ้านปากคลอง พื้นที่เชื่อมต่อระหว่างตำบลมะกอกเหนือกับตำบลพนางตุง เส้นทางที่มาจากอำเภอระโนด

4. แนวทางการพัฒนาด้านการประชาสัมพันธ์

จัดทำเป็นรูปแบบแผ่นพับ ใบปลิว แล้วย่านไปไว้ที่ศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง เป็นต้น

ผลการศึกษาเชิงปริมาณ

คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

สรุปผลการศึกษาปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน ที่มีต่อสภาพปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีรายละเอียดดังนี้

ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า ปัญหาด้านจุดดึงดูดใจ คือ สิ่งปลูกสร้างที่บดบังทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว คือ ศาลาที่พักมีไม่เพียงพอ ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว คือ เรื่องป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไม่เพียงพอ ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว คือ สินค้าของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อยยังไม่เพียงพอและแพร่หลาย

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผลจากการศึกษาสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

คำถามการวิจัยข้อที่ 1 สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นอย่างไร

จากผลการศึกษาสภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า อุทยานนกน้ำทะเลน้อยยังขาดการบริหารจัดการและการประเมินศักยภาพด้านพื้นที่ ที่เหมาะสมทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วรวิทย์ สุวรรณภักดี (2547) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง พบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ในอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ บริเวณสถานที่ ด้านบริหารจัดการทั่วไป ด้านบุคลากร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวม คิดเห็นด้วยอยู่ในระดับดีและยังมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ณีฐธัญญา หมั่นหนู (2555) ได้ศึกษาเรื่องความร่วมมือของชุมชนทะเลน้อย เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พบว่า สภาพการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อยในปัจจุบันมีการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

อภิปรายได้ว่า สภาพการท่องเที่ยวอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง จากงานวิจัยที่ผ่านมาในรอบ 10 ปี พบว่า สภาพการท่องเที่ยวอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยอยู่ในระดับดี แต่จากการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการท่องเที่ยวอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยที่ขาดการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ขาดการบริหารจัดการและการประเมินศักยภาพด้านพื้นที่ที่เหมาะสม ส่งผลต่อทัศนียภาพและสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว และยังพบปัญหาดังกล่าวในงานวิจัยของ ปี 2555 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขให้หมดไป ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนควรมีการประสานความร่วมมือกัน เพื่อขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาให้มีความต่อเนื่องและพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง มีอะไรบ้าง

ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพในเรื่องของสิ่งแวดล้อม พบว่า ปัญหาการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างอาคารบ้านเรือน ที่พัก ร้านค้า ร้านอาหาร ที่บดบังทัศนียภาพที่สวยงามบริเวณอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงปริมาณในเรื่องของสิ่งแวดล้อม นักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาในเรื่องสิ่งปลูกสร้างที่บดบังทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยอยู่แล้วไม่สวยงาม ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ วรณา ศิลปอาชา (2546) เรื่องของสิ่งแวดล้อมในการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อการก่อสร้างสิ่งสาธารณูปโภคที่กระทบต่อภูมิทัศน์และสูญเสียความเป็นธรรมชาติ ยังมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ไร่ไพพรรณ แก้วสุริยะ (2544) ในเรื่องของสิ่งแวดล้อมในการสร้างสิ่งแปลกปลอมหรือสิ่งปลูกสร้างเป็นปัญหาปัญหาต่อสภาพภูมิทัศน์ของพื้นที่ไม่สวยงาม มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุริยญา อุไรรัตน์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา ในเรื่องของสิ่งแวดล้อม พบว่า การบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากกลุ่มนายทุน ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศ และสภาพแวดล้อมที่ไม่สวยงาม

อภิปรายได้ว่า ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมบริเวณอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย คือ การบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นที่อนุรักษ์ ในการสร้างอาคารบ้านเรือน ร้านค้า ร้านอาหาร อีกทั้งยังขาดการจัดระเบียบของพื้นที่อย่างเหมาะสม ทำให้ทัศนียภาพหรือภูมิทัศน์บริเวณอุทยานนกกน้ำทะเลน้อยดูไม่สวยงามไม่กลมกลืนกับธรรมชาติ ปัญหาดังกล่าวผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมองว่าเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข ซึ่งนักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาดังกล่าวด้วยเช่นเดียวกัน เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.8 มีวัตถุประสงค์เพื่อเข้ามาเยี่ยมชมธรรมชาติ อาจสร้างความไม่ประทับใจใน

การเดินทางมาเที่ยว และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคใต้ในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในเรื่องของปัญหาสิ่งดึงดูดใจ คือการบุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยเช่นเดียวกัน

ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พัก ห้องสุขา เป็นต้น ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการศึกษาเชิงปริมาณในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาในเรื่องศาลาที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ราไพพรรณ แก้วสุริยะ (2544) ในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกในการบริการทางการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว เช่น ที่พัก ร้านอาหาร ที่จอดรถ ห้องสุขา การบริการนำเที่ยว เป็นต้น ต้องมีบริการไว้อย่างเพียงพอ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กมลพร อัสวมงคลสว่าง (2552) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาสก จังหวัดสุราษฎร์ธานีในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักท่องเที่ยวต้องการให้ปรับปรุงทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มี 5 ประการคือ ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว สุขาหรือห้องอาบน้ำ การคมนาคม สาธารณูปโภคพื้นฐานให้เพียงพอ มีสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพัทธ์ ชัยไชยนอก (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษายานดำน้ำ อ่าวหาด่านซ้าย จังหวัดเลยในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ ศาลาพักผ่อน ที่จอดรถ ห้องสุขา ไม่เพียงพอ

อภิปรายได้ว่า ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย คือ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พัก ห้องสุขา เป็นต้น เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพระราชบัญญัติการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ส่งผลต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ต่อเนื่องและยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือและภาคใต้ในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในเรื่องของปัญหาสิ่งอำนวยความสะดวก คือ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการนักท่องเที่ยวต้องมีไว้บริการอย่างเพียงพอด้วยเช่นเดียวกัน

ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพในเรื่องของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ปัญหาเรื่องของป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายเตือน ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ มีความสอดคล้องกับการศึกษาเชิงปริมาณในเรื่องของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาในเรื่องป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไม่เพียงพอ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาบ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลยในเรื่องของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นปัญหาเช่น ป้ายบอกทางมีไม่เพียงพอ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จอมขวัญ ลอยศักดิ์วงศ์ (2550) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตากในเรื่องของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ปัญหาป้ายบอกทางยังมีน้อยและมองเห็นไม่ชัดเจน

อภิปรายได้ว่า ปัญหาด้านการเข้าถึงอุทยานนกน้ำทะเลน้อย คือ เรื่องของป้ายบอกทาง ป้ายสัญลักษณ์ ป้ายเตือน ป้ายยินดีต้อนรับขนาดใหญ่ยังมีไม่เพียงพอ เนื่องจากเส้นทางเข้าสู่อุทยานนกน้ำทะเลน้อยสามารถเข้าถึงได้หลายเส้นทาง และมีจุดเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่หลายจุด ดังนั้น นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างถิ่นอาจเกิดการสับสนในเรื่องของเส้นทาง และทำให้หลงทางได้ง่าย ปัญหาดังกล่าวผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมองว่าเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข ซึ่งนักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาดังกล่าวด้วยเช่นเดียวกัน และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในเรื่องของปัญหาการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับป้ายสื่อความหมายด้วยเช่นเดียวกัน

ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว โดยผ่านสื่อแผ่นพับ ใบปลิวยังมีไม่เพียงพอและแพร่หลาย ไม่สอดคล้องกับการศึกษาเชิงปริมาณ พบว่า นักท่องเที่ยวมองถึงปัญหาในเรื่องสินค้าของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ยังไม่เพียงพอและแพร่หลาย เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์มาเพื่อเยี่ยมชมและซื้อของที่ระลึกและมองว่ายังไม่มีการทำจัดแพ็คเกจสำหรับสินค้าแปรรูปสัตว์น้ำซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์ทางอ้อมของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มาลินี หาญยุทธ (2551) ได้ศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษาตำบลไร่หลวง อำเภอสองแคว จังหวัดน่านในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ พบว่า มีการประชาสัมพันธ์ที่ไม่หลากหลาย มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวิทย์ นามบุญเรือง (2553) ได้ศึกษาแนวทาง

การพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยว อำเภอภูหลวง จังหวัดเลยในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ พบว่า ปัญหาการประชาสัมพันธ์อยู่ในวงแคบและขาดการประสานงานเครือข่ายแหล่งท่องเที่ยว

อภิปรายได้ว่า ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย คือ สื่อประชาสัมพันธ์ เช่น แผ่นพับ โบปลิว ยังไม่แพร่หลาย เนื่องจากขาดงบประมาณสนับสนุนและความชัดเจนของหน่วยงานที่รับผิดชอบและรูปแบบเอกสารดูไม่น่าสนใจ ปัญหาดังกล่าวผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมองว่าเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข ในขณะที่เดียวกันนักท่องเที่ยวมองว่าปัญหาสินค้าที่ระลึกหรือผลิตภัณฑ์พื้นบ้านที่จำหน่ายในปัจจุบันไม่มีบรรจุภัณฑ์ที่ดึงดูดใจได้ว่าซื้อมาจากที่ไหน มีคุณภาพหรือไม่ซึ่งนักท่องเที่ยวมองว่านอกจากจะสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวแล้ว ยังเป็นการประชาสัมพันธ์ทางอ้อมซึ่งเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งด้วย และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในเรื่องของปัญหาการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ด้วย เช่นเดียวกัน

คำถามการวิจัยข้อที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เป็นอย่างไร

แนวทางการพัฒนาด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ควรมีการให้ความรู้พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวในการปฏิบัติตัวในแหล่งท่องเที่ยว ในส่วนของการศึกษาเชิงปริมาณ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไม่ได้กล่าวถึงในด้านนี้ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2546) ในเรื่องของหลักการและแนวทางปฏิบัติของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กล่าวคือควรให้คำแนะนำและให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยวหรือข้อพึงปฏิบัติแก่นักท่องเที่ยวในการปฏิบัติตัวในแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ ไร่ไพพรรณ แก้วสุริยะ (2544) ในเรื่องของแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กล่าวคือควรให้ความรู้และปลูกจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยวและเจ้าของท้องถิ่นให้เกิดความรักความหวงแหนและรับผิดชอบต่อทรัพยากรท่องเที่ยว มีสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ในเรื่องของสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษา บ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย พบว่า ควรจัดทำคู่มือข้อควรปฏิบัติและการให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในการปฏิบัติตัวในแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้กระทบต่อสิ่งแวดล้อม

อภิปรายได้ว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในด้านสิ่งดึงดูดใจในเรื่องของแนวทางปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยว ควรให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลทางการท่องเที่ยวหรือข้อควรปฏิบัติแก่นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวโดยไม่กระทบต่อทรัพยากรท่องเที่ยวหรือกระทบให้น้อยที่สุด และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในด้านสิ่งดึงดูดใจในเรื่องของการให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลทางการท่องเที่ยวและข้อควรปฏิบัติตัวในการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวด้วยเช่นเดียวกัน

แนวทางการพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ควรจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะให้เพียงพอ มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงปริมาณในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยแนะนำให้ปรับปรุงด้านศาลาที่พัก พื้นที่จอดรถ ห้องสุขา ไว้บริการอย่างเพียงพอ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลาศ เตชะไพฑูริย์ (2538) ในเรื่องของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ลานจอดรถ ที่พักแรม ร้านอาหาร ภัตตาคาร ร้านขายของที่ระลึก บริการนำเที่ยว เป็นต้น มีสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาบ้านคำนซ่าย อำเภอคำนซ่าย จังหวัดเลย ในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ การจัดสถานที่ไว้คอยบริการต้อนรับนักท่องเที่ยวให้เพียงพอ เช่น ศาลาพักผ่อน ที่จอดรถ ห้องสุขา เป็นต้น มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุริยัญญา อุไรรัตน์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา ในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ควรจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่นั่งพักผ่อน ห้องน้ำ ที่จอดรถ ถังขยะ ไว้รองรับนักท่องเที่ยวตามความเหมาะสมกับปริมาณนักท่องเที่ยว และมีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

อภิปรายได้ว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวควรมีไว้บริการนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือและภาคใต้ในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในเรื่องของการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะให้เพียงพอ มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยเช่นเดียวกัน

แนวทางการพัฒนาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ควรจัดทำป้ายยินดีต้อนรับและป้ายบอกทางตามเส้นจุดเชื่อมต่อไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย สามารถมองเห็นได้ชัดเจนและเพียงพอ ในส่วนของการศึกษาเชิงปริมาณ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไม่ได้กล่าวถึงในด้านนี้ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลาส เตชะไพบูลย์ (2538) ในเรื่องของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวในด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรมีป้ายบอกทางต้องเห็นได้ชัดเจนและเพียงพอ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ประพัทธ์ชัย ไชยนอก (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาบ้านด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย พบว่า แนวทางการพัฒนาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวควรมีการจัดทำป้ายบอกระยะทางที่มองเห็นได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุริยญา อุไรรัตน์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา พบว่า ควรจัดทำป้ายบอกความหมายป้ายบอกทิศทาง ป้ายวิธีปฏิบัติตนของนักท่องเที่ยวในการเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยว ป้ายข้อห้ามปฏิบัติตนป้ายบอกความหมายอย่างเหมาะสมและเพียงพอ และมีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

อภิปรายได้ว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในด้านการเข้าถึงในเรื่องของป้ายสื่อความหมายต่างๆ ต้องมีความชัดเจนและเพียงพอมองเห็นได้ชัด และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางภาคเหนือในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกันในด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เรื่องของป้ายสื่อความหมายต่าง ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน

แนวทางการพัฒนาด้านการประชาสัมพันธ์

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ควรจัดทำแผ่นพับ โบปลิวิ แนะนำแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงปริมาณ พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย แนะนำให้มีการจัดทำแพ็คเกจสำหรับสินค้าแปรรูปสัตว์น้ำเพื่อการประชาสัมพันธ์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์มาเพื่อเที่ยวชมและซื้อของที่ระลึกและมองว่ายังไม่มีการทำจัดแพ็คเกจสำหรับสินค้าแปรรูปสัตว์น้ำซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์ทางอ้อมของแหล่งท่องเที่ยว มีความสอดคล้องกับเอกสารประกอบการสอนรายวิชาการบริหารเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2551) ในเรื่องขององค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนการท่องเที่ยว ได้แก่ ข่าวสารข้อมูลทางการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์เพื่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยสื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ หนังสือคู่มือนักท่องเที่ยวและสื่อออนไลน์ต่าง ๆ มีความสอดคล้องตามแนวคิดของ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ในเรื่องของการหลักการสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักท่องเที่ยว โดย

สื่อต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ ใบปลิวและสื่อออนไลน์ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุริยญา อุไรรัตน์ (2553) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนา การท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา ในเรื่องของการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว พบว่า ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมี การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ร้านค้าควรมีบรรจุกิจกรรม ป้ายติดราคาสินค้าให้ชัดเจน รายละเอียดของสินค้า เพื่อสร้างความมั่นใจและความสะดวกของนักท่องเที่ยวในการซื้อสินค้า

อภิปรายได้ว่าแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ในด้านการประชาสัมพันธ์ ควรมีการประชาสัมพันธ์ในทุก ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องและทั่วถึง เช่น แผ่นพับ ใบปลิว ป้ายโฆษณา แผ่นแจกใส่ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก รวมไปถึงสื่อออนไลน์ต่าง ๆ และยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทาง ภาคใต้ในบริบทที่ต่างกันที่มีความเหมือนกัน ในด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว เรื่องของ การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากผลการศึกษาพบว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษาอุทยาน นกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคชุมชนซึ่ง ขณะนี้ยังไม่มีการประสานงานกันอย่างจริงจัง ดังนั้นควรมีการจัดทำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยว อุทยานนกน้ำทะเลน้อย โดยเป็นส่วนหนึ่งของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ และมีการจัดตั้งคณะทำงาน ที่จะเป็นตัวกลางประสานงานกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากการสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยออกเป็น 5 ประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. ด้านจุดดึงดูดใจ

1.1 ควรมีการจัดแบ่งเขตพื้นที่การใช้ประโยชน์ให้เป็นสัดส่วนและจำกัดการขยายตัวของ สิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบ้านพัก ร้านค้า ร้านอาหาร หรือที่อยู่อาศัยไม่ให้นุกรุกพื้นที่สาธารณะ หรือพื้นที่เขตสงวน

1.2 ควรมีการให้ความรู้พื้นฐานหรือศึกษาดูงานด้านแหล่งท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็น ภาคเอกชนหรือภาคชุมชน และการปลูกจิตสำนึกให้ชุมชนเกิดความรักความหวงแหน ให้ตระหนักถึง คุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น

1.3 ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวเห็นคุณค่าของทะเลน้อย และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไม่รบกวนวิถีชีวิตของสัตว์ในทะเลน้อย

1.4 ควรร่วมมือกันของทุกภาคส่วนในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของทะเลน้อย และมีการวางแผนร่วมกันในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม

1.5 ควรมีการประเมินขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวปีละครั้ง

2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

2.1 ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ไว้คอยบริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว มีบริการห้องน้ำ สาธารณะที่สะอาดรวมถึงห้องน้ำของคนพิการ สถานที่นั่งพักผ่อน ถึงขยะ สถานที่จอดรถไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอในช่วงฤดูท่องเที่ยว

2.2 ควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกไว้บริการนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และเหมาะสม

3. ด้านการเข้าถึง

3.1 ควรจัดทำป้ายบอกความหมาย ป้ายบอกทิศทางภายในแหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจน ป้ายเตือนนักท่องเที่ยวในจุดที่เสี่ยงอันตราย จัดทำข้อควรปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อการท่องเที่ยวที่ปลอดภัย

3.2 หน่วยงานภาครัฐหรือส่วนกลาง ควรจัดสรรงบประมาณในการจัดทำป้ายบอกความหมายต่าง ๆ อย่างเพียงพอและเหมาะสม

4. การประชาสัมพันธ์

4.1 ควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง จัดทำแผ่นพับ ใบปลิว ให้มีความน่าสนใจนำไปไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ

4.2 หน่วยงานภาครัฐหรือส่วนกลาง ควรจัดสรรงบประมาณในการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์อย่างเพียงพอและเหมาะสม

4.3 ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการตลาด อย่างต่อเนื่อง

4.4 จัดตั้งชมรมหรือกลุ่มอาชีพไว้ เพื่อบริหารจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยตรง โดยมีเจ้าหน้าที่คอยประสานงานเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อยร่วมกับการท่องเที่ยวจังหวัด อย่างต่อเนื่อง

4.5 ควรสร้างจุดขาย เพื่อแสดงว่าอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่า และมีเอกลักษณ์ควรค่าแก่การอนุรักษ์ไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อป้องกันการเกิดผลกระทบในทางลบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. ควรศึกษาปัจจัยทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางมาเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาด้านการตลาดให้ดียิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนทะเลน้อยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อนำผลที่ได้ไปกำหนดข้อพึงปฏิบัติในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยวร่วมกัน
4. ควรศึกษาแนวทางการพัฒนา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา

ข้อค้นพบ

ในการวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า อุทยานนกน้ำทะเลน้อยเป็นที่พื้นที่ทับซ้อนซึ่งมีหลายหน่วยงานเป็นผู้กำกับดูแลในการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ เช่นกรมเจ้าท่า กรมธนารักษ์ กรมอุทยานสัตว์ป่า และพันธุ์พืช เทศบาลตำบลทะเลน้อยและเทศบาลตำบลนางคง โดยอนุญาตให้คนในชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียงใช้ประโยชน์ในการทำกินแต่ไม่สามารถออกเอกสารสิทธิ์ครอบครองได้ จึงเป็นสาเหตุทำให้คนในชุมชนทะเลน้อยและหน่วยงานดังกล่าวเกิดความขัดแย้งเป็นปัญหาต่อการพัฒนาพื้นที่ เนื่องด้วยติระเบียบและข้อบังคับแต่ละหน่วยงาน ดังนั้นกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน จึงมีความสำคัญและควรสนับสนุนส่งเสริมการปรับปรุงแก้ไขปัญหาระเบียบ ข้อกฎหมายให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพื้นที่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลพร อัสวมงคลสว่าง. (2552). **แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาสก จังหวัดสุราษฎร์ธานี**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กรมการท่องเที่ยว. (2557). **สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยว มกราคม-ธันวาคม 2557**. (Online). <http://tourism.go.th/index.php>, 20 เมษายน 2557.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2545). **หลักสถิติ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เก็ดถวา บุญปรากฏ. (2542). **บทบาทของรัฐและเอกชนในการจัดการการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารัตถศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน. (2538). **ประชากรกับการพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โกวิทย์ พวงงาม. (2545). **การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน**. กรุงเทพมหานคร: ประชาธิปไตยของประชาชนในชนบท.
- เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย. (2556). **สถิตินักท่องเที่ยวเดือนตุลาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2556**. พัทลุง: เขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย.
- จริญญา เจริญสุขไส. (2544). **แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- จอมขวัญ ลอยศักดิ์วงศ์. (2550). **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์. (2546). **การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชาย โพธิ์สีดา. (2549). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- ชื่นกมล วัฒนาวงศ์. (2553). **ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2542). **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 3. เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์.

- ฐิติวัฒน์ นวลละออง. (2550). การวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่
องค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ณรงค์ โพธิ์พุกขานันท์. (2556). ระเบียบวิธีวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: แอคทีฟพรีน.
- ณัฐฉิษา หมื่นหนู. (2555). การมีส่วนร่วมของชุมชนทะเลน้อยในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัย
นานาชาติแสตมฟอร์ด.
- เทศบาลตำบลทะเลน้อย. (2556). สภาพและข้อมูลพื้นฐาน. (Online). <http://www.thalenoigoth/index.php>, 20 กันยายน 2556.
- เทศบาลตำบลพนาสูง. (2556). ข้อมูลพื้นฐาน. (Online). http://www.go.th/center/website/management/website_dragdrop/index.php?site=406&page_id=406, 10 กันยายน 2556.
- ธวัชชัย มานิตย์. (2550). ผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น กรณีศึกษาตำบล
เวียงใต้ อำเภอป่า จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธานีทร์ ศิลป์จารุ. (2556). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS. พิมพ์ครั้งที่ 13..
กรุงเทพมหานคร: เอส.อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์.
- นรินทร์ชัย พัฒนพงศา. (2546). การมีส่วนร่วม หลักการพื้นฐาน เทคนิคและกรณีตัวอย่าง. กรุงเทพ
มหานคร: 598 พริน.
- นิคม จารุมณี. (2544). การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพ
มหานคร: โอเอสพรีนติ้งเฮ้าส์.
- นิรันดร์ จงวุฒิเวศน์. (2546). กลวิธีแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา
ชุมชนในการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: ศักดิ์โสภากาพิมพ์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิชาการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- _____. (2548). อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- _____. (2549). การพัฒนาและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนด์ ดีไซน์.
- บุปผา พิภูสแก้ว และคณะ. (2550). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการแนวทางการมีส่วนร่วมของ
ภาคธุรกิจในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนบนพื้นที่เกาะช้าง
กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

- ประพัทธ์ชัย ไชยนอก. (2553). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: กรณีศึกษาบ้าน
ด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชายุทธศาสตร์
การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร: ไฟว์แอนด์
โฟร์พรีนติ้ง.
- พงศกร ชาวเชียงตุง. (2550). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณลำน้ำชี จังหวัดมหาสารคาม.
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- พิมพ์ระวี วัฒนรุ่งสัจย์. (2553). การท่องเที่ยวชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเอสพรีนติ้งเฮาส์.
- ภาณี วงษ์เอก. (2541). การศึกษาเชิงคุณภาพ: เทคนิคการวิจัยภาคสนาม. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม:
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มนัส สุวรรณ. (2538). นิเวศวิทยากับการพัฒนาเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
_____. (2541). การเขียนโครงการวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่:
สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. (2551). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการบริหารเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว.
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- มาลินี หาญยุทธ. (2551). รูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษา
ตำบลไร่หลวง อำเภอสองแคว จังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ยุวัฒน์ วุฒิเมธี. (2526). หลักการพัฒนาชุมชนและหลักการพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร: ไทย
อนุเคราะห์ไทย.
- รัตนะ บัวสนธิ์. (2552). วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: คำสมัย.
- ราไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2544). การท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตชนบทอย่างยั่งยืน. เอกสารประกอบการบรรยาย
เรื่องการจัดการท่องเที่ยวชนบท. ม.ป.ท.
- วรรณดี สุทธิรินทร. (2556). การวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยในกระบวนทัศน์ทางเลือก. กรุงเทพ
มหานคร: บริษัท สำนักพิมพ์สยามปริทัศน์ จำกัด.
- วรรณมา ศิลปอาษา. (2546). การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
พัฒนาท่องเที่ยว.

- รววิทย์ สุวรรณภักดี. (2547). **ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยาน
นกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
นันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2531). **การพัฒนาชนบทไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชัย เทียนน้อย. (2540). **การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- วิมล จิโรจน์พันธุ์ และคณะ. (2551). **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. กรุงเทพมหานคร: แสงดาว.
- วิมล วิโรจน์พันธุ์. (2548). **การท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: แสงดาว.
- วิษรัตน์ แก้วอุทัย. (2554). **ทัศนคติและความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อส่วนประสม
ทางการตลาดในกิจกรรมนันทนาการของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง**. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- วิรัช ลภีรัตนกุล. (2548). **การประชาสัมพันธ์**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2546). **การบริหารและจัดการเทศบาลในยุคปฏิรูปการเมือง**. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์โพธิ์เพชร.
- วิลาศ เตชะไพบูลย์. (2538). **การท่องเที่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโลก
สีเขียว.
- วิรัชสิทธิ์ สิทธิไตรย์ และโยชิน แสงดี. (2536). **การสนทนากลุ่ม: เทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพ**. พิมพ์
ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สมาคมวิจัยเชิงคุณภาพแห่งประเทศไทย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีธัญญา วรากุลวิทย์. (2546). **งานมัลติมีเดีย 1**. พิมพ์ครั้งที่ 3. พระนครศรีอยุธยา: สถาบันเทคโนโลยี
ราชมนัก.
- ศิริพร จิรวัดเนกุล. (2553). **การวิจัยเชิงคุณภาพด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ**. กรุงเทพมหานคร: วิทยพัฒน์.
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2531). **ศึกษาเบื้องต้นเพื่อวางแผนพัฒนา
การท่องเที่ยว ส่วนที่ 1**. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสาร.
- _____. (2542). **การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพ
มหานคร: ธรรมสาร.
- สายพิณ ยิ้มอ่อน. (2548). **ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไทย**. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
วไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สำนักข่าวเดลินิวส์. (2557). **ข่าวทั่วไทย ขยะมหาศาลเคลื่อนหาดเตยงาม**. (Online). [http://www.
dailynews.co.th](http://www.dailynews.co.th), 24 พฤษภาคม 2557.
- สำนักข่าวไทยพีบีเอสนิวส์. (2557). **รายงานพิเศษ สำนวความเสื่อมโทรม "ทะเลน้อย" หลังถูก
ธุรกิจการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลง**. (Online). <http://news.thaipbs.or.th>, 2 เมษายน 2557.

- สำนักข่าวไทยรัฐ. (2557). ปี 2556 วิกฤติขยะล้นเมือง รอการแก้ไข. (Online). <http://www.thairath.co.th/content/317075>, 24 พฤษภาคม 2557.
- สำนักข่าวผู้จัดการ. (2556). สมเด็จพระเทพฯ ส่งคณะชุดทำงานแก้ปัญหาขยะล้นเกาะหลีเป๊ะ จ. สตูล. (Online). <http://www.manager.co.th/South/ViewNews.aspx?NewsID=9570000043629>, 19 เมษายน 2557
- สำนักข่าวสปริงนิวส์. (2557). ขยะภูทับเบิก กระทบชุมชน ทำแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโทรม. (Online). <http://travel.kapook.com/view53886.html>, 20 เมษายน 2557.
- สุชีรา แก้วรักษ์. (2549). **ศักยภาพของชุมชนต่อการจัดการทรัพยากรเชิงเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่ ชุมชนน้ำบริเวณเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจเกษตร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุทิตี ชัดติยะ และวิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์. (2554). **แบบแผนการวิจัยและสถิติ**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง.
- สุถางค์ จันทวานิช. (2554). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยญา อุไรรัตน์. (2553). **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณทะเลสาบสงขลา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุริพร พงษ์พานิช. (2544). **การมีส่วนร่วมของประชาชน จดหมายข่าวการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- สุวัฒน์ จุฑากรณ์. (2544). **การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สุวิทย์ นามบุญเรือง. (2553). **แนวทางการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวอำเภอภูหลวง จังหวัดเลย**. รายงานการวิจัย เสนอต่อกองทุนสนับสนุนการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- เสกสรรค์ ขวณิชย์. (2536). **เอกสารประกอบการสอนวิชาภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. ขอนแก่น: ภาควิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสน่ห์ จามริก. (2527). **นโยบาย กลวิธี การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ศึกษานโยบายสาธารณสุข.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2542). **การประชาสัมพันธ์: ทฤษฎีและปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

- เสรี วัจสีไพจิตร. (2532). จุดหักเหของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ชนวนให้เกิดขบวนการนิเวศวิทยา
ทางการเมือง. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- อकिन รพีพัฒน์. (2547). การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์การศึกษา
นโยบายสาธารณสุข.
- อภิญา กังสนารักษ์. (2544). รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมในองค์กรที่มีประสิทธิผลระดับคณะ
ของสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อร สีแพร. (2549). การจัดการนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อัศวิน แสงพิกุล. (2556). ระเบียบวิธีวิจัยด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม. กรุงเทพมหานคร: พูจีซีร็อกซ์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เอี่ยมพร วิมลไชยจิต. (2551). นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวทางเลือกกับธุรกิจสปาในเขตอำเภอ
เมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์การเมือง มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่.
- Collier and Harraway. (1997). **Principle of Tourism**. Auckland: Longman Paul Ltd.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ	คณบดีคณะวิทยาการจัดการ และ
กรรมการและเลขานุการ
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาพร แสงทอง	รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย และ
อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
3. ดร.เทพกร ณ สงขลา	อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
4. ดร.นัยนา ใจวัชริน	อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ภาคผนวก ข

รายนามผู้ให้ข้อมูล

รายชื่อผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล	ประสบการณ์	จำนวน
นายพิชิต ขันดีพันธ์	ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลพนาสูง	1 คน
นายคณนาท หมั่นหนู	ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลทะเลน้อย	1 คน
นายชาย สุวรรณชาติ	ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้าเขตห้าลำดัวป่าฯ	1 คน
นางสาวสุจิรา เศรษฐเชื้อ	ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาระบบอาชีวศึกษา	1 คน
นายกิตติกร ชูเพชร	ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านตำบลพนาสูง ม. 2	1 คน
ผศ.วิเชียร แก้วบุญส่ง	ผู้อำนวยการวิทยาลัยภูมิปัญญาชุมชน	1 คน
นายวุฒิพงษ์ คงเทพ	ประธานผู้ประกอบการที่พัก	1 คน
นายปิยรัช เอียดคำ	ปลัดเทศบาลตำบลทะเลน้อย	1 คน
นายประสิทธิ์ เพชรสุข	ประธานผู้ประกอบการร้านอาหาร	1 คน
นายธนาริรพัทร นวลแก้ว	ประธานผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก	1 คน
นายณรงค์ ชุ่นเซ่ง	ประธานผู้ประกอบการเรือนำเที่ยว	1 คน

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 0158 / 2557

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิษฐ์ ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 1249 / 2556

วันที่ 22 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาพร แสงทอง

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิษฐ์ ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอกความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 1250 / 2556

วันที่ 22 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.เทพกร ณ สงขลา

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิษฐ์ ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 1251 / 2556

วันที่ 22 ธันวาคม 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.นัยนา ไ้วศิริ

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิษฐ์ ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการฯ

เรียน นายกเทศมนตรีตำบลนางตุง

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิเชียร แก้วบุญส่ง

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน นายวุฒิพงษ์ คงเทพ

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน นายกิตติกร ชูเพชร

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการ ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน นายณรงค์ ชุ่นเซ่ง

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน นายประสิทธิ์ เพชรสุข

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0025

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน นายธนาธิรภัทร์ นวลแก้ว

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้กำหนดจัดโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหา และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว (ดังเอกสารแนบ)

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญเป็นวิทยากรและประธานในพิธีเปิดโครงการดังกล่าว ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 เวลา 13.00-15.00 น. ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมอบหมายให้ นายโกวิท เหมือนสังข์ เป็นผู้ประสานงานกับท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0008

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 มกราคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์

เรียน นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลนางตุง

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูษ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามกระบวนการวิจัย จึงพิจารณาเลือกหน่วยงานของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งวันและเวลานักศึกษาผู้ทำวิจัยจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศษ 0560.06 / ว 0008

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์

เรียน นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลทะเลน้อย

ด้วย นายโกวิทย์ เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูษี ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามกระบวนการวิจัย จึงพิจารณาเลือกหน่วยงานของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งวันและเวลานักศึกษาผู้ทำวิจัยจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่ส่งผลกระทบหรือส่งผลเสียหายต่อการทำงานและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนัท ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศธ 0560.06 / ว 0008

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์

เรียน หัวหน้าเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย

ด้วย นายโกวิท เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูษ ทินนาม	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามกระบวนการวิจัย จึงพิจารณาเลือกหน่วยงานของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งวันและเวลานักศึกษาผู้ทำวิจัยจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศษ 0560.06 / ว 0008

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์

เรียน หัวหน้าศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย

ด้วย นายโกวิทย์ เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ธนาธิง ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามกระบวนการวิจัย จึงพิจารณาเลือกหน่วยงานของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งวันและเวลานักศึกษาผู้ทำวิจัยจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

<http://bundit.skru.ac.th/>

ที่ ศษ 0560.06 / ว 0008

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 มกราคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์

เรียน

ด้วย นายโกวิทย์ เหมือนสังข์ รหัสนักศึกษา 55G4001001 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา: อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ฐานิภูษี ทินนาม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามกระบวนการวิจัย จึงพิจารณาเลือกหน่วยงานของท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งวันและเวลานักศึกษาผู้ทำวิจัยจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 074- 336948

<http://bundit.skru.ac.th/>

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ที่ 996/2557

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานโครงการอบรมสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว
แบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

ตามที่หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินโครงการอบรมสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ เทศบาลตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานโครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ดังนี้

1. คณะกรรมการอำนวยการ

1.1	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	ประธานกรรมการ
1.2	รองคณบดีงานบริหารและบริการ	รองประธานกรรมการ
1.3	รองคณบดีงานวิชาการและวิจัย	กรรมการ
1.4	รองคณบดีงานเลขานุการคณบดี	กรรมการ
1.5	ผู้ช่วยคณบดีงานเทคโนโลยีสารสนเทศและกิจกรรมนักศึกษา	กรรมการ
1.6	ผู้ช่วยคณบดีงานกิจการพิเศษและวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
1.7	ผู้ช่วยคณบดีงานประกันคุณภาพและการจัดการความรู้	กรรมการ
1.8	ประธานหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ	กรรมการ
1.9	รักษาการหัวหน้าสำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ : ให้คำปรึกษา แนะนำ แก้ไขปัญหา และดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

2. คณะกรรมการดำเนินงาน

2.1 อาจารย์ ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	ประธานกรรมการ
2.2 อาจารย์ ดร.แสนศักดิ์ ศิริพานิช	รองประธานกรรมการ
2.3 ผศ.นิตยา จิตรักษ์ธรรม	กรรมการ
2.4 อาจารย์ ดร.นัยนา โจ้วศิริ	กรรมการ
2.5 อาจารย์นุชชรา พึ่งวิริยะ	กรรมการ
2.6 ผศ.สายฝน ไชยศรี	กรรมการ
2.7 อาจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ	กรรมการ
2.8 นายสุวิทย์ เฟ็งทิพย์นาง	กรรมการ
2.9 นายโกวิทย์ เหมือนสังข์	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ : วางแผนการดำเนินโครงการและประสานงานกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินโครงการเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ

3. คณะกรรมการฝ่ายการเงินและพัสดุ

3.1 อาจารย์ ดร.แสนศักดิ์ ศิริพานิช	ประธานกรรมการ
3.2 นายสุวิทย์ เฟ็งทิพย์นาง	กรรมการ
3.3 นางสาวอรวรรณ พงสาวดาร	กรรมการ
3.4 นางวัฒนิดา โตชนาการ	กรรมการ
3.5 นางพิชญภา สังกข์ทอง	กรรมการและเลขานุการ

- หน้าที่**
1. ดำเนินการจัดทำเอกสารการเบิกจ่ายเงินประจำโครงการ
 2. จัดทำหนังสือขออนุมัติจัดซื้อจัดจ้างวัสดุประกอบโครงการ

4. คณะกรรมการฝ่ายลงทะเบียนและพิธีการ

4.1 นายโกวิทย์ เหมือนสังข์	ประธานกรรมการ
4.2 นายรัชชัย เอกรัตน์	กรรมการ
4.3 ร้อยโทสุนทร หนูสีคง	กรรมการและเลขานุการ

- หน้าที่**
1. จัดเตรียมเอกสารประกอบการลงทะเบียน
 2. แจกแบบประเมินโครงการ
 3. เป็นพิธีกรประจำโครงการ

5. คณะกรรมการฝ่ายสถานที่และโสตทัศนูปกรณ์

5.1 นายคณัย อุไรรัตน์	ประธานกรรมการ
5.2 นางวัฒนิดา โทชณาการ	กรรมการ
5.3 นางสาวณิชดาพร หวานสนิท	กรรมการ
5.4 นางสาวอรนุช พรหมเพศ	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ : จัดเตรียมสถานที่ โสตทัศนูปกรณ์และถ่ายภาพกิจกรรมตลอดการดำเนินโครงการ

6. คณะกรรมการฝ่ายอาหารและสวัสดิการ

6.1 นางสาวชุติพา เหมะรักษ์	ประธานกรรมการ
6.2 นายโกวิทย์ เหมือนสังข์	กรรมการ
6.3 นายรัชชัย เอกรัตน์	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ : จัดเตรียมอาหารว่างและเครื่องดื่ม และอาหารกลางวันสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการ

7. คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลโครงการ

7.1 อาจารย์ ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง	ประธานกรรมการ
7.2 นางสาวชุติพา เหมะรักษ์	กรรมการ
7.3 นายโกวิทย์ เหมือนสังข์	กรรมการ
7.4 ร้อยโทสุนทร หนูสีคง	กรรมการ
7.5 นางสาวอรนุช พรหมเพศ	กรรมการและเลขานุการ

หน้าที่ : ดำเนินการประมวลผลโครงการและสรุปรายงานเป็นรูปเล่มเสนอบัณฑิตวิทยาลัย

ให้คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถเพื่อประโยชน์สูงสุดของงานต่อไป โดยไม่ขอเบิกค่าใช้จ่ายใด ๆ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ตั้ง ณ วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2557

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ้อยทิพย์ พลศรี)

รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำสั่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ที่ 997/2557

เรื่อง ให้ข้าราชการ อาจารย์พิเศษ พนักงานประจำตามสัญญา และนักศึกษาเดินทางไปราชการ
ณ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

ด้วยมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้อนุมัติให้หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ดำเนินโครงการอบรมสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันที่ 9 มีนาคม 2557 ณ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง และเพื่อนำความรู้/ข้อมูลที่ได้รับมาใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา

อาศัยอำนาจตามมาตรา 31 (1) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาจึงสั่งให้ข้าราชการ อาจารย์พิเศษ พนักงานประจำตามสัญญา และนักศึกษาเดินทางไปราชการ ดังนี้

1. อาจารย์ ดร.ป๋องศักดิ์	ทองเนื้อแข็ง	อาจารย์
2. อาจารย์ ดร.ฐานิภูษ	ทินนาม	อาจารย์พิเศษ
3. นางสาวณิชดาพร	หวานสนิท	พนักงานประจำตามสัญญา
4. นางสาวทัศนีย์	โส๊ะประจัน	นักศึกษา
5. นางสาวมารีนา	สะมะแอ	นักศึกษา
6. นายอานต์	อารีมาน	นักศึกษา
7. นางสาวนุญฉัตร	ชาชะ	นักศึกษา
8. นางสาวราตรี	หมื่นสอียด	นักศึกษา
9. นางสาวลลิตา	หมาดดาเร๊ะ	นักศึกษา
10. นางสาววันนิดา	อยู่ดี	นักศึกษา
11. นางสาวอาฮีเสาะ	อาแว	นักศึกษา
12. นางสาวอิสริย์	ธรรมมา	นักศึกษา

13. นายชนวัฒน์	หัดเหม	นักศึกษา
14. นายอับดุลฮาติม	เต็ง โค	นักศึกษา
15. นางสาวซารีนา	อาลาหดี	นักศึกษา
16. นางสาวฐิตารัตน์	โฮ่ลิม	นักศึกษา
17. นางสาวดารารัตน์	มาตติ	นักศึกษา
18. นายธวัชชัย	มณีแสง	นักศึกษา
19. นางสาวธัญทิพย์	ทวีผลตระกูล	นักศึกษา
20. นางสาวนทีกานต์	จงรักษ์	นักศึกษา
21. นางสาวนฤมล	สุลาการ	นักศึกษา
22. นางสาวบัวรวย	แซ่ลี	นักศึกษา
23. นางสาวปวีตรา	ทวยเจริญ	นักศึกษา
24. นางสาวปิยวรรณ	มากเป็ย	นักศึกษา
25. นางสาวพนิดา	กาญจนพิทักษ์	นักศึกษา
26. นางสาวไพลิน	ขวัญศรี	นักศึกษา
27. นางสาวภาณุมาศ	เสนเจ็ย	นักศึกษา
28. นางสาวมาริสา	เหรียญนุ้ย	นักศึกษา
29. นางสาวมัสมณี	นิลาและ	นักศึกษา
30. นางสาวนินดา	สกุลตา	นักศึกษา
31. นางสาววรรณนิสา	ทองสีคำ	นักศึกษา
32. นางสาววรัทยา	ฐานะพันธุ์	นักศึกษา
33. นางสาวรุณี	แสงสี	นักศึกษา
34. นางสาวศศิณีภา	ขุนพรรณราย	นักศึกษา
35. นางสาวสายใจ	สุทธิโพธิ์	นักศึกษา
36. นางสาวสาวิกา	สาหมัด	นักศึกษา
37. นางสาวสุชานันท์	แก้วจันทร์	นักศึกษา
38. นางสาวสุดารัตน์	สุวรรณศรี	นักศึกษา
39. นางสาวเสาวลักษณ์	สุวิทยาภรณ์	นักศึกษา
40. นางสาวอรณี	หัดเหม	นักศึกษา
41. นางสาวอรุณวดี	สุดหล้า	นักศึกษา
42. นางสาวโอชาฉัตร	นาคมาศ	นักศึกษา

43. นางสาวไอรดา	ทับพรหม	นักศึกษา
44. นางสาวกานต์ชนก	พรหมวงศ์	นักศึกษา
45. นายคำทอง	สุขนันท์	นักศึกษา
46. นางสาวภาวีกา	ทองช่วย	นักศึกษา
47. นายสุกรี	คอเถาะ	นักศึกษา
48. นางสาวสารินาถ์	จิตต์สกุล	นักศึกษา
49. นางสาวจุฑาทิพย์	พรหมแจ้ง	นักศึกษา
50. นางสาวสิริพรรณ	หวันยุหนุด	นักศึกษา
51. นายโกวิทย์	เหมือนสังข์	นักศึกษา
52. นางสาวชุติพา	เหมะรักษ์	นักศึกษา
53. นายคณัย	อุไรรัตน์	นักศึกษา
54. นายธวัชชัย	เอกรัตน์	นักศึกษา
55. นางวัฒนิดา	โตชณาการ	นักศึกษา
57. ร้อยโทสุนทร	หนูสีง	นักศึกษา
58. นางสาวอรนุช	พรหมเทศ	นักศึกษา
59. นางสาววิภาดา	หนูนวล	นักศึกษา

ทั้งนี้ ให้เดินทางไปราชการในวันที่ 9 มีนาคม 2557 โดยไม่ขอเบิกค่าใช้จ่ายใด ๆ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสงขลา

สั่ง ณ วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2557

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ้อยทิพย์ พลศรี)

รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ภาคผนวก ง

โครงการอบรมสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม
ของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

บันทึกข้อความ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
รับที่ 1646
วันที่ 12 ก.พ. 57
เวลา 15.00 น.

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ที่ วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2557

เรื่อง ขออนุมัติโครงการอบรมสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

เรียน อธิการบดี

ด้วยนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ กำหนดจัดโครงการสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ เทศบาลตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ตลอดจนเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา

ในการนี้ นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จึงขออนุมัติโครงการสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยเบิกจ่ายจากงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากเทศบาลตำบลทะเลน้อยและจากงบประมาณที่นักศึกษาสมทบกันเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติ

โกวิท

(นายโกวิท เหมือนสังข์)

ตัวแทนนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

เรียน อธิการบดี

เรียน อธิการบดี

10/กพ/57

10/กพ/57

12 กพ. 57

- ทราบ
- ติดตามเสนอ
- อื่นๆ
- ขออนุมัติดำเนินการตามระเบียบ
- ดำเนินการ

เรียน อธิการบดี
- นพ. 12 กพ. 57
12 ก.พ. 57
12 ก.พ. 57

13.2 ด้านผลลัพธ์ (outcome)

ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการเรียน การทำวิทยานิพนธ์ และ การปฏิบัติงานได้

13.3 ด้านผลกระทบ (impact)

ผู้เข้าร่วมโครงการเกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติของอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมาก ยิ่งขึ้น

14. การประเมินโครงการ

14.1 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการ ท้องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

14.2 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความพึงพอใจในการเข้าร่วมโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

14.3 ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

15. ผู้รับผิดชอบโครงการ

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่ม 55G400 โทรศัพท์ 080 - 7042343

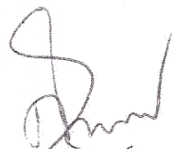

(นายโกวิท เหมือนสังข์)

ตัวแทนนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
ผู้เสนอโครงการ

(ดร.ปองศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง)

ประธานหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
ผู้เห็นชอบโครงการ

(อาจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)
คณบดีคณะวิทยาการจัดการ
ผู้เห็นชอบโครงการ

(อาจารย์ ดร.สรณ เสนาสวัสดิ์)
รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
ผู้เห็นชอบโครงการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ้อยทิพย์ พลศรี)
รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ผู้อนุมัติโครงการ

ชื่อโครงการ/กิจกรรม	สัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม ของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
แผนงาน	-
ผลผลิตที่	-
ลักษณะโครงการ/กิจกรรม	☒ โครงการ/กิจกรรมใหม่ ☐ โครงการ/กิจกรรมต่อเนื่อง

1. ข้อมูลพื้นฐานของโครงการ

1.1 ประเภทโครงการ

☐ ผลิตบัณฑิต	☒ พัฒนาคุณภาพนักศึกษา	☒ พัฒนาการเรียนการสอน
☐ พัฒนาคณาจารย์	☐ บริการวิชาการแก่ชุมชน	☐ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
☒ วิจัย	☐ โครงการอื่น ๆ (ระบุ).....	

1.2 ความสัมพันธ์การบูรณาการโครงการกับการเรียนการสอน และ/หรือการบริการวิชาการ และ/หรือการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และ/หรือการวิจัย

- หลักสูตร/รายวิชา	สัมมนาปัญหาทางธุรกิจ.....
- องค์ความรู้ในเรื่อง	การท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม.....
- การวิจัย เรื่อง	

1.3 ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น

☒ หน่วยงานภายนอก (ระบุ)	1. เทศบาลตำบลทะเลน้อย
☒ หน่วยงานภายใน (ระบุ)	1. คณะวิทยาการจัดการ
2. บัณฑิตวิทยาลัย

1.4 ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยกับหน่วยงาน

ระดับ	ประเภท	ข้อที่	เรื่อง
มหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา	ยุทธศาสตร์	3	การให้บริการวิชาการและถ่ายทอดเทคโนโลยีตามความต้องการของท้องถิ่น
	ผลผลิต กลยุทธ์	2	ผลงานการให้บริการวิชาการ ส่งเสริมกระบวนการจัดการและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชนท้องถิ่นเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืน
หน่วยงาน	ยุทธศาสตร์	3	ส่งเสริมการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ
	กลยุทธ์	3	จัดระบบส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยเพื่อพัฒนาและการวิจัยเพื่อการจัดการศึกษา
ระบบการประกัน คุณภาพการศึกษา ภายในของสำนักงาน คณะกรรมการ การอุดมศึกษา (สกอ.)	องค์ประกอบ	2	การผลิตบัณฑิต
		3	กิจกรรมการพัฒนานักศึกษา
	ตัวบ่งชี้	2.6	ระบบและกลไกการจัดการเรียนการสอน
		3.2	ระบบและกลไกการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา
เป้าหมายที่ คาดหวัง		ผู้เข้าร่วมโครงการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และได้รับข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์	

2. หลักการและเหตุผล

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจสังคมของประเทศไทย และยังเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับประเทศปีละนับแสนล้านบาท และยังเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องตามมามากมาย อาทิเช่น ธุรกิจที่พัก ร้านอาหาร สินค้าของที่ระลึก ร้านอาหาร การคมนาคมขนส่ง การนำเที่ยว และธุรกิจอื่น ๆ อีกทั้งยังช่วยกระจายรายได้สู่ชุมชนตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ปัจจุบันประเทศไทยมีรายได้เข้าสู่ประเทศจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ดังข้อมูลรายงานจากสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ทอท) เปิดเผยข้อมูลล่าสุด เรื่อง ประเทศที่มีรายได้ด้านการท่องเที่ยวสูงที่สุด 10 อันดับ พบว่า ในปี 2556 ซึ่งประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 5 ของโลก ซึ่งมีรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าประเทศเป็นจำนวนเงิน 26,680 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 8.31 แสนล้านบาท)

จากการจัดอันดับตามที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้เป็นจำนวนมาก แต่ปัญหาที่พบในประเทศไทยปัจจุบันพบว่า มีการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ฟุ่มเฟือย ขาดการดูแลรักษาเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแหล่งที่ตกอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมและไม่สามารถสร้างความปลอดภัยในการเดินทางมาเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้ ทำให้แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งไม่ได้รับความนิยมแม้จะมีความสวยงามทางธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวก็ตาม จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า แม้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีอัตราการขยายตัวรายได้จากภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวส่งผลให้เกิดเงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น แต่ผลกระทบจากภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ขาดการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดกลับส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมที่ปรากฏในแหล่งท่องเที่ยว เช่นเดียวกันหากขาดการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติ ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ส่งผลให้คนในชุมชนมีอาชีพ เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวและเกิดธุรกิจหลายประเภท อาทิเช่น ธุรกิจที่พัก ร้านค้าของที่ระลึก ร้านอาหาร การนำเที่ยว และการคมนาคมขนส่ง แต่ในขณะที่เดียวกันการเจริญเติบโตทางด้านการท่องเที่ยวจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่น ซึ่งได้แก่ทรัพยากรทางธรรมชาติ ทรัพยากรทางศิลปวัฒนธรรม และทรัพยากรด้านแรงงานของคนในชุมชน เป็นต้น ทนในการประกอบธุรกิจทางการท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวโดยมุ่งหารายได้ให้มากที่สุด แต่ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมา

ในอนาคต คือ การทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังจะเห็นได้จากการมีขยะมูลฝอยเพิ่มมากขึ้น เกิดน้ำเสียในชุมชน และความแออัดของอาคารบ้านเรือนที่บดบังทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว

จากสภาพปัญหาดังกล่าว นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ รหัส 55G400 มีความสนใจในการนำปัญหาดังกล่าวมาเป็นหัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา จึงกำหนดสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ขึ้น

3. วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
2. เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้ทราบแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
3. เพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา

4. กลุ่มเป้าหมายผู้เข้าร่วมโครงการ

มีผู้เข้าร่วมโครงการ 39 คน ประกอบด้วย

1. นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จำนวน 7 คน
2. นักศึกษาปริญญาตรี โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จำนวน 30 คน
3. คณาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ จำนวน 2 คน

5. ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย (กรณีอบรม, สัมมนา)

5.1	ตัวชี้วัดเชิงปริมาณ	:	มีผู้เข้าร่วมโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
5.2	ตัวชี้วัดเชิงคุณภาพ	:	5.2.1 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 90 5.2.2 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความพึงพอใจต่อการจัดโครงการ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 5.2.3 ผู้เข้าร่วมโครงการ สามารถจะนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 75

- 5.3 ตัวชี้วัดเชิงเวลา : สามารถจัดกิจกรรมตามที่กำหนดในโครงการได้เสร็จสิ้นตามระยะเวลาที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

6. วัน เวลา สถานที่ และระยะเวลาในการดำเนินงาน

จัดโครงการวันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557 ณ ห้องประชุมเทศบาลตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง

7. ขั้นตอนดำเนินงาน (PDCA)

ขั้นที่	กิจกรรม/งาน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน (ปีงบประมาณ 2557)							
		กุมภาพันธ์ 2557				มีนาคม 2557			
		1	2	3	4	1	2	3	4
ขั้นวางแผน (P)									
1	กำหนดวัน เวลา สถานที่จัดโครงการ	↔							
2	จัดทำโครงการและขออนุมัติจากมหาวิทยาลัย		↔						
3	จัดทำคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินโครงการ			↔					
ขั้นดำเนินการ (D)									
4	ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินงาน			↔					
5	ประชุมชี้แจงคณะกรรมการดำเนินการโครงการ เพื่อวางแผนการปฏิบัติงานและมอบหมายหน้าที่				↔				
6	ดำเนินโครงการ (9 มีนาคม 2557)						↔		
ขั้นสรุปและประเมินผล (C)									
7	สรุปผลและประเมินผลการดำเนินงาน							↔	
8	เสนอรายงานผลการดำเนินงานต่อบัณฑิตวิทยาลัย								↔
ขั้นปรับปรุงตามผลการประเมิน (A)									

ชั้นที่	กิจกรรม/งาน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน (ปีงบประมาณ 2557)							
		กุมภาพันธ์ 2557				มีนาคม 2557			
		1	2	3	4	1	2	3	4
9	นำผลมาประเมินมาปรับปรุง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินโครงการครั้งต่อไป	เมษายน 2557							

8. วิทยากร (ผู้ทรงคุณวุฒิ) จำนวน 8 คน ภายใน ภายนอก

8.1	นายพิชิต ชันติพันธ์	นายกเทศมนตรีตำบลพนาสูง
8.2	นาย กิตติกร ชูเพชร	ผู้ใหญ่บ้านตำบลพนาสูง หมู่ 2
8.3	นาย วุฒิพงษ์ พงษ์เทพ	ประธานผู้ประกอบการที่พักริมทะเลน้อย
8.4	นาย ณรงค์ ชุ่นเซ่ง	ประธานผู้ประกอบการนำเที่ยว ทะเลน้อยทัวร์
8.5	นาย ประสิทธิ์ เพชรสุข	ประธานผู้ประกอบการร้านอาหาร
8.6	นาย ธนาธิรพัทร นวลแก้ว	ประธานผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก
8.7	ผศ. วิเชียร แก้วบุญส่ง	ผู้อำนวยการวิทยาลัยภูมิปัญญาชุมชน

9. คุณสมบัติผู้เข้าร่วมโครงการ

- 9.1 นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
- 9.2 นักศึกษาปริญญาตรี โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 9.3 คณาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

10. วิธีการจัดโครงการ

- การสัมมนาแลกเปลี่ยนความรู้ จำนวน 2 หัวข้อ รวมเวลา 2 ชั่วโมง

11. ค่าใช้จ่ายในการจัดโครงการ

เบิกจ่ายจากงบประมาณสนับสนุนจากเทศบาลตำบลทะเลน้อย และจากงบประมาณที่นักศึกษาสมทบกันเอง โดยไม่เบิกจ่ายงบประมาณจากมหาวิทยาลัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

11.1 ค่าตอบแทนวิทยากร 4,000 บาท

- 11.1.1 ค่าตอบแทนวิทยากรสัมมนา จำนวน 8 คน ๆ ละ 2 ชั่วโมง ๆ ละ 250 บาท
เป็นเงิน 4,000 บาท

11.2 ค่าใช้สอย 4,175 บาท

11.2.1 ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มวิทยากรสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการ และคณะกรรมการ
ดำเนินงาน จำนวน 48 คน ๆ ละ 1 มื้อ ๆ ละ 25 บาท (47 x 1 x 25) เป็นเงิน
1,175 บาท

11.2.2 ค่าชดเชยน้ำมันเชื้อเพลิง จำนวน 3,000 บาท

11.3 ค่าวัสดุ 3,000 บาท

วัสดุประกอบโครงการ จำนวน 3,000 บาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 11,175 บาท (หนึ่งหมื่นหนึ่งพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน)

ขอตัวเฉลี่ยทุกรายการ

12. หัวข้อในการสัมมนา

12.1 สภาพปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยในปัจจุบัน

12.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

13. ผลที่คาดว่าจะได้รับเชิงปริมาณ/เชิงคุณภาพ

13.1 ด้านผลผลิต (output)

ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข
ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

13.2 ด้านผลลัพธ์ (outcome)

ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการเรียน การทำวิทยานิพนธ์
และการปฏิบัติงานได้

13.3 ด้านผลกระทบ (impact)

ผู้เข้าร่วมโครงการเกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติของอุทยานนกน้ำ
ทะเลน้อยมากยิ่งขึ้น

14. การประเมินโครงการ

14.1 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไข
ปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

14.2 ผู้เข้าร่วมโครงการมีความพึงพอใจในการเข้าร่วมโครงการ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

14.3 ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

15. ผู้รับผิดชอบโครงการ

นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ กลุ่ม 55G400 โทรศัพท์
080-7042343

(นายโกวิทย์ เหมือนสังข์)

ตัวแทนนักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

(ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง)

ประธานหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

(อาจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีคณะวิทยาการจัดการ

ผู้เห็นชอบโครงการ

(อาจารย์ ดร.ศชน เสนาสวัสดิ์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อ้อยทิพย์ พลศรี)

รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผู้อนุมัติโครงการ

กำหนดการ

โครงการสัมมนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
วันอาทิตย์ที่ 9 มีนาคม 2557

ณ ห้องประชุมเทศบาลตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

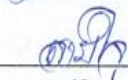

วันที่ 9 มีนาคม 2557

11.30 – 13.30 น.	เดินทางจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาสู่เทศบาลตำบลทะเลน้อย
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
13.30 – 13.45 น.	ลงทะเบียน
13.45 – 14.00 น.	พิธีเปิดโครงการเสวนา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบ
มีส่วนร่วมของอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
กล่าวรายงานโครงการ โดย
ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง ประธานหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
กล่าวเปิดโครงการ โดย
นายคณนาถ หมั่นหนู นายกเทศมนตรีตำบลทะเลน้อย
14.00 – 15.00 น.	สัมมนาเรื่อง สภาพปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย
ในปัจจุบัน
โดย   1. นายนาย พิชิต ชันติพันธ์ 2. นาย กิตติกร ชูเพชร 3. นาย วุฒิพงษ์ พงษ์เทพ 4. นาย ณรงค์ ชุ่นเซ่ง 5. นาย ประสิทธิ์ เพชรสุข 6. นาย ธนาธิรพัทร นวลแก้ว 7. ผศ. วิเชียร แก้วบุญส่ง
15.00 – 16.00 น.	สัมมนา เรื่อง แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยาน
นกน้ำทะเลน้อย

- โดย
1. นายนาย พิชิต ชันติพันธ์
 2. นาย กิตติกร ชูเพชร
 3. นาย วุฒิพงษ์ พงษ์เทพ
 4. นาย ณรงค์ ชุ่นเซ่ง
 5. นาย ประสิทธิ์ เพชรสุข
 6. นาย ธนาธิรพัทร นวลแก้ว
 7. ผศ. วิเชียร แก้วบุญส่ง 16.00 – 16.10 น. พิธีปิด
- 16.20 – 18.20 น. เดินทางกลับสู่มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หมายเหตุ : พักรับประทานอาหารว่าง เวลา 15.00 - 15.15 น.
กำหนดการสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

โครงการสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม
กรณีศึกษาอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
วันอาทิตย์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย

ลำดับที่	ชื่อ - นามสกุล	ชื่อหน่วยงาน	ลายเซ็น
1	นางสาว พนิดา กาญจนพิทักษ์	นักพิชชา มจร.	พนิดา
2	นางสาว ชีรณช คุ้มดี	นักศึกษาศา ม.ร.ด.	ชีรณช
3	ดร. วิธิตา นอร์สโตน	ผ.ส.สงขลา ม.ร.ด.	
4	นางสาว ดนัยใจ ดุสิตา	นักศึกษาศา มจร.	
5	นางสาว สดาดิษฐ์ สิริวัฒนศิริ	นักศึกษาศา มจร.	สดาดิษฐ์
6	อ. อธิคุณ อธิคุณ	ผ. ม.ร.ด.	
7	ร.ศ. สุเทพ นุศลวิทย์	ผ. ม.ร.ด.	
8	น.ส. อธิคุณ อธิคุณ	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
9	น.ส. ปิยะพรณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	ปิยะพรณ
10	น.ส. นฤมล ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	นฤมล
11	น.ส. ฟ้าใส ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	ฟ้าใส
12	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
13	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	
14	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
15	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
16	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
17	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ
18	น.ส. อธิคุณ ภาณุพันธ์	ผ. ม.ร.ด.	อธิคุณ

โครงการสัมมนาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม
กรณีศึกษาอุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
วันอาทิตย์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
ณ ห้องประชุมศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าทะเลน้อย

ลำดับที่	ชื่อ - นามสกุล	ชื่อหน่วยงาน	ลายเซ็น
1	นางสาวศศิณีมา ขุเพรชกร	นักศึกษ มรท.	ศศิณีมา
2	นางสาว สดาศิรินทร์ มาตย์	นักศึกษ มรท.	สดาศิรินทร์
3	นางสาวสุจิตาวิทย์ ไช้อิ่ม	นักศึกษ มรท.	สุจิตาวิทย์
4	นางสาว สุชาชนันท์ แก้วจันทร์	นักศึกษ มรท.	สุชาชนันท์
5	นางสาววิภาดา ขุนศรีจันทร์	นักศึกษ มรท.	วิภาดา
6	นางสาว เหวงกษิณี สาทนพงศ์	นักศึกษ ม.ร.ท.	เหวงกษิณี
7	นางสาว มาริษา พรหมบุญ	นักศึกษ ม.ร.ท.	มาริษา
8	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
9	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
10	นางสาว วิภาดา ขุนศรี	นักศึกษ มรท.	วิภาดา
11	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
12	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
13	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
14	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
15	นางสาว อธิษฐ์ ธรรม	นักศึกษ มรท.	อธิษฐ์
16			
17			
18			
19			
20			

ภาคผนวก จ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา:
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ จัดทำขึ้นสำหรับใช้ในการศึกษาและจัดทำวิทยานิพนธ์ โดยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงปัญหาและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย สำหรับข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะถูกนำไปใช้ทางการศึกษาเท่านั้น ซึ่งทุกคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือ

โกวิทย์ เหมือนสังข์

ผู้วิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- () ชาย () หญิง

2. อายุ

- () ต่ำกว่า 20 ปี () ระหว่าง 21-30 ปี
 () ระหว่าง 31-40 ปี () ระหว่าง 41-50 ปี
 () ระหว่าง 51-60 ปี () 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- () ต่ำกว่ามัธยมศึกษา () มัธยมศึกษา/ปวช.
 () อนุปริญญา/ปวส. () ปริญญาตรี
 () ปริญญาโท () สูงกว่าปริญญาโท

4. รายได้ต่อเดือน

- () ไม่เกิน 10,000 บาท () 10,001-15,000 บาท
 () 15,001-20,000 บาท () 20,001-25,000 บาท
 () 25,001-30,000 บาท () 30,001 ขึ้นไป

5. อาชีพ

- () นักเรียน/นักศึกษา () รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ
 () พนักงานบริษัทเอกชน () เกษตรกรรม
 () ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ () รับจ้างทั่วไป
 () ข้าราชการบำนาญ () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. ภูมิสำเนา

() จังหวัดพัทลุง () จังหวัดอื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. รูปแบบ/วัตถุประสงค์การท่องเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ท่องเที่ยว/เยี่ยมชม () พักค้างคืน
 () ล่องเรือดูนก () ซื้อสินค้า
 () รับประทานอาหาร () อบรมสัมมนา/วิจัย
 () เที่ยวงานประจำปี

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ให้ตรงความเป็นจริงมากที่สุด โดยเรียงลำดับระดับความสำคัญของปัญหาดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

รายการ	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านสิ่งดึงดูดใจ (Attractions)					
1. ทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
2. อากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
3. ความสะอาดของบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
4. สิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
5. กิจกรรมล่องเรือดูนกบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย (ถ้าใช้บริการ)					
6. ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนควายน้ำ					
7. ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์นกน้ำ					
8. ความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณดอกบัว					

รายการ	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9. วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตชุมชน					
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities)					
10. แสงสว่างยามค่ำคืนบริเวณอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย					
11. การสื่อสารโทรคมนาคมสำหรับบริการนักท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์สาธารณะ WiFi					
12. การกำจัดขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ ถูดำ					
13. จำนวนที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)					
14. ราคาค่าบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)					
15. การรักษาความปลอดภัยของที่พัก (ถ้าใช้บริการ)					
16. จำนวนร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
17. ราคาอาหาร สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
18. ความสะอาดถูกสุขอนามัยของร้านอาหาร					
19. จำนวนร้านค้าของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
20. ปริมาณสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน					
21. ราคาสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน					
22. จำนวนห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
23. ความสะอาดของห้องน้ำ ห้องสุขา สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
24. ความปลอดภัยในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขา					

รายการ	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
สาธารณะ					
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities) ต่อ					
25. พื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
26. การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
27. ศาลาที่พัก สำหรับบริการนักท่องเที่ยว					
28. การให้คำแนะนำสถานที่และตอบคำถามของเจ้าหน้าที่อุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
29. การบริการและอภัยยศไมตรีจิตของเจ้าหน้าที่อุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
30. จำนวนเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)					
31. ท่าเทียบเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)					
32. ความปลอดภัยของเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)					
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)					
33. เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
34. สภาพถนนบริเวณอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
35. ยานพาหนะที่ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสารสาธารณะ					
36. ป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
37. ความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนกกน้ำทะเลน้อย					
ด้านการประชาสัมพันธ์ (Public Relations)					
38. การได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ					

รายการ	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นผับ โบปลิ้ว					
ด้านการประชาสัมพันธ์ (Public Relations) (ต่อ)					
39. การได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต					
40. การได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยานนกน้ำทะเลน้อยไปยังศูนย์การเดินทาง ได้แก่ สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถทัวร์					
41. การมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
42. สินค้าของที่ระลึกเพื่อการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย					
43. บรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึกและผลิตภัณฑ์พื้นบ้านเพื่อการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. ในการมาท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยในครั้งนี้ ท่านประทับใจอะไรมากที่สุด กรุณาบอกตัวอย่าง

.....

.....

2. ในการมาท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยในครั้งนี้ ท่านพบปัญหาอะไรบ้าง กรุณาบอกตัวอย่าง

.....

.....

3. ท่านมีข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยอย่างไร

.....

.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา:
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ – สกุล.....

เพศ.....อายุ.....

ระดับการศึกษา.....

อาชีพ.....ตำแหน่งในชุมชน.....

ที่อยู่.....

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

1. สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและสาเหตุของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....
.....

3. แนวทางแก้ไขปัญหของกรทองที่ขวอุทขานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

แบบสัมภาษณ์กลุ่ม

**เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษา:
อุทยานนกน้ำทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ – สกุล.....

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

1. ปัญหาและสาเหตุของปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. แนวทางแก้ไขปัญหการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

คำสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก

(a) คำสัมภาษณ์จากนายกเทศมนตรีทะเลน้อย สัมภาษณ์เมื่อ 20 มกราคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

สภาพแวดล้อมของทะเลน้อยเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพทางธรรมชาติและ การบุกรุกทำลายของชาวบ้านเพื่อทำกิน ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร จากการทำเกษตรกรรมของชาวบ้าน บริเวณเทือกเขาบรรทัด ตะกอนหรือสารเคมีที่เกิดจากการทำการเกษตร เมื่อมีฝนตกลงมาจะทำให้ตะกอนและสารเคมีไหลลงมาตามสายน้ำลงสู่ทะเลน้อย เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่รับน้ำ โดยผ่านมาจากทิศเหนือผ่านลุ่มน้ำท่าชะและลุ่มน้ำป่าพะยอม ผ่านลำคลองสายหลัก คือ คลองตะเคี๋ย อำเภอลำดวน จังหวัดนครศรีธรรมราช ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของทะเลน้อย ทำให้เกิดวัชพืชและการตื่นเงิน วัชพืชที่อันตรายต่อระบบนิเวศ คือ กง ผักกระเฉด และผักคตขวา ปกคลุมพื้นผิวประมาณ 30-40% ของพื้นที่ 28 ตารางกิโลเมตร หรือ 17,500 ไร่ ส่งผลกระทบต่อดอกบัวไม่สามารถเจริญเติบโตและขยายพันธุ์ได้

- จุดดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ ดอกบัว แต่จะเจอเป็นบางช่วงเวลา
- อากาศที่บริสุทธิ์ ไม่เหนียวเหนอะหนะ เพราะทะเลน้อยเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นน้ำจืด
- วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ของทุกปี จะมีการจัดงานล่องเรือเล่นกทะเลน้อยขึ้นทุกปี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
- หลังจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จเยี่ยมราษฎรชุมชนทะเลน้อย ทางราชการได้สร้างพระตำหนักถวาย บริเวณศาลากลางน้ำในสำนักงานเขตห้ามล่าสัตว์ป่า
- ควายน้ำเป็นสัตว์เศรษฐกิจของชาวบ้าน เมื่อเสร็จจากการทำไร่ทำนาแล้วก็นำควายไปเลี้ยงไว้ตามทุ่งหญ้ากว้าง ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวพบเห็นและมีความแปลกใจเมื่อเห็นควายมุดน้ำ เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่ลุ่มทำให้เกิดน้ำท่วมนานถึง 4 เดือน ทำให้ทุ่งหญ้าถูกน้ำท่วมทั้งหมด จึงทำให้ควายต้องมุดน้ำเพื่อขมวดหญ้าซึ่งอยู่ใต้น้ำกินเป็นอาหาร

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- ข้อจำกัดของพื้นที่ในการจัดโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะสถานที่จอดรถยังไม่ถึงมาตรฐานในการดำเนินการ
- การบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งผลต่อการพัฒนาทะเลน้อย โดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช แต่ขณะนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทะเลน้อย เพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่อไป

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยควรมีลักษณะอย่างไร

- มีความจำเป็นเร่งด่วนในการกำจัดวัชพืช
- มีความจำเป็นต้องขุดลอกทะเลน้อยแก้ปัญหาคาร์ดินเงิน

(b) คำสัมภาษณ์จากวิชาการศูนย์ศึกษาธรรมชาติ สัมภาษณ์เมื่อ 22 มกราคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

ด้วยบริบทของทะเลน้อยใน 1 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ ฤดูน้ำหลากดอกบัวจะตายตามธรรมชาติ พอมาถึงเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมดอกบัวจะกลับมามีความสวยงามอีกครั้ง เป็นวัฏจักรของดอกบัว เมื่อดอกบัวมีเป็นจำนวนมากจะทำให้แมลงต่าง ๆ มากินเกสรของดอกบัว ทำให้นักท่องเที่ยวและนกอพยพมากินแมลงเป็นอาหาร ช่วงนี้จึงมีนกและดอกบัวเป็นจำนวนมาก ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของชุมชนทะเลน้อยทำให้เศรษฐกิจท้องถิ่นดีเป็นพิเศษ สามารถสร้างงานสร้างรายได้ ผลกระทบที่สื่อกระแสจืดซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์บ้านกึ่งชายดี และยังเกิดอาชีพจากการท่องเที่ยว เช่น ขับเรือนำเที่ยว บ้านพัก ร้านอาหาร ของฝากของที่ระลึก รวมไปถึงผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากพืชของพื้นที่ชุ่มน้ำ คือ ผลิตภัณฑ์กระจูด ซึ่งเป็นสินค้าโอท็อป จึงทำให้คนไม่เดินทางออกไปทำงานนอกพื้นที่ และอีกหนึ่งอาชีพที่สร้างรายได้ของชุมชนทะเลน้อย คือ ผลิตภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ำ เช่น ปลาสร้อย ปลาสามกะปิ ปลาแดดเดียว ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนชุมชนทะเลน้อยดีขึ้น

- จุดดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ ควายน้ำ ซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจของคนชุมชนทะเลน้อย มีจำนวนหลายพันตัว ตัวละประมาณ 20,000-30,000 บาท โดยลักษณะพิเศษของควายน้ำ ด้วยสภาพพื้นที่ทะเลน้อยจะเป็นพื้นที่รับน้ำและเป็นหลุมจึงทำให้ควายน้ำต้องปรับตัวให้เข้ากับพื้นที่ในการดำรงชีวิต เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่รับน้ำและเป็นหลุมจะทำให้ น้ำท่วมขัง

เป็นเวลานาน พุงหยาที่เป็นอาหารของควายน้ําทูกน้ําท่วมหมด จึงทำให้ควายน้ําดองมุดน้ําขมวดหญ้ําที่อยู่ใต้น้ํา เพื่อเป็นอาหาร เมื่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเห็นก็รู้สึกแปลกตาเป็นอย่างยิ่ง

- วิธีชีวิตของชุมชนทะเลน้อยอาชีพส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพชาวประมง หัตถกรรมและขุดไหล่บัวหลวงซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจอีกอันหนึ่งของชุมชนทะเลน้อย ซึ่งมีราคา 5 เส้นเท่ากับ 20-30 บาท
- สถานที่ที่เป็นจุดเด่นของทะเลน้อย คือ ทะเลบัวแดง นกน้ํา ควายน้ํา ผลิตภัณฑ์ที่สื่อกระจุดผลิตภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ํา ศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ พระตำหนักพระเทพฯ สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา
- ประเพณีที่น่าสนใจ คือ ประเพณีชักพระน้ํา เทศกาลล่องเรือแลนทะเลน้อย

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ําทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- การบริหารจัดการพื้นที่จากการเพิ่มของจำนวนประชากรในชุมชนและนักท่องเที่ยวทำให้สภาพแวดล้อมภายในชุมชนเสื่อมโทรม เช่น การเพิ่มขึ้นของขยะมูลฝอย น้ําเน่าเสีย ที่เกิดจากร้านอาหาร บ้านพัก เนื่องจากไม่มีระบบกำจัดน้ําเสีย น้ําที่ไหลลงสู่ทะเลน้อยจึงส่งผลให้คุณภาพน้ําในทะเลน้อยลดลง
- วิธีชีวิตคนของพื้นที่ต้นน้ํา กลางน้ํา และปลายน้ํา เนื่องจากทะเลน้อยเป็นพื้นที่รับน้ําการทำลายป่าของเทือกเขาบรรทัด เขาปู่เขาย่า และการทำเกษตรกรรมของคนพื้นที่ดังกล่าว ทำให้สารเคมีที่ใช้ในการทำเกษตรกรรมไหลลงสู่ทะเลน้อย ผ่านลำคลองป่าพะยอม ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทะเลน้อยโดยตรง
- ศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยว เนื่องจากการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวมากเกินไป เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานมีไม่เพียงพอ เช่น ลานจอดรถ ห้องน้ําสำหรับคนพิการ ไม่มี เป็นต้น

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ําทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- หน่วยงานต่าง ๆ ทุกภาคส่วน มีแผนนโยบายเพื่อพัฒนาทะเลน้อย และงานวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมามีไม่สามรถดำเนินการได้หรือมีความลำบากในการดำเนินงาน เนื่องจากสาเหตุมาจากข้อบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมเจ้าท่า กรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมประมง กรมราชพัสดุ สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

(c) คำสัมภาษณ์จากผู้อาวุโสภายในชุมชนทะเลน้อย สัมภาษณ์เมื่อ 21 มกราคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีลักษณะอย่างไร

สภาพการท่องเที่ยวของทะเลน้อยยังไม่พร้อมในทุกด้าน โดยเฉพาะผู้ประกอบการต่าง ๆ เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของทะเลน้อยไม่มีการบริหารจัดการอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการจัดการวัชพืชที่อยู่ในทะเลน้อยไม่สามารถทำได้เพราะไม่มีเครื่องมือ เนื่องจากต้องใช้เครื่องจักรขนาดใหญ่ในการกำจัด จึงทำให้วัชพืชน้ำขึ้นปกคลุมผิวน้ำเต็มไปหมด และการประมงที่ผิดวิธี การขยายพันธุ์ต้นโกง โดยการผ่าต้นโกงออกเป็นหลาย ๆ กอ ทำให้การขยายพันธุ์ต้นโกงขยายอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถควบคุมได้ แม้มีเจตนาจะทำเป็นที่หากินของสัตว์น้ำเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงผลที่จะตามมา ส่วนทางลงและทางขึ้นเรือก็ไม่ได้มาตรฐานไม่สามารถทำได้ เพราะติดข้อกฎหมายโดยหน่วยงานเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทำเรื่องขออนุญาตแล้วก็ได้ไม่ได้ ส่วนของการดูแลความสะอาดมีการพูดคุยกันในกลุ่มผู้ประกอบการโดยขอความร่วมมือในการรักษาความสะอาดบริเวณร้านของตัวเอง ส่วนบริเวณรอบ ๆ ทางเทศบาลมีการบริหารจัดการอยู่แล้ว

- จุดเด่นของทะเลน้อย คือ ทะเลบัวแดง นกน้ำ ควายน้ำ ผลิตภัณฑสัตว์น้ำ ผลิตภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ำ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ พระตำหนักพระเทพฯ และ สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- การไหลของน้ำจากป่าต้นน้ำไปยังทะเลหลวงไม่สะดวก เนื่องจากตะกอนดินและวัชพืชน้ำที่ขึ้นปกคลุมในทะเลน้อย

- คนในพื้นที่บุกรุกสถานที่สาธารณะประโยชน์เพื่อหากิน

- ขาดความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะเทศบาลตำบลพนาสูงและตำบลทะเลน้อย เนื่องจากความขัดแย้งทางด้านการเมืองท้องถิ่น ไม่สามารถทำการปรับปรุง พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการนักท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พัก และท่าเทียบเรือ เป็นต้น

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยควรมีลักษณะอย่างไร

- “การจำเหรียญอายุ” ของทะเลน้อย โดยการขอความร่วมมือของหน่วยงานทุกภาคส่วนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา ลดความขัดแย้งหันหน้าเข้าหากัน เพื่อประโยชน์ส่วนรวม อธิบายการจำเหรียญอายุทะเลน้อย คือ ในสายตาของคนทั่วไปคิดว่าทะเลน้อยตายแล้ว เนื่องจากความเสื่อมโทรมของพื้นที่ จึงมีการจำเหรียญอายุทะเลน้อย เพื่อต่อชะตาหรือปลุกให้ความสวยงาม ความอุดมสมบูรณ์ของทะเลน้อยคืนกลับดังเดิม

(d) คำสัมภาษณ์จากเจ้าหน้าที่เขตห้ามล่าฯ สัมภาษณ์เมื่อ 27 มกราคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีลักษณะอย่างไร

เขตห้ามล่าฯ มีการจัดแบ่งพื้นที่เป็นส่วน ๆ เพื่อความสะดวก มีการวางผังสิ่งก่อสร้างให้สอดคล้องกลมกลืนไปกับธรรมชาติ เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนต่อสภาพแวดล้อมหรือกระทบกระเทือนให้น้อยที่สุด การปลูกสิ่งก่อสร้างของอุทยานขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเขตห้ามล่าสัตว์ป่า แต่ถ้าเป็นสิ่งปลูกสร้างของภาคเอกชนต้องทำหนังสือขออนุมัติจากทางกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช การดูแลพื้นที่อนุรักษ์นั้นไม่ได้ไม่ส่งเสริมให้มีการพัฒนา แต่การพัฒนาต้องเกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม การจะรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้นั้น จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุมอยู่จึงจะรักษาทรัพยากรไว้ได้ และกฎหมายเหล่านั้นจึงควบคุมไปถึงการพัฒนาด้วย

ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- การทำแพร้านอาหาร 7 ร้านนั้น หากจะดำเนินการ เทศบาลควรดำเนินการร่วมกับกรมเจ้าท่า และกรมอุทยานคุ้มครองสัตว์ป่า ซึ่งแบบในการก่อสร้างไม่อนุญาตให้ก่อสร้างโดยวิธีการถม ซึ่งต้องดำเนินการขออนุญาตก่อสร้างอย่างถูกต้องเรียบร้อยจึงดำเนินการก่อสร้างได้ เช่นเดียวกับแบบในการปรับปรุงภูมิทัศน์ของกรมเจ้าท่าที่ใช้วิธีการถม เมื่อขออนุญาตก่อสร้างจึงต้องทำศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) แต่ไม่ได้รับอนุญาตก่อสร้าง ตอนนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนของการแก้ไขแบบ
- ร้านค้าที่จะสร้างที่ริมทะเลน้อยคงทำไม่ได้ เพราะเมื่อมีการก่อสร้างปรับปรุงภูมิทัศน์ จะมีการก่อสร้างท่าเรือให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่
- หากต้องการใช้ประโยชน์พื้นที่ เพื่อการก่อสร้าง การปรับปรุงภูมิทัศน์ต่าง ๆ ในพื้นที่บริเวณอ่าวเจแปนเป็นต้นไป เขตได้ดำเนินการขออนุญาตแล้วหากเทศบาลจะดำเนินการเกี่ยวกับการปรับปรุงภูมิทัศน์ก็สามารถดำเนินการได้เลย
- เขตห้ามล่าสัตว์ป่าฯ ได้ดำเนินการกำจัดวัชพืชในทะเลน้อยตั้งแต่บ้านกาบบัวเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์ให้ดูสวยงาม โดยต้องการให้บริเวณดังกล่าวมีความเหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของบัวแดง จะทำให้พื้นที่ตรงจุดนี้มีความสวยงามมาก ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนของการจัดหาผู้รับเหมาเข้ามาดำเนินการ โดยเขตได้ขออนุญาตดำเนินการปรับปรุงภูมิทัศน์ไว้แล้ว หากจะดำเนินการปรับปรุงหรือพัฒนาอื่นใดไม่ต้องขออนุญาตอีก
- การขออนุญาตกำจัดวัชพืช ตอนนี้เขตห้ามล่าฯ ได้ดำเนินการแจ้งไปยังกรมอุทยานฯ อยู่เพื่อการอนุญาตต่อไป
- โครงการถมดินขยายออกไปเพื่อทำถนนนั้น เขตกำลังเสนอไปยังกรมอุทยานฯ เพื่อการขออนุญาตตามระเบียบให้ถูกต้อง

(c) คำสัมภาษณ์จากปลัดเทศบาลตำบลทะเลน้อย สัมภาษณ์เมื่อ 20 มกราคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีลักษณะอย่างไร

สภาพอากาศของทะเลน้อยเป็นลักษณะอากาศร้อนชื้นอากาศค่อนข้างเย็นสบาย มีลมจากทะเลตลอดทั้งปี พื้นที่ทะเลน้อยส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มมีน้ำคั่งเป็นเวลานาน พืชน้ำจะขึ้นปกคลุมพื้นน้ำค่อนข้างมาก เช่น ต้นกก ผักกระเฉด ผักตบชวา ทำให้ดอกบัวไม่สามารถผุดขึ้นจากน้ำได้ แต่ปัจจุบันทางเทศบาลตำบลทะเลน้อยได้มีการขุดลอกกำจัดวัชพืช เพื่อเอาไปทำปุ๋ยหมักอินทรีย์ และมีการสร้างบ้านเรือนบุกรุกที่สาธารณะ ก่อสร้างขีดขวางทางน้ำและยังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและแออัด ทำให้ดูไม่สวยงามบดบังทัศนียภาพ

- จุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวทะเลน้อย คือ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย ถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดพัทลุง และทะเลน้อย ใน 1 ปี มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวมีวัตถุประสงค์ เพื่อรับประทานอาหารเช้า ซื้อสินค้าพื้นบ้าน ล่องเรือเพื่อชมนกน้ำและดอกบัว

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- ด้านแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมของทะเลน้อยไม่มีจุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้ให้นักท่องเที่ยวประทับใจเมื่อเดินทางมาเที่ยว

- ด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลเชิงลึกให้กับนักท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวไม่ทราบเรื่องฤดูกาล ถ้านักท่องเที่ยวมานอกฤดูกาลก็ไม่สามารถพบเห็นดอกบัวหรือเห็นนกอพยพ ทำให้นักท่องเที่ยวผิดหวังในการเดินทางมาเที่ยว

- ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเรื่องของที่พักร ที่จอดรถ ห้องน้ำ ไม่เพียงพอกับนักท่องเที่ยวในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยควรมีลักษณะอย่างไร

- ขณะนี้ทางเทศบาลตำบลทะเลน้อยได้มีการก่อสร้างตลาดน้ำ เพื่อสร้างเป็นเอกลักษณ์และเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวทะเลน้อยอีกทางหนึ่ง สามารถสร้างงานสร้างรายได้ให้คนในชุมชนทะเลน้อย

- ประสานความร่วมมือกับคนในชุมชนในการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสภาพแวดล้อม ความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว

- จัดให้มีศูนย์ข้อมูลสำหรับบริการนักท่องเที่ยวในการประชาสัมพันธ์เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาถึง เพื่ออำนวยความสะดวก เช่น การประชาสัมพันธ์ต้อนรับนักท่องเที่ยวโดยผ่านเสียงตามสาย
- จัดพื้นที่สำหรับที่จอดรถให้เพียงพอในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว โดยใช้พื้นที่อ่าวเจเป็นที่จอดรถชั่วคราว

(ก) คำสัมภาษณ์จาก นายกเทศมนตรีตำบลนางตุง สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีลักษณะอย่างไร

พื้นที่ของทะเลน้อยได้ขึ้นทะเบียนเป็นพื้นที่ของหลวง หรือหนังสือสำคัญหลวง (นสล.) หน่วยงานหรือส่วนราชการทุกหน่วยงานต้องขออนุญาตในนามทบวงการเมือง ไม่ว่าจะเป็นเทศบาลฯ เขตห้ามล่าฯ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ และประชาชน “ดินแดนแห่งนกแสนตัว บัวล้านดอก” จากเรื่องเล่าของผู้อาวุโสภายในชุมชนทะเลน้อยบอกว่า ทะเลน้อยเมื่อ 50 ปีที่แล้ว เมื่อก่อนสภาพไม่ได้เป็นอย่างที่เห็นในปัจจุบัน ทะเลจะเป็นทะเลที่กว้างมองไปสุดลูกหูลูกตา ไม่มีวัชพืชอย่างผักตบชวาเหมือนปัจจุบัน และมีทะเลบัวที่กว้างและสวยงามมาก ชายฝั่งของทะเลน้อยจะมีลักษณะเป็นคดโค้งคด และมีทรายละเอียด น้ำทะเลใสเห็นตัวปลา แต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่มีการดูแลและขาดการบริหารจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้วัชพืชขึ้นปกคลุมพื้นน้ำ ทำให้บัวไม่สามารถขยายพันธุ์ได้ และการทับถมของวัชพืชทำให้ทะเลตื้นเขิน ทำให้ทะเลบัวจึงหายไป

- จุดสนใจของทะเลน้อย คือ พื้นที่แรมซาร์ไซต์ ทะเลบัว ฝูงนกน้ำ ฝูงควายน้ำ ศาลานางเรียง ศูนย์ศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่า ถนนเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- การบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งผลต่อการพัฒนาทะเลน้อยโดยเฉพาะกรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมเจ้าท่า กรมประมง สิ่งแวดล้อม แต่ขณะนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุง ได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทะเลน้อย เพื่อพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่อไป
- ปัญหาการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนทะเลน้อยในการรวมกลุ่มของชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยว ที่ผ่านมาจะเป็นไปในลักษณะเฉพาะกิจเป็นครั้งคราวตามที่ได้รับคำร้องขอจากส่วนราชการ ยังขาดการรวมตัวกันอย่างจริงจังในการจัดการการท่องเที่ยว

- ปัญหาความขัดแย้งของคนในชุมชนทะเลน้อยซึ่งมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร เกิดการแย่งลูกค้าที่มารับประทานอาหารริมทะเลน้อย สาเหตุเนื่องจากที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวของแต่ละร้านมีไม่เพียงพอ
- ปัญหาขาดการสนับสนุนงบประมาณด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว และงบประมาณจากส่วนกลางที่มีไม่ต่อเนื่องในการปรับปรุงภูมิทัศน์ริมทะเลน้อย

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรจะมีลักษณะอย่างไร

- การให้ความรู้พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวจากหน่วยงานภาครัฐแก่คนในชุมชนทะเลน้อย ในการใช้ประโยชน์และดูแลสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เช่น ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทะเลน้อย และจัดประชุมกันระหว่างคนในชุมชน เพื่อพูดคุยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความร่วมมืออันดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย
- ด้านงบประมาณ ภาครัฐควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ควรมีการจัดการขยะและน้ำเสียให้แก่ชุมชนทะเลน้อย โดยจัดประชุมผู้นำชุมชนและชาวบ้าน แจ้งถึงปัญหาและบอกแนวทางการจัดการขยะและน้ำเสียที่ถูกต้อง รวมทั้งออกกฎหมายข้อบังคับให้ร้านอาหารและที่พักมีการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งลงสู่ทะเล

(๕) คำสัมภาษณ์จาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว สัมภาษณ์เมื่อ 20 มีนาคม 2557

สภาพทั่วไปของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีลักษณะอย่างไร

ชุมชนทะเลน้อยประชาชนโดยส่วนใหญ่มีอาชีพทำประมง โดยมีผู้ประกอบการรายใหญ่หลายราย ไม่นับรวมชาวบ้านที่เป็นรายย่อย และทำกินในครัวเรือนอีกจำนวนมาก ซึ่งหลังจากออกเรือประมงแล้ว จะมีการฆ่าและปลาที่หามาได้และใช้น้ำล้าง ยังไม่รวมถึงสัตว์อื่น ๆ ที่บริโภคซึ่งน้ำล้างและของเสียจากการฆ่าสัตว์นั้นกลายมาเป็นน้ำเสียที่ส่งผลกระทบต่อทะเลน้อย ทั้งนี้พบสารซีโอดี ซึ่งบ่งบอกถึงสารมลพิษทางน้ำ แต่ก็ยังเป็นอาหารหล่อเลี้ยงชั้นดีให้กับผักตบชวาหรือพืชน้ำอื่น ๆ ซึ่งจะเติบโตเร็ว เมื่อพืชน้ำมีมากขึ้นจนแน่นแออัดแหล่งน้ำก็ทำให้ออกซิเจนในน้ำมีน้อย ซึ่งช่วงกลางคืนพืชก็จะคายก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา ซึ่งเป็นก๊าซที่ส่งผลเสียต่อสภาพแวดล้อม ปลาหรือสัตว์ทะเลก็อยู่ไม่ได้ น้ำเสียก็จะตามมาจนระบบนิเวศน์สูญเสียไปทั้งหมด

- จุดดึงดูดนักท่องเที่ยวมีดังนี้ ทะเลบัวแดง นกน้ำ ควายไล่ทุ่ง ผลิตภัณฑ์สื่อกระจูด ผลิตภัณฑ์แปรรูปสัตว์น้ำ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติฯ พระตำหนักพระเทพฯ สะพานเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา และวัฒนธรรมประเพณี เช่น ประเพณีชักพระ และเทศกาลล่องเรือแล่นกทะเลน้อย เป็นต้น

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- ยิงขาดการรวมตัวกันอย่างจริงจังของทุกภาคส่วนในการจัดการการท่องเที่ยวทะเลน้อย
- ประชาชนในชุมชนขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว
- ผู้ประกอบการใช้ทรัพยากรธรรมชาติแต่ไม่ดูแลรักษา ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมหวังแต่ผลกำไร ชาวบ้านคิดจะหากินกับนักท่องเที่ยวแต่ไม่ช่วยกันดูแลให้ทะเลสวยงามเหมือนเดิม
- พื้นที่ जोดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ เนื่องจากเมื่อถึงฤดูท่องเที่ยวในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม นักท่องเที่ยวจะเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ซึ่งนักท่องเที่ยวจะเดินทางมาด้วยรถยนต์ส่วนตัวและมากับทัวร์ทำให้เกิดการจราจรที่แออัดมาก
- ศาลาหรือที่นั่งพักผ่อนสำหรับบริการนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ เนื่องจากการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์ของคนในชุมชนในการประกอบอาชีพ และด้วยข้อจำกัดการใช้พื้นที่ใช้สอยมีน้อยอยู่แล้ว จึงทำให้ไม่สามารถจัดตั้งศาลาหรือที่นั่งพักได้

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น เช่น ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทะเลน้อย และจัดประชุมกันระหว่างคนในชุมชน เพื่อพูดคุยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความร่วมมืออันดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อย เช่น จัดตั้งชมรมผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความแข็งแกร่ง มีการคัดเลือกประธานกลุ่มแล้วกำหนดราคาจำหน่ายสินค้าและอาหารเป็นมาตรฐานเดียวกันทุกร้าน
- ควรจำกัดการขยายตัวของอาคารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรีสอร์ท หรือที่อยู่อาศัยไม่ให้บุกรุกพื้นที่สาธารณะ โดยวางแผนแบ่งเขตพื้นที่ (Zoning) ไม่ให้สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ อยู่ในเขตเดียวหรือปลูกสร้างใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวมากเกินไป หรืออาจจำกัดพื้นที่บางจุดที่จะบดบังทัศนียภาพ รวมทั้งต้องจำกัดความสูงของสิ่งก่อสร้างด้วย
- จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ห้องน้ำ ศาลาที่พัก ที่จอดรถ และถังขยะให้พอเพียง มีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมและเป็นระเบียบเรียบร้อย นักท่องเที่ยวจะได้รู้สึกมีความสะดวกในการเดินทางมาเที่ยว

(h) คำสัมภาษณ์จาก ผศ.วิเชียร แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- วัชพืช เป็นปัญหาที่สำคัญของทะเลน้อย สาเหตุที่ทำให้ทะเลน้อยเสื่อมโทรม ความอุดมสมบูรณ์และความสวยงามไม่เหมือนเดิม
- ผักตบชวา เป็นพืชน้ำอีกชนิดหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของดอกบัวในทะเลน้อย
- ความขัดแย้งของหน่วยงานในพื้นที่และคนในชุมชนทะเลน้อย ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการเมืองท้องถิ่น และการใช้พื้นที่สาธารณะประโยชน์
- ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับรองรับนักท่องเที่ยวยังขาดอยู่หลายด้าน เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่นั่งพักผ่อนริมทะเลน้อย
- ความสะอาดบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย เนื่องจากคนรับผิดชอบโดยตรงไม่มีและคนในชุมชนขาดจิตสำนึกในการดูแลรักษาความสะอาด

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรจะมีลักษณะอย่างไร

- ควรมีการกำจัดวัชพืชน้อยเดือนละ 1 ครั้ง
- การให้ความร่วมมือและช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- การปลูกจิตสำนึกให้คนในชุมชนพึ่งพาตนเอง
- จัดหาสถานที่สำหรับที่จอดรถเพิ่ม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
- ดำรงไว้ของสโลแกน “ดินแดนแห่งนกแสนตัว บัวล้านดอก”

(i) คำสัมภาษณ์จาก ชีรพัฒน์ นवलแก้ว สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- ปัญหาของที่ระลึกมีราคาแพงเกินไป อาจทำให้นักท่องเที่ยวไม่อยากจะซื้อ
- ด้านความพึงพอใจในการเดินทางมาเที่ยว เช่น มาเที่ยวแล้วไม่เกิดความประทับใจ
- พื้นที่ใช้สอยไม่มีการบริหารจัดการ และยังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
- ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น ความสะอาดของพื้นที่ โดยเฉพาะขยะมูลฝอยที่มากับนักท่องเที่ยว
- ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ยังขาดบุคลากรในการให้บริการนักท่องเที่ยว

แนวทางการแก้ไขปัญหของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- ปลูกจิตสำนึกคนในชุมชนให้สำนึกรักบ้านเกิดและมีจิตอาสา โดยการรักษาสิ่งแวดล้อม เช่น การเก็บขยะมูลฝอยบริเวณร้านของตนเองและบริเวณใกล้เคียง
- ควรมีการขยายพื้นที่การใช้สอยให้กว้างอีก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
- จัดทำราคามาตรฐานของทุกร้าน โดยกลุ่มผู้ประกอบการ และสามารถร้องเรียนได้เมื่อมีการขายสินค้าราคาแพงเกินไป

(j) คำสัมภาษณ์จาก กิตติกร ชูเพชร สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- ความสามัคคีและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคนในชุมชนลดลง มุ่งหาประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม
- การเมืองส่งผลกระทบต่อคนในชุมชนเป็นอย่างมาก แบ่งพรรคแบ่งพวก จึงทำให้เกิดความขัดแย้งภายในชุมชน ขาดการให้ความร่วมมือในการพัฒนา
- ระบบการจัดการในการบริการนักท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นทุกคนทุกหน่วยงาน ต้องมีการประชุมปรึกษาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น ที่สำคัญต้องมีการรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น

แนวทางการแก้ไขปัญหของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- การแก้ไขปัญหการท่องเที่ยวนกน้ำทะเลน้อย สิ่งสำคัญที่สุด คือ การสร้างจิตสำนึกให้คนในชุมชนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้สึกหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ต่อคนในชุมชน คนที่มาเยี่ยมชม เช่น ร่วมกันกำจัดวัชพืชน้ำอย่างฝักคบชวา การไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติที่มีในพื้นที่ เช่น ไม้ถอนดอกบัว หรือยิงนก นอกจากนี้ยังต้องดูแลความสะอาดของบริเวณพื้นที่ของตนเองและความเป็นมิตรของนักท่องเที่ยว

(k) คำสัมภาษณ์จาก วุฒิพงษ์ คงเทพ สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย มีอะไรบ้าง

- ขาดการพัฒนาการบริหารจัดการทางบกและทางทะเล
- ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความเข้าใจการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลน้อยอย่างแท้จริง
- ขาดการส่งเสริมสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ
- ข้อจำกัดทางด้านกฎหมาย
- ความขัดแย้งในหมู่ผู้ประกอบการ
- ขาดการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง
- สิ่งอำนวยความสะดวกยังขาดอยู่หลายประการ เช่น ที่จอดรถ ศาลาที่พัก ห้องน้ำ เป็นต้น

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- การประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงผ่านสื่อทุกสื่อให้ถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว
- จัดตั้งกลุ่มผู้ประกอบการและมีการประชุมกันทุกเดือน สร้างความเข้มแข็งในกลุ่ม
- หน่วยงานภาครัฐจัดงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทะเลน้อย
- สร้างความรู้ความเข้าใจในหมู่ของชาวบ้าน ให้ไปในทิศทางเดียวกัน

(l) คำสัมภาษณ์จาก ประสิทธิ์ เพชรสุข สัมภาษณ์เมื่อ 9 มีนาคม 2557

ปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยมีอะไรบ้าง

- ปัญหาความขัดแย้งของคนในชุมชนทะเลน้อย ซึ่งมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร เกิดการแย่งลูกค้าที่มารับประทานอาหารริมทะเลน้อย สาเหตุเนื่องจากที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวของแต่ละร้านมีไม่เพียงพอ
- ความไม่เหมาะสมของราคาสินค้าและอาหารของร้านอาหารที่ตั้งอยู่บริเวณริมทะเลน้อย เนื่องด้วยสถานะเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันและด้วยต้นทุนในการทำอาหารที่สูง ทำให้ราคาอาหารของแต่ละร้านมีราคาต่างกัน
- ปัญหาการจัดการด้านขยะและน้ำเสียอย่างถูกต้อง เนื่องจากคนในชุมชนทะเลน้อยขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการดูแลสิ่งแวดล้อม มุ่งหาแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่เกิดต่อสภาพแวดล้อมบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

- พื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีไม่เพียงพอ เนื่องจากเมื่อถึงฤดูท่องเที่ยวในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม นักท่องเที่ยวจะเดินทางมาเที่ยวเป็นจำนวนมาก ซึ่งนักท่องเที่ยวจะเดินทางมาด้วยรถยนต์ส่วนตัวและมากับทัวร์ทำให้เกิดการจราจรที่แออัดมาก
- การจราจรที่คับคั่งในช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน ทำให้ฝุ่นละอองและอาจจะเกิดอันตรายกับนักท่องเที่ยวได้ เนื่องจากร้านอาหารตั้งอยู่คนละฝั่งถนนกับสถานที่รับประทานอาหาร

แนวทางการแก้ไขปัญหาของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย ควรมีลักษณะอย่างไร

- จัดตั้งชมรมผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความแข็งแกร่งในหมู่ผู้ประกอบการ โดยมีคณะกรรมการดำเนินงาน เพื่อให้ง่ายต่อการบริหารจัดการ และลดความขัดแย้ง จัดตั้งกลุ่มผู้ประกอบการร้านอาหาร คัดเลือกประธานกลุ่มกำหนดราคาจำหน่ายอาหารเป็นมาตรฐานเดียวกันทุกร้าน
- ผู้ใหญ่บ้านปลุกจิตสำนึกให้กับคนในชุมชนทะเลน้อย ผ่านเสียงตามสายตอนเช้าของทุกวัน ให้คนในชุมชนสำนึกรักบ้านเกิด สร้างความเข้าใจในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและขอความร่วมมือผู้ประกอบการทั้งหมดช่วยกันรักษาความสะอาดบริเวณร้านของตนเอง
- จัดระเบียบพื้นที่ร้านค้าร้านอาหารริมทะเลน้อย ขยับออกไปให้อยู่บนพื้นที่ที่ปูตัวหนอน เพื่อปรับพื้นที่ด้านหน้าร้านเป็นที่จอดรถ และควรมีการจัดการขยะและน้ำเสียให้แก่ชุมชนทะเลน้อย โดยจัดประชุมผู้นำชุมชนและชาวบ้าน แจ้งถึงปัญหาและบอกแนวทางการจัดการขยะและน้ำเสียที่ถูกต้อง รวมทั้งออกกฎข้อบังคับให้ร้านอาหารและที่พักมีการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งลงสู่ทะเล

ภาคผนวก ฉ
การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบสอบถาม

สภาพปัญหา การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				IOC	ผลการ พิจารณา
	1	2	3	4		
ด้านจุดดึงดูดใจ (Attractions)						
1. ทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
2. อากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
3. ความสะอาดของบริเวณอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
4. สิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
5. กิจกรรมล่องเรือคูนกบริเวณอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
6. ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนควายน้ำ	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
7. ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์ นกน้ำ	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
8. ความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณดอกบัว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
9. วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตชุมชน	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities)						
10. แสงสว่างยามค่ำคืนบริเวณอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
11. การสื่อสารโทรคมนาคมสำหรับบริการ นักท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์สาธารณะ WiFi	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
12. การกำจัดขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ ถุงดำ	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
13. จำนวนที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
14. ราคาค่าบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
15. การรักษาความปลอดภัยของที่พัก (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้

สภาพปัญหา การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ				IOC	ผลการ พิจารณา
	(คนที่)					
	1	2	3	4		
16. จำนวนร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
17. ราคาอาหาร สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
18. ความสะอาดถูกสุขอนามัยของร้านอาหาร	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
19. จำนวนร้านขายของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
20. ปริมาณสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
21. ราคาสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
22. จำนวนห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ สำหรับ บริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
23. ความสะอาดของห้องน้ำ ห้องสุขา สำหรับ บริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
24. ความปลอดภัยในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขา สาธารณะ	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
25. พื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
26. การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
27. ศาลาที่พัก สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
28. การให้คำแนะนำสถานที่และตอบคำถาม ของเจ้าหน้าที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
29. การบริการและอัธยาศัยไมตรีจิตของเจ้าหน้าที่ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
30. จำนวนเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
31. ท่าเทียบเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
32. ความปลอดภัยของเรือนำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
33. เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	-1	.50	คัดเลือกไว้
34. สภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้

สภาพปัญหา การท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)				IOC	ผลการ พิจารณา
	1	2	3	4		
35. ยานพาหนะที่ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสารสาธารณะ	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
36. ป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
37. ความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยาน นกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
38. เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย	+1	+1	+1	+1	1.00	คัดเลือกไว้
39. สภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
ด้านการประชาสัมพันธ์ (Public relations)						
40. การได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นพับ ใบปลิว	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
41. การได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอุทยาน นกน้ำทะเลน้อยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
42. การได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยาน นกน้ำทะเลน้อย ไปยังศูนย์การเดินทาง ได้แก่ สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถทัวร์	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
43. การมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยาน นกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
44. สินค้าของที่ระลึกเพื่อการประชาสัมพันธ์ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้
45. บรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึกและ ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านเพื่อการประชาสัมพันธ์ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	+1	+1	+1	0	.75	คัดเลือกไว้

การวิเคราะห์ความสอดคล้องแยกรายด้าน

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.951	9

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
ทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	29.97	66.654	.897	.941
อากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	30.10	71.403	.641	.954
ความสะดวกของบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	30.03	68.447	.832	.944
สิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	29.87	66.464	.883	.941
กิจกรรมส่องเรือดูนกบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย (ถ้าใช้บริการ)	30.30	66.217	.798	.946
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนควายน้ำ	29.80	70.234	.783	.947
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์นกน้ำ	29.93	67.444	.836	.944
ความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณดอกบัว	29.87	70.533	.746	.948
วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตชุมชน	30.00	68.345	.843	.944

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.967	23

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
แสงสว่างยามค่ำในบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	77.63	358.309	.644	.967
การสื่อสารโทรคมนาคมสำหรับบริการนักท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์สาธารณะ WiFi	77.87	356.602	.739	.966
การกำจัดขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ ถู้งค์	77.90	361.059	.746	.966
จำนวนที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	78.23	353.633	.804	.965
ราคาค่าบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	78.17	362.213	.689	.966
การรักษาความปลอดภัยของที่พักร (ถ้าใช้บริการ)	77.83	350.764	.796	.965
จำนวนร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.60	362.386	.719	.966
ราคาค่าอาหาร สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.87	356.395	.767	.965
ความสะดวกถูกสุขอนามัยของร้านอาหาร	77.83	349.661	.821	.965
จำนวนร้านค้าของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.67	359.954	.636	.967
ปริมาณสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	77.60	357.903	.715	.966
ราคาสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	77.83	366.833	.612	.967
จำนวนห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	78.10	357.266	.810	.965
ความสะดวกของห้องน้ำ ห้องสุขา สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.73	358.478	.663	.966
ความปลอดภัยในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ	77.97	359.551	.689	.966
พื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	78.00	357.034	.692	.966
การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่จอดรถสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.97	349.689	.862	.964
ศาลาที่พัก สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	77.63	354.792	.834	.965
การให้คำแนะนำสถานที่และตอบคำถามของเจ้าหน้าที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	77.90	362.438	.770	.966
การบริการและอัธยาศัยไมตรีจิตของเจ้าหน้าที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	77.77	358.047	.671	.966
จำนวนเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	77.87	353.085	.726	.966
ท่าเทียบเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	77.93	353.099	.802	.965
ความปลอดภัยของเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	77.90	352.162	.803	.965

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.941	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	13.83	19.247	.829	.929
สภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	13.93	19.513	.848	.926
ยานพาหนะที่ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสารสาธารณะ	14.07	19.099	.906	.915
ป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	13.87	19.292	.823	.931
ความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	13.90	20.852	.802	.934

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.906	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
การได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยาน น่าน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นพับ ใบปลิว	17.33	25.885	.715	.893
การได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานน่าน้ำ ทะเลผ่านสื่อ อินเทอร์เน็ต	17.67	27.333	.645	.903
การได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยานน่าน้ำ ทะเลน้อยไปยังศูนย์การเดินทาง ได้แก่ สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถทัวร์	17.10	23.955	.807	.879
การมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยานน่าน้ำ ทะเลน้อย	17.10	24.714	.878	.870
สินค้าของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานน น่าน้ำทะเลน้อย	17.17	25.523	.819	.879
บรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึกและ ผลิตภัณฑ์พื้นบ้านเพื่อการประชาสัมพันธ์ อุทยานน่าน้ำทะเลน้อย	17.13	26.326	.612	.910

การวิเคราะห์ความสอดคล้องในภาพรวม

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.978	43

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
ทัศนียภาพบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.47	1241.775	.692	.977
อากาศบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.60	1255.076	.538	.978
ความสะอาดของบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.53	1248.947	.631	.977
สิ่งปลูกสร้างบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.37	1236.171	.741	.977
กิจกรรมส่องเรือดูนกบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย (ถ้าใช้บริการ)	149.80	1239.338	.634	.977
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนควายน้ำ	149.30	1249.597	.663	.977
ความอุดมสมบูรณ์ของจำนวนสายพันธุ์นกน้ำ	149.43	1243.013	.666	.977
ความอุดมสมบูรณ์ของปริมาณคอกบัว	149.37	1246.585	.686	.977
วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตชุมชน	149.50	1250.259	.619	.977
แสงสว่างยามค่ำคืนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.47	1239.706	.717	.977
การสื่อสารโทรคมนาคมสำหรับบริการ	149.70	1243.528	.725	.977
นักท่องเที่ยว เช่น โทรศัพท์สาธารณะ WiFi				
การกำจัดขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ ถุงดำ	149.73	1250.271	.751	.977
จำนวนที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	150.07	1240.064	.762	.977
ราคาค่าบริการที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	150.00	1257.034	.629	.977

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item	Scale Variance if Item	Corrected Item-Total	Cronbach's Alpha if Item
	Deleted	Deleted	Correlation	Deleted
การรักษาความปลอดภัยของที่พัก (ถ้าใช้บริการ)	149.67	1227.402	.844	.977
จำนวนร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.43	1250.944	.751	.977
ราคาอาหาร สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.70	1243.528	.746	.977
ความสะดวกดูคูขนมัชของร้านอาหาร	149.67	1231.126	.800	.977
จำนวนร้านขายของที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.50	1249.776	.625	.977
ปริมาณสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	149.43	1238.806	.793	.977
ราคาสินค้าที่ระลึก ผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน	149.67	1256.575	.686	.977
จำนวนห้องน้ำ ห้องสุขาสาธารณะ สำหรับ บริการนักท่องเที่ยว	149.93	1246.892	.762	.977
ความสะดวกของห้องน้ำ ห้องสุขา สำหรับ บริการนักท่องเที่ยว	149.57	1251.633	.596	.977
ความปลอดภัยในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขา สาธารณะ	149.80	1253.890	.612	.977
พื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.83	1248.902	.625	.977
การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่จอดรถ สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.80	1236.234	.777	.977
ศาลาที่พัก สำหรับบริการนักท่องเที่ยว	149.47	1245.292	.746	.977
การให้คำแนะนำสถานที่และตอบคำถามของ เจ้าหน้าที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.73	1255.099	.737	.977
การบริการและอำนวยความสะดวกเจ้าหน้าที่ อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.60	1251.283	.598	.977
จำนวนเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	149.70	1240.838	.671	.977
ท่าเทียบเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	149.77	1242.254	.721	.977
ความปลอดภัยของเรือน้ำเที่ยว (ถ้าใช้บริการ)	149.73	1238.340	.750	.977
เส้นทางคมนาคมไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.67	1230.713	.787	.977
สภาพถนนบริเวณอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.77	1229.013	.844	.977
ยานพาหนะที่ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถโดยสารสาธารณะ	149.90	1228.714	.856	.977
ป้ายบอกทางไปยังอุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.70	1226.631	.833	.977
ความปลอดภัยในการเดินทางไปยังอุทยานนก น้ำทะเลน้อย	149.73	1241.099	.778	.977
การได้รับเอกสารเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยาน นกน้ำทะเลน้อย เช่น แผ่นพับ ใบปลิว	149.87	1243.154	.679	.977
การได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานนกน้ำ ทะเลผ่านสื่อ อินเทอร์เน็ต	150.20	1253.407	.604	.977

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
การได้รับเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อยไปยังศูนย์การเดินทาง ได้แก่ สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถทัวร์	149.63	1229.551	.769	.977
การมองเห็นป้ายประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย	149.63	1244.102	.701	.977
สินค้าของที่ระลึกเพื่อประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.70	1251.734	.621	.977
บรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าของที่ระลึกและผลิตภัณฑ์พื้นบ้านเพื่อการประชาสัมพันธ์อุทยานนกน้ำทะเลน้อย	149.67	1251.195	.542	.978

ภาคผนวก ช

ประมวลภาพ

การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ภาพ 1 ผู้วิจัยเข้าร่วมประชุมเพื่อระดมความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย

ภาพ 2 ตัวแทนทุกภาคส่วนเข้าร่วมประชุมภาคส่วน

การสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ภาพ 3 ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อย และกล่าววัตถุประสงค์ในการจัดสัมมนา

ภาพ 4 ทุกภาคส่วนของการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำทะเลน้อยเข้าร่วมการสัมมนา

มอบของที่ระลึกกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ภาพ 5 ดร.ป๋องสั๊ก ทองเนื้อแข็ง กล่าวเปิดการสัมมนา

ภาพ 6 ดร.ป๋องสั๊ก ทองเนื้อแข็ง มอบของที่ระลึกผู้เข้าร่วมการสัมมนา

บรรยากาศภายในห้องประชุม

ภาพ 7 นักศึกษาภาควิชาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เข้าร่วมสังเกตการณ์

ภาพ 8 นักศึกษาภาควิชาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เข้าร่วมสังเกตการณ์ และ
จดบันทึกข้อมูลการให้สัมภาษณ์

พักรับประทานอาหารว่าง

ภาพ 9 พักรับประทานอาหาร

ภาพ 10 สนทนาเกี่ยวกับปัญหาการท่องเที่ยวอุทยานนน้ำทะเลน้อย

สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก

ภาพ 11 สัมภาษณ์ นายกเทศมนตรีตำบลทะเลน้อย

ภาพ 12 สัมภาษณ์ นักวิชาการศูนย์ศึกษาธรรมชาติสัตว์ป่าทะเลน้อย

สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก (ต่อ)

ภาพ 13 สัมภาษณ์ปลัดเทศบาลตำบลทะเลน้อย, เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว

ภาพ 14 สัมภาษณ์ปลัดเทศบาลตำบลทะเลน้อย, เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว

พัฒนาการของงานวิจัย ปรัชญาอาจารย์

ภาพ 15 พบ ดร.ฐานิภูฐ์ ทินนาม ปรับแก้ บทที่ 1, 2

ภาพ 16 พบ ดร.เป็องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง ปรับแก้ บทที่ 1, 2

พัฒนาการของงานวิจัย ปริญญาจารย์ (ต่อ)

ภาพ 17 พบ ดร.เป็องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง ปรับแก้ บทที่ 1-3

ภาพ 18 พบ ดร.ฐานิภูฏ์ ทินนาม ปรับแก้ บทที่ 1-3

พัฒนาการของงานวิจัย ปริญญาจารย์ (ต่อ)

ภาพ 19 พบ ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง ดูความคืบหน้าการเขียนวิทยานิพนธ์

ภาพ 20 พบ ดร.ป๋องศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง ดูความคืบหน้าการเขียนวิทยานิพนธ์

ถกปัญหาที่เกิดขึ้นของงานวิจัย

ภาพ 21 ปรีक्षाแนวทางการเขียนวิทยานิพนธ์

ภาพ 22 ปรีक्षाแนวทางการเขียนวิทยานิพนธ์

เขียนงานวิจัยร่วมกัน

ภาพ 23 เขียนวิทยานิพนธ์ร่วมกัน

ภาพ 24 อ่านวิทยานิพนธ์ของกันและกัน

เขียนงานวิจัยร่วมกัน (ต่อ)

ภาพ 25 อ่านวิทยานิพนธ์ของกันและกัน

ภาพ 26 เขียนวิทยานิพนธ์ร่วมกัน

ภาพ 27 งานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัย ม.ราชภัฏจันเกษม

ภาพ 28 บรรยายภาควิชาวันสอบจบ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายโกวิท เหมือนสังข์
วัน เดือน ปีเกิด	11 สิงหาคม 2517
สถานที่เกิด	อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	123 หมู่ 3 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ประกอบธุรกิจส่วนตัว
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	123 หมู่ 3 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2552	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง จังหวัดพัทลุง
พ.ศ. 2555	บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2557	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จังหวัดสงขลา